

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ဝိစဉ်သော

ကျည်ဆန်ခြောက်တောင် နှင့်

လက်မှားသေဆိုင်

အမျိုးသမီး
စာအုပ်အစုံ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ~~အမျိုးသားများ~~ **ဒို့အရေး**
- ~~အမျိုးသမီးများ~~ **ဒို့အရေး**
- ~~အမျိုးသားအမျိုးသမီးတို့~~ **ဒို့အရေး**

ပြည်သူ့သဘောထား

- ~~အမျိုးသားတို့~~ ပုဆိန်နီ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ~~နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်~~ နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ~~နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို~~ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသောဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကိုမန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် သင့်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

စီမံခန့်ခွဲသော

ကျည်ဆန်ခြောက်တောင်

လက်ပွားဆိုင်

အာဇာနည်
လက်ပွားခြောက်

စီစဉ်သူ

ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ၊ ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ချုပ်

၅၀၀

မျက်နှာပုံ

မြတ်မင်းဟန်

ထွန်းဟူတာစာပေ

Maw Maw

အတွင်းအလင်း

Ko Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ပြီးလေ့ရှိပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)

ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ညှိနှိုင်းမောင်(သန်လျင်)

ကျည်ဆန်ခြောက်တောင်နှင့်လက်ပွားဆိုင်အပါအဝင်

ဂန္တိဝုတ္တုတိုများ/မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။-ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၉၂-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) ကျည်ဆန်ခြောက်တောင်နှင့်လက်ပွားဆိုင်အပါအဝင်ဂန္တိဝုတ္တုတိုများ

တစ်စုံတစ်ရာ

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁။ ကျည်ခြောက်တောင်နှင့် ဘိုးဝန္တဝင်

၂။ ဖဲသမားဘသီ၊ ချိုထားပြီးနှင့် သင်္ချိုင်းက တံစူးဝါး

၃။ ကြက်ခွပ်ပွဲ

၄။ မျက်မြင်နှင့် ထိုက်တွေ့

၅။ သုစရိုက်အကျိုးကြောင့် ဒုစရိုက်မိုးခေါင်သွားခဲ့ပြီ

၆။ သတ်န်းလက်ဆောင်

၇။ ကာယသိဒ္ဓိဆိုသည်မှာ

၈။ မြို့တော်ရှင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား

၉။ ကျေးဇူးနှင့် ကတိ

၁၀။ ကြောင်တစ်ရာအော်သံ

၁၁။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးဖြစ်ကြလေသတည်း

၁၂။ ကြောင်တစ်ရာမြသန်း

၁၃။ ကတ်ပွားအိုင်

၈/၁၃/၁၄
၃/၄
၈/၁၃/၁၄
၃/၄
၃/၄

၈၂

၈၃

၁၁၈

၁၃၆

၁၄၉

၁၆၀

၁၈၃

၂၃၃

၂၄၄

မြို့ပြ စာပေ

မြို့ပြ စာပေ အဖွဲ့ ကိုယ်စား

ကျည်မြောက်တောင်နှင့် ဘိုးဂန္ထဝင်

ကျုပ်တို့က လက်မရွံ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့အုပ်စုမှာ အဖွဲ့သားငါးယောက်ရှိတယ်။ ငတိုး၊ ငမိုး၊ အောင်မောင်၊ အောင်ကောင်းနဲ့ ကျုပ်ပေါ့။ ငတိုးနဲ့ငမိုးက ညီအစ်ကိုအရင်း၊ အောင်မောင်နဲ့ အောင်ကောင်းကလည်း ညီအစ်ကိုအရင်းပဲ။

ကျုပ်တို့အားလုံး အတန်းပညာ ဟုတ်တိပတ်တိမတတ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်။ သေရဲသတ်ရဲလို့ တောထဲက ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ငါးဦးကို အထူးလက်သပ်မွေးထားတာလေဗျာ။

ကျုပ်တို့တောထဲမှာ တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့ဆိုတာ သီးသန့်ရှိသေးတယ်။ ဒီအဖွဲ့တွေကို သူဒေသနဲ့သူ နေရာချပေးထားတယ်။

သူတို့အလုပ်က စစ်ရေးလွှပ်ရှားမှုပဲ။

အစိုးရတပ်နဲ့တွေ့ရင် ချေမှုန်းဖို့၊ တိုက်ဖို့ပေါ့။

ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ရန်သူသတင်းပေး အမာခံထောက်တိုင်ဆိုသူများကို လိုက်လံရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး သုတ်သင်ပေးရတယ်။

ပဲခူးရိုးမရယ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရယ်၊ အထက်မြန်မာပြည် အညာဒေသ တော်တော်များများမှာ ကျုပ်တို့ တောတွင်းလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့က ဩဇာသက်ရောက်တယ်။ ကျုပ်တို့က သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျုပ်တို့ အာဏာတည်ဆောက်မှု ရှင်မာန်ခံသင်္ချိုချက်တွေ၊ ကျေးလက်တောရွာက စာသင်ကျောင်းတွေကို စာသင်ရသူတွေ အိမ်ထုတ်လို့ စာသင်ကျောင်းတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားများပြီး တစ်ပြေးတစ်ညတည်းဆိုနေတဲ့ လိုဆပ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေ ညွှန်ကြားအမိန့်ထုတ်သတိ။

အဲဒီလိုအမိန့်ထုတ်တာကို ချစ်တီးကုန်းဆိုတဲ့ရွာက ကျောင်းဆရာကိုလူအေးဆိုသူက အာခံတယ်လေ။

သူတို့ရွာက မူလတန်းကျောင်းကို မပိတ်ပစ်ဘဲ ကလေးတွေကို စာဆက်သင်နေတယ်။

အဲဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမာခံကျောရိုးချက်ကြီးက လာသတင်းဖို့ပါရော။ နယ်မြေတာဝန်ခံခေါင်းဆောင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွပေါက်ကွဲပြီး ကျောင်းဆရာကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကျုပ်တို့လက်မရွံ့ငါးယောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။

ခေါင်းဆောင်က ငတိုးပေါ့။

ငတိုးကလည်း ရက်စက်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့အားလုံးက ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲရှိက်သွင်းထားတဲ့ ပို့ချချက်များကြောင့် ခေါင်းဆောင်များရဲ့အမိန့်၊ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ စကား၊ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ တရားဝါဒသာလျှင် အမှန်လို့လည်း ယူဆစွဲထင်နေကြတာကိုး။

ဒါနဲ့ ညမောင်ရီမျိုးဖျအကျော်မှာ ချစ်တီးကုန်းက ကျောင်းဆရာလူအေးဆိုသူရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။

ကျုပ်တို့လည်း ရောက်သွားရော ကျောင်းဆရာလူအေး အံ့အားသင့်နေတယ်။ သူဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ‘ဗုဒ္ဓဝါဒ’တဲ့။

“ခင် ... ဗျား ... တို့ ... ဘယ်သူတွေလဲ ... ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျောင်းဆရာလူအေးက မင်းလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်တယ်”

“ငါတို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမေးစရာ၊ သိစရာမလိုဘူး။ ငါတို့ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ။ မင်း ဒီရွာကကလေးတွေကို စာသင်တယ်မဟုတ်တာ”

“သင်တယ်”

“စာမသင်ရဘူးလို့ တောထဲက အမိန့်ထုတ်တားတယ်မဟုတ်လား”

“စာမသင်ရရင် ဒီရွာကကလေးတွေ အသိပညာမဲ့ပြီး လူနဲ့လူအလေးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ လူဆိုးဝါးပြလေးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ဗျာ”

“ငါတို့က ပညာတတ်တာ မလိုချင်ဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ လိုချင်တယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ဝါဒ ထူထောင်နေချိန်မှာ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် မွေးမြူဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေတာဟာ ငါတို့ဝါဒကို အာခံတာ၊ တော်လှန်တာ၊ ပုန်ကန်ဆန့်ကျင်တာပဲ ... ကိုယ့်လူ။ ဒါကြောင့် မင်းလိုက်ခဲ့”

“ကျုပ်က ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“သေရွာပေါ့ ... ကျောင်းဆရာရယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဘာ ... ဘာ ...”

“ကြာတယ်ကွာ ... ဆွဲခေါ်ခဲ့”

ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ကျောင်းဆရာလူအေးကို အိမ်ပေါ်ကနေ ဆောင့်ကန်ထိုးကြိတ်ပြီး ဆွဲခေါ်ချလာခဲ့လိုက်တယ်။ မကြာခင် ရွာပြင်ကိုရောက်လာတယ်။ ကျောင်းဆရာက အတင်းရုန်းကန်နေတယ်။ ဒီမှာ ငမိုးနဲ့ အောင်မောင်းက ကျောင်းဆရာရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဆွဲကိုင်ပြီး ရပ်ခိုင်းထားတယ်။

“ခင် ... ခင်ဗျားတို့ ... ကျုပ်ကို ... ဘာ ... လုပ် ...”

“သတ်မှာလေ ... သတ်မှာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“တောက် ... လုပ်ထားလိုက်ကြဦးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့လည်း ပညာတတ်မဟုတ်လို့ ဗိုက်ရိုင်းနေကြတာ။ မင်းတို့ သားသမီးတွေလည်း မင်းတို့ နောက်ကို လိုက်ကြရမှာပဲ။ တစ်နေ့မင်းတို့အားလုံး ကျဆုံး ...”

“ဒိုင်း ...”

“အား ... အ ... အ ...”

ကျောင်းဆရာ စကားကိုဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရဘူး။ ထိုအခိုက်မှာ နိုင်ငံမယ်ပြောင်းဝက ကျည်ဆန်က သူရင်ဝကိုဖောက်ဝင်သွားပြီး ကျောင်းဆရာ မြေပြင်ကို ညွှတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

နောက်နေ့မိုးလင်းတော့ ချစ်တီးကုန်းကျေးရွာက မူလတန်းဝါးကျောင်းလေး ပြာပုံဘဝကို ရောက်သွားပါရောလေ။

ခေါင်းဆောင်အောင်မောင်းက မေးကရော ...

“နင်က ရွှေလူမိန်းမလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ရှင် ...”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မြ ... မြ ... ရင် ... မြရင်ပါရှင်”

“နင့်လင် ရွှေလူရော”

“မ ... မ ... မသိ”

“ဖြန်း ...”

“အမေ ... အမေ ...”

“ဟီး ... ဟီး ... အမေ ... အ ... မေ ...”

အောင်မောင်းက မြရင်ရဲ့ပါးကို ရိုက်ချလိုက်တာ မြရင် ပုံလျက်ကို သဲကျပြီး လူးလွန်နေရှာတယ်ဗျာ။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့အမေကို ဒက်ပြီး ငိုကြပါရော။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

ကလေးနှစ်ယောက် မျက်ရည်လည်ရွှဲစိုနဲ့ အသံတိတ်သွားကြရော။

“ချောက် ...”

ဒီမှာ အောင်မောင်းက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး မြရင်ရဲ့ရင်ဝကိုထောက်လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မြရင်”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“နင့်လင်ရွှေလူ ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာဖွင့်မပြောရင် နင်ရော နင့်ကလေးနှစ်ယောက်ရော အခုချက်ချင်း အသေပဲ။ ပြော ...”

“မ ... မသတ် ... ကြပါနဲ့ရှင် ... ရှင် ...”

“အေး ... ဒါဆိုပြော ... ရွှေလူ ဘယ်မှာလဲ”

“ယာထဲက ... တဲ ... တဲမှာ”

“ကျိန်းသေလား”

[၂]

“အောင်မောင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မန်ကျည်းကန်ရွာက ရွှေလူဆိုတဲ့ကောင်ကို သွားသုတ်သင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေလူက မြို့ပေါ်ကလူကြီးတွေကို ငါတို့လှုပ်ရှားမှုတွေကို လျှို့ဝှက်သတင်းပို့နေတယ်လို့ ငါတို့အမာခံလူက လာသတင်းပို့ထားတယ်။ ဒီနေ့ ညပဲ ရွှေလူကို ရှင်းပစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါ တာဝန်ပဲဗျ။ ဒါ အမိန့်ပဲ။ ကျုပ်တို့ဘဝက အမိန့်နဲ့တာဝန်ကို ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိဘူး။ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဝေဖန်ခွင့်မရှိဘူး။ တောထဲမှာ ဝေဖန်ရင် သေဒဏ်ပဲ။

ညဘက်ရောက်တော့ မန်ကျည်းကန်ရွာက ရွှေလူအိမ်ကို ဝိုင်းကြရော ရွှေလူမရှိဘူး။ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိနေတယ်။

ရွှေလူမိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုမြင်ရော တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတယ်။

၈ * ယောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟီး ...”

“သွားစို့ဟေ့”

မြရင်တို့မိသားစု ကံကောင်းပါတယ်ဗျာ။ အောင်မောင်းက ရက်
စက်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ သူတို့သားအမိသုံးယောက်ကို မသတ်
စေတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ငါးယောက် ယာတဲရှိရာကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပြီး အခြေ
အနေကို ကြည့်နေလိုက်ကြတယ်။ ယာတဲထဲက လှုပ်ရှားသံကို မကြားရဘူး။
မီးရောင်လည်း မမြင်ရဘူး။

ယာတဲကို လူငါးယောက်ဖြန့်ပြီး ဝိုင်းလိုက်တယ်။

“ရွှေလူ ... ရွှေလူ ...”

အောင်မောင်းက ရွှေလူရဲ့အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့်တိုင် အထဲက
ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။

“ဟေ့ ... ရွှေလူ ... ထပါဦးကွ”

သုံးလေးငါးခွန်းခေါ်သည့်တိုင် အသံမကြားရဘူး။ ဒီမှာပဲ ဝုန်းဆို
တဲကဲလားပေါက်ကနေ လူတစ်ယောက်ခုန်ချလို့ ပြေးတာကို မြင်လိုက်ရပါ
ရော။

“ပြေးပြီဟေ့”

“ပစ် ... ပစ် ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“အား ... အမလေးဗျ ... အား”

လူတစ်ယောက် ပစ်လဲကျသွားသံ၊ လူးလွန်အော်ဟစ် ညည်းတွား
သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အနီးကိုတိုးသွားပြီး မျက်နှာကို မီးနဲ့ထိုးကြည့်
လိုက်တော့ အသက် (၃၀)ခန့်လူတစ်ဦး ပေါင်ကိုလက်နဲ့အုပ်ပြီး လူးလွန်နေ
လေရဲ့။ နီရဲရဲသွေးတွေက သူ့ပုဆိုးမှာ ရွှဲနစ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“အာ ... အ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကည်မြတ်သောင့်နှင့် ဘိုးမွန် * ၉

“ဖောင်း ...”

“အမလေးဗျာ ... အား ... အား ...”

အောင်မောင်းရဲ့ဖခေ့က ဒဏ်ရာနဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကိုထိပြီး ထက်
လက်လဲကျသွားပြန်ပါရောလေ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရွှေ ... ရွှေ ... လူ ... ပါ ... ခင်ဗျာ”

“ရွှေလူလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဒိုင်း ...”

“အား ...”

သစ်ပင်ငါးပင်များပေါ်က ကျီးပြိုသံများနှင့်အတူ ရွှေလူရဲ့ဘဝလည်း
ယာတောစပ်မှာပဲ နီဂုံးချုပ်သွားရလေရဲ့လေ။

အာဏာက သေနတ်ပြောင်းဝမှာတည်တယ် ဆိုတဲ့စကားက တောထဲက သံမဏိဝေါဟာရပဲ။ ဒီအရပ်ဝန်းကျင်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မရှိစေရဘူး။

ဦးရှင်ကြီးတင်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး။

ရှင်ပြုရဟန်းခံ မလုပ်ရဘူး။

ဘုရားပွဲ မလုပ်ရဘူး။

လောင်းကစား မလုပ်ရဘူး။

ကျပ်တို့လမ်းစဉ်ကို မဝေဖန်ရဘူး။

ဆက်ကြေးကို မှန်မှန်ပေးရမယ်။

ထမင်းထုပ်ဆင့်ရင် အချိန်မီ ပို့ရမယ်။

ရန်သူရဲ့ စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှု သတင်းပေးလာသူကို ပူးပေါင်းကြရမယ်။ စောစောက ပညတ်ချက်တွေကို ဆန့်ကျင်ရင် သေဒဏ်ပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီဒေသဝန်းကျင်ကို စံပြအဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးထားကြတယ်။

ဘယ်သူသေသေ သရဏဂုံတင်စရာမလိုဘူး။ သရဏဂုံတင်ပေးမည့် ဘုန်းကြီးရဟန်းလည်း မရှိဘူး။

အားလုံး ကျောင်းကိုပစ်လို့ ဟိုး... မြို့ကြီးတွေရှိရာကို ပြန်တက်တာ ကာလကြာပကော့ဗျာ။ တစ်နေ့လည်းကျရော ဘုန်းကြီးဆိုတစ်ပါးတာ ခိုးမတောင်ခြေက ရွာကလေးတစ်ရွာကို ရောက်လာပါလေရော။

အဲဒီနေရာမှာ ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်ကြီးတစ်ဆူ ရှိလေရဲ့လေ။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးက အဲဒီဘုရားပျက်မှာ ဝါးတဲငယ်လေးထိုးပြီး တရားတင်သတဲ့။

ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သူတို့ရွာကလေးဝန်းကျင်မှာ ဒီလို ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါး ရှားရှားပါးပါးရောက်လာတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရဟန်းအိုကြီးကျောင်းကို ရှိသမျှ ဟင်းလေးဆွမ်းလေး ပို့လှူကြတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးကွယ်ရာမဲ့နေသူတွေ ...

အပူသောကနဲ့ နပန်းလုံးနေရသူတွေ ...

သေရင်တောင် သရဏဂုံတင်ပေးဖို့ ဘုန်းကြီးမရှိလို့ ဘဝကူးခက်နေရသူတွေ ဝမ်းသာလို့မဆုံးကြဘူး။

ရှေးဟောင်းစေတီပျက်အနီးက ဝါးကျောင်းငယ်လေးမှာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးကို အမှီပြုပြီး သူတို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားသဘောကို ကြားနာခွင့်ရပြီး ဘုရားသံ၊ တရားသံ ကြားလာကြတယ်။

ဒါနကုသိုလ်အမှုကို ပြုခွင့်ရလာကြတယ်။

ဒီသတင်းကို ကျုပ်တို့ နယ်မြေခေါင်းဆောင်ကြီးကြားရော ပေါက်ကွဲပါလေရော။

ကျုပ်တို့ရဲ့ဝါဒက ဗုဒ္ဓရဲ့ဝါဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုး။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်တို့သီးသန့်ခေါ်ပြီး တာဝန်တစ်ခုပေးပါရောခင်ဗျား။

“ငါ့... ”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်းကို အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဆရာကြီး”

၁၂ * ဖောင်ညိုရိုင်း (သန်လျင်)

“ရိုးမတောင်ခြေကရွာမှာ အချောင်သမား ဝါဒဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်နေတယ်။ သူက လူတွေကို ဝါဒစကားပြောပြီး ညာလှိုင်းပြီးစားလုပ်နေ တယ်။

ကြာရင် ဒီရွာသားတွေ တွေဝေသွားနိုင်တယ်။ ဒါနဲ့အတူ ငါတို့ ဝါဒလမ်းစဉ်ကို ရှုတ်ချလာပြီး ငါတို့ကို တစ်နေ့ ဆန့်ကျင်လာနိုင်တယ်။ မင်း အဲ့ဒီဘုန်းကြီးကို အပြတ်ရှင်းလိုက် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အထူးသဖြင့် ရွာသူရွာသားတွေ မမြင်စေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာကြီးခင်ဗျာ ...”

“သူ့ကို အရမ်းလေးစားနေကြတယ်။ ငါတို့လက်ချက်မှန်း မသိစေ နဲ့။ ရော့ ... ဒါယူသွား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်ကို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်နဲ့ ကျည်ဆန်အသစ်စက်စက် ခြောက်တောင့်ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခြောက် လုံးပြူးသေနတ်ကို လှမ်းယူပြီး ကျည်စလုတ်ထဲကို ကျည်ခြောက်တောင့် သွင်းလိုက်တယ်။

သေနတ်ကို ဂျာကင်အင်္ကျီစုတ်ရဲ့ အတွင်းမှာဖွတ်လိုက်ပြီး စခန်း ကနေ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

နေ့ဝက်ခရီးလောက် ခရီးပြင်းနှင်ပြီးရော ရိုးမတောင်ခြေက ရွာ ကလေးကို ရောက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ ရှေးဟောင်းစေတီပျက် နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းရင်း ရောက်သွားတယ်။

ရွာသူရွာသားတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းသွားပို့တာ မြင်ရ တယ်။ အချို့က ကျောင်းရှေ့က အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းသူက လှည်းကျင်း၊ စမ်းချောင်းကရေကို ဝါးပိုးဝါးကျည်တောက်ကြီးတွေနဲ့ သယ်ပြီး စဉ်အိုးမှာ ဖြည့်သူက ဖြည့်။

အချို့က ရှေးဟောင်းစေတီပျက်ဝန်းကျင်က ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသူက ရှင်းလင်းနေကြလေရဲ့ခင်ဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျည်မြှောက်သောင့်နှင့် ဘိုးရွှင် * ၁၃

ဒီလိုနဲ့ လူရှင်းအောင်စောင့်နေလိုက်ရတာ လူတွေလည်း သူတို့ ရွာရှိရာကို အသီးသီးပြန်ကြရော ကျုပ်လည်း ဝါးကျောင်းဝန်းကျင်ထဲကို ဝင်လာလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးက ဆွမ်းစားပြီးလို့ ဂဝံကျောက်တုံး ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေချိန်။

ကျုပ်က သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး သူ့ကိုလည်း အကဲခတ်၊ နောက်ဖေး နောက်ဖိလည်း ကြည့်ရင်း ကိုယ်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆို ဘာ စဉ်းစားနေတုန်း ...

“ဒကာကြီး ... ထိုင်ပါ”

အောင်မြင်လေးနက် ဩဇာသက်ရောက်သည့် ဘုန်းကြီးအိုရဲ့စကား ပြောသံကြောင့် ကျုပ် ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“ထိုင်ပါ”

ကျုပ်က မထိုင်ဘူး။ သူ့မျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲစူးစူး စိုက်ကြည့်နေလိုက် တယ်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက ကျုပ်ကို မေတ္တာဓာတ် အပြည့်အဝပါသည့် မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်းက ...

“အဖော်လည်း ပါလာသကား”

သူ့နှုတ်က အဖော်လည်း ပါလာသကားလို့ပြောလို့ နောက်ကျော ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရော ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ မတွေ့ရဘူး။ ဘာကိစ္စ သူ ဒီစကားပြောရသလဲမသိဘူး။

“အဖော်အများကြီးပဲ။ ခြောက်ယောက်တောင်”

“ဟင် ...”

အဖော်ခြောက်ယောက်တဲ့။ ကျုပ်လာတာ တစ်ယောက်တည်းပါ ဗျာ။ ဒီနေရာမှာ သူနဲ့ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

ဒီမှာပဲ ... ကျုပ် ဂျာကင်အင်္ကျီစုတ်အတွင်းက ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို လက်နဲ့အသာစမ်းရင်း သဘောပေါက်သွားရပါရောဗျာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဟုတ်တယ်ရှိ၊ မဟုတ်တယ်ရှိ ကျုပ်မှာ ခြောက်ယောက်အဖော် လူတော့မပါဘူး။ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်တော့ အဖော် ပါလာတာ အမှန်ပဲလေ။

“ဒကာကြီး ... စကားမပြောတော့ဘူးလား။

ကိုင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း ဒကာကြီးလုပ်စရာရှိတဲ့အတိုင်း လုပ် ပါ။ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်”

အလို ... ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် စကားပါလိမ့်ဗျာ။

သူ ကျုပ်လုပ်ရမည်အလုပ်ကို သိနေလို့လားမသိဘူး။ လုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်ပါတဲ့။

ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်တဲ့။

အတော့်ကို ထူးဆန်းနေပါကလား။

အို ... ကျုပ် တွေဝေသွားပြီနဲ့တူပါရဲ့။ ကျုပ် တွေဝေလို့မဖြစ်ဘူး။

ကျုပ် ဒီလို နားစေတိမ်တောင် အူကြောင်ကြောင်ကိစ္စတွေလည်း အယုံအကြည် မရှိဘူး။

အချိန်ဆိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

တော်ကြာ ရွာသူရွာသားတွေဝင်လာလို့ မြင်သွားရင်အခက်။ ကျုပ် ကို ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က အသေအချာ တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တာ။ ဒီ တာဝန် မကျေပွန်ရင် ကျုပ် သေဒဏ်ပေးခံရမှာ။

ဒီမှာ ဘုန်းကြီးအိုက မျက်လွှာချပြီး ပုတီးမှာ အာရုံဝင်စားလို့ တစ်လုံးချင်း စိပ်နေတုန်း ကျုပ် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြု သေနတ်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ဆွဲထုတ်၊ မောင်းတစ်ချက်တင်ပြီး မျက်လွှာချ ပုတီးစိပ်နေသည့် ဘုန်းကြီးအိုရဲ့ ရင်ဝကိုချိန်လို့ ခလုတ်ကို အသက်အောင့် ညှစ်ချလိုက်တယ်။

“ချောက် ...”

“ဟာ ...”

“ကိုင်းဟာ ...”

“ချောက် ... ချောက် ... ချောက် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျည်ခြောက်တောင့်နှင့် ဘီနွယ် * ၁၅

အလိုလေးဗျာ ... ငါးချက်တိတိပစ်လိုက်တာ ပေါက်ကွဲသံလည်း မကြားရဘူး။ ကျည်ဆန်လည်း လုံးဝမထွက်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလဲနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်တောင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကိုင်း ... သွားပေရော။

“ချောက် ...”

“ဟာ ... ဟာ ...”

ကျုပ် ကျည်စလုတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကျည်ခြောက်တောင့်ကို စစ်ဆေး လိုက်တယ်။ ကျည်ဆန်ရဲ့နောက်ပိတ် လုံးဝမချိန်ဘူး။ မကျေနပ်လို့ နောက် တစ်ခါ ခြောက်ချက်ပြန်ပစ်တယ်။

ကျည် လုံးဝမထွက်ဘူး။

ကျုပ် အရမ်းကို အံ့သြနေတယ်ဗျာ။ ကျည်ဆန်တွေက အသစ် ခက်စက်တွေပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျည်မထွက်ရတာလဲ။

“ကျေနပ်ပြီလား ... ဒကာကြီး”

ဘုန်းကြီးအိုရဲ့ နှုတ်ဖျားက ကရုဏာသံ၊ မေတ္တာသံနဲ့ ပြောလိုက် သည့်စကားက ကျုပ်ခေါင်းပေါ် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို၊ ကျုပ် သေနတ်ကို ကိုင်ရင်း လက်တုန်နေတယ်။

ခြေနစ်ချောင်းလည်း မခိုင်ချင်တော့ဘူး။

နဖူးပြင်ပေါ်မှာလည်း ချွေးသီးတွေ စို့နေပြီ။

နောက်ဆုံး ကျုပ် မြေပြင်မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ဘုန်းကြီးအို ကြီးကို ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချလို့ သူတော်စင်ဘုန်းကြီးအိုကြီးရဲ့ ကျောင်းပရုဏ် အတွင်းကနေ ပြေးထွက်လာလိုက်တယ်။

ကျုပ် ပြေးနေတယ်။ နောက်ပြန် လုံးဝကို လှည့်မကြည့်ဘူး။

ကျုပ်များ... သူတော်စင် ဘုန်းကြီးအိုကြီးရှေ့မှောက်ကနေ အပြေး ထွက်လာရင်း ဘယ်ကိုပြန်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရွှဲနေ ပြီ။

ဒါနဲ့ လူသူရှင်းတဲ့နေရာရောက်ရော သေနတ်ကိုမောင်းတင်ပြီး မိုး ပေါ်ကို ထောင်ပစ်လိုက်တာ... ဘုရားရေ... ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်ရဲ့ ပေါက်ကွဲသံဟာ တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ ပဲ့တင်ဆူညံသွားတာပဲများ။

ကျုပ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေပြီ။

ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီအကြောင်း ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင် ကိုပြောရင် ကျုပ်ကို ရူးသွားပြီလို့ ဝေဖန်မယ်။ ပြီး... တာဝန်မကျေပွန် ဘူးဆိုပြီး ငယ်သားအားလုံးရှေ့မှာ သေဒဏ်စီရင်ချက်ချတော့မယ်။

နောက်ဆုံး... ကျုပ် မြို့ပေါ်ရှိရာကို ဦးတည်လာလိုက်ပြီး နီးရာ ရဲစခန်းကိုဝင်၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလို့ လက်နက်အပ်၊ အလင်းဝင် လိုက်တော့တယ်များ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူးများ... တပ်မတော်နဲ့ ဒေသခံပြည်သူတွေ ရဲ့ ဖြတ်လေးဖြတ်ထိုးစစ်ကြောင့် ပဲခူးရိုးမမြစ်ဝကျွန်းပေါ်နဲ့ အညာဒေသမှာ

သောင်းကျန်းနေသည့် မင်းမဲ့စရိုက်၊ ခြေပေါ်ခြေအောက်သောင်းကျန်းသူ အားလုံး မျိုးပြတ်ကုန်ပါရောများ။

သေတဲ့လူသေ၊ လက်နက်ချသူချ၊ အလင်းဝင်သူဝင်နဲ့ ခုတော့ အမှောင်လောကကြီး မြို့တိမ်ကင်းစင်သွားခဲ့ပြီ။

လမင်း သားခဲ့ပြီ။

ပန်းတွေ ပွင့်ခဲ့ပြီ။

စမ်းရေစီးသံ ချိုးကူသံကို ကြားနေရပြီ။ အဲဒီအရပ်တွေအားလုံး မှာ စာသင်ကျောင်းတွေ ပေါ်လာတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တည်ဆောက် လာတယ်။

ကြေးစည်သံနဲ့ ဓမ္မတေးကို ကြားနေရတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ရယ်သံ၊ ခင်တွေရဲ့ သားချောတေးဆိုသံ၊ ဖခင်တွေရဲ့ ယာထွန်သံ၊ လယ်ထွန်သံ၊ နွားငေါက်သံကို ကြားနေ မြင်နေရတယ်။ အလှူဗြောသံကို ကြားရတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေက ဓာတ်စက်ဖွင့်သံ၊ သီချင်းသံများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ကြားနေရတယ်။

တစ်နေ့သော အခါမှာပေါ့ ...

ရိုးမတောင်ခြေက ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်ရှိရာ ဝါးတဲတောကျောင်း လေးရှိရာကို ရဟန်းတစ်ပါးကြွလာတယ်။ ရဟန်းက ဝါးကျောင်းလေးကို လိုက်ရှာတယ်။

ဝါးကျောင်းလေး မရှိတော့ဘူး။

ဝါးကျောင်းလေးနေရာမှာ သစ်သားဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဖြစ် နေပြီ။ ကျောင်းပေါ်မှာ ကိုရင်နဲ့ရဟန်းငယ်များရဲ့ စာအံသံကို ခပ်ကျယ် ကျယ် ကြားနေရတယ်။

ရှေးဟောင်းစေတီပျက်နေရာမှာ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ စေတီတစ် ဆူကိုလည်း သပ္ပာယ်ဖူးမြင်နေရတယ်။

ဒါနဲ့ အာဂန္တုရဟန်းက အနီးရှိ အဘိုးဆိုတစ်ဦးကို မေးကြည့် ရော ...

“ဒကာကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ဝါးကျောင်းငယ်လေး ရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“ပြီး ... ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးရော ရှိခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ဘုရား။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဦးဂန္ထဝင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။ သောင်းကျန်းသူများ ချုပ်ငြိမ်းပြီး နယ်မြေအေးချမ်းသာယာလာတော့ ဘုန်းကြီးအိုကြီး ဘိုးဂန္ထဝင်က ဟောဟိုက ရှေးဟောင်းစေတီပျက်ကိုငုံပြီး အခုစေတီသစ်ကို တည်ထားကိုးကွယ်ပါတယ်ဘုရား။

ဒါနဲ့အတူ တပည့်တော်၊ ရွာသူရွာသားများနဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီး ဘိုးဂန္ထဝင်တို့ ဦးစီးပူးတွဲပြီး တောသစ်များနဲ့ ဝါးကျောင်းနေရာမှာ ယခု မြင်ရသည့် ဘုန်းအိုကြီးကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒါနဲ့အတူ ဘုန်းကြီးအိုဘိုးဂန္ထဝင်က မြို့ပေါ်ကနေ ရဟန်းသံဃာ၊ အရှင်သူမြတ်များကို ပင့်ခေါ်လာပြီး ဒီကျောင်းမှာ နေထိုင်စေလို့ ပရိယတ္တိသာသနာကို ဒီအရပ်မှာ ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“ဒကာကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“အဲဒီ ဘုန်းကြီးအို ဘိုးဂန္ထဝင်ရော ရှိသေးလား ... ဒကာကြီးရယ်၊ ဦးပဉ္စင်း သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား”

“ဟင် ... မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ကိုကြွသွားလို့တုံး ... ဒကာကြီး”

“မနှစ်ကပဲ ပျံလွန်တော်မူသွားပြီဘုရား”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ”

“စေတီရဲ့မြောက်ဘက်က အုတ်ဂူကလည်း တပည့်တော်တို့ ကျေးဇူးရှင် သာသနာပြု ဘုန်းကြီးအို ဘိုးဂန္ထဝင်ရဲ့ အရိုးအိုးအုတ်ဂူပါပဲဘုရား။ ဒါနဲ့ အရှင်ဘုရားက ဘယ်အရပ်ကပါတုံးဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြီးအို ဘိုးဂန္ထဝင်နဲ့ရော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သိလို့ပါလားဘုရား”

အာဂန္တုရဟန်း မပြေမိတော့ပါ။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လွန်ခဲ့သည့် ကာလတစ်ခုတုန်းက မျက်စိက ပြီး ပုတီးစိပ်နေသည့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဒါနှင့်အတူ ...

ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ကျည်ခြောက်တောင်နှင့် ငရဲပြည်ရောက်ရမည့်ဘဝကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးရဲ့ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ သိဒ္ဓိဂုဏ်တို့ကြောင့် အဝီစိငရဲကို ဇောက်ထိုးကျရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့သော၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ဘုရားသားတော် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ရသည့် လွတ်မြောက်မှုအကြောင်း ကျွန်ုပ်ပြန်ပြောရလျှင် ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ ဘုန်းကြီးအိုကြီး ဘိုးဂန္ထဝင်ရော၊ မျက်စိရှေ့က အဘိုးအိုပါ ဘယ်လိုများ ခံစားအံ့သြသွားလိမ့်မည်နည်း မသိပါလေ။

ဘသီကို ချီကားကြီး
သခိုးတတ်စူးဝါး

[၁]

“ဘသီကို ချီကားကြီး ခတ်လိုက်လို့တဲ့ဟေ့”

“ဟာ ... ဘသီကို”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... အခြေအနေ အတော်ဆိုးသတဲ့ဟ”

“ဟေ့ ... ဘသီကို ချီကားကြီးခတ်လို့တဲ့ ... လုပ်ကြပါဦးဟ”

အောက်တောအထွက်မှာ အလန့်တထိတ်အော်သံများ ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ သင်ပေါင်းသားအခုတ်လာကြသူများ သင်ပေါင်းတောသို့ မဝင်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ဝိုင်းပွေ့တွဲထမ်းလာသည့် လူအုပ်ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားလိုက်ကြတော့သည်။

“ကိုထိန် ... ဦးဘသီကို ... ချီကားကြီး ...”

“ရှူး ... ရှူး ...”

“ဟဲ့ ... ငမိုင်းရဲ့ အရမ်းမအော်နဲ့။ အပမိုက်ကုန်မယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

လူအုပ်ကြီးက ထန်းပင်အောက်မှာ ခဏနားကြသည်။ ဒီမှာ သွေးသံရဲရဲနှင့် ဗိုက်ပွင့်အူထွက်ပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးလန်နေသည့် ဦးဘသီကို မြင်ရက်မရှုရက်စရာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

“ဟ ... ငထိန်”

“ဘာလဲ ... ဦးဘကျား”

“မင်းကောင် အသက်မရှိတော့ဘူးဟ”

“ဟင် ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ဦးဘကျားရ၊ စောစောက စကား ပြောသေးဥစ္စာ”

“မျက်ဖြူလန်ပြီး သူငယ်အိမ် ကျယ်နေပြီလေကွာ”

“ဟာ ... ဖြစ်ရလေ ... ဘသီရာ ... ဟင်း ...”

“အမလေး ... အစ်ကိုဘသီရဲ့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ဒီမှာ ကိုဘသီမိန်းမ မတစ်ဆုပ်လည်း အူယားဖားယား ရောက် ချလာသည်။ သူမရောက်သည့်အချိန်မှာ ကိုဘသီ အသက်မရှိတော့။ သူ့ လင်ရဲ့အလောင်းကိုပိုက်ပြီး ခုနစ်သံချီဟစ်၍ ငိုချလိုက်သည်။ ဟစ်၍ငိုလိုက် သောအသံသည် အောက်တောဝန်းကျင်ကို လွှမ်း၍သွားလေသည်။

[၂]

ကိုဘသီ ချိုကားကြီးခတ်၍ သေသည့်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အချို့က စိတ်မကောင်းကြ။ အချို့က သေတာတောင်နည်းသေးသည်ဟု အပြစ်ဖို ကြ၏။ ပြောကြ၊ ဝေဖန်ကြသည်ဆိုလည်း ပြောဆိုဝေဖန်ချင်စရာရယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...

ကိုဘသီမှာ အောက်တော (သင်ပေါင်းတော) က ဖမ်းလိုရသည် ကျွဲပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်။ အမည်ပေးထားတာက ‘ချိုကားကြီး’တဲ့။

သင်ပေါင်းတောသည် ရေနံချက်စက်ရုံ ကမ်းခြေကို ပတ်ဝိုင်း၍ ခုန်ကုန်ဖြစ်သုံးဆိုင် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာသည် ပင်လယ်ဝသို့တိုင် ပေါက်၏။ ထုပိန်းသော သင်ပေါင်းတောဖြစ်၏။ ၎င်းသင်ပေါင်းတောကြီးသည် ဝိုင်(၂၀) ဝန်းကျင်ခန့် ရှည်လျား၏။

နီတောနှင့်ဆက်နေရကား ဒီတောကို ဘယ်သူမှ ထုတ်ပေါက် ယောက်ပေါက် မတိုးနိုင်၊ မဝင်နိုင်။ သင်ပေါင်းပင်၊ လှေထဲနှင့် အခြား သစ်ပင်ရိုင်းများပါ ရောပေါက်နေ၏။ မိကျောင်းများ အောင်၏၊ မျောက်ဖျား ခို၏၊ တောကြောင်နှင့် မြွေပါများပေါ၏။ လင်းဝက်များအောင်သည် တော လည်းဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အနီးအနားမှာ လယ်များရှိသည်။ ထွန်တုံးပိတ်လျှင် ကျွဲပိုင်ရှင်များ သည် ရိုးရာဓလေ့တစ်မျိုးအရ ကိုယ့်ကျွဲများကို ခလောက်အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ဆွဲပေးပြီး အောက်တောအရှင်ကြီးကို 'ပွဲ'အပ်ကာ ကျွဲများကို သင် ပေါင်းတောအတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိုက်ကြ၏။

စပါးရိတ်ကာနီးရောက်မှ ကန်တော့ပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲနှင့် တင်မြှောက် ပသပြီး ကိုယ့်ကျွဲကိုယ်ပြန်ခေါ်ရ၏။

သို့မတိုင်ခင်ကာလအတွင်း လယ်သမားပေါင်းများစွာတို့၏ ကျွဲ များသည် သင်ပေါင်းတောထဲမှာ လှည့်လည်ကျက်စားနေကြ၏။ ရွာသို့ လုံးဝ ခြေဦးမလှည့်ကြ။ အောက်တောအရှင်ကြီးကို လက်ဖက်ပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲနှင့် ပသ၍ ...

“အရှင်ကြီး ... ကျွန်တော်တို့ လယ်စပါးနယ်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ် ပါ၍ ကျွဲနွားများနှင့် အလုပ်လုပ်ရမည်ဖြစ်ပါသဖြင့် ထွန်တုံးပိတ်ချိန်က အပ်နှံ ထားသောကျွဲများကို အပြင်အရောက်၊ အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးပါခင်များ”

အဲဒီလို တောင်းပန်ခွင့်ပန်ကြလျှင် အလွန်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် ကောင်းလှ၏။

အပ်ထားသောကျွဲများ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်းနီးပါး ဒါမှ မဟုတ် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အုပ်နှင့်ချီ၍ သင်ပေါင်းတောကြီးထဲမှ ထွက် လာကြ၏။ ကျွဲများက အစာရေစာ ကောင်းကောင်းစားကြရ၍ ဝမ်းလုံးတစ် နေကြ၏။

ကိုယ့်ကျွဲခလောက် အမှတ်အသားများကို ရှာ၍ကြည့်၍ ကိုယ့်ကျွဲ ကိုယ် ခေါ်လိုက်ကြရုံသာ။

ဒီမှာ ... အချို့တောကျွဲပေါက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်လည်းရှိ ၏။ နဂိုကျန်ရစ်ခဲ့ဖူးသည့် ကျွဲမများနှင့် ရွာကျွဲထီးများ မိတ်လိုက်ရင်း တော တွဲရိုင်းလိုကျွဲများ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုကျွဲများကား ရွာပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ နွေရာသီ တောထဲရှိ အိုင် များ သောက်ရေ၊ လူးရေခမ်းမှ ရွာခြေသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ကပ်ပြီး ရေ

သောက်၏။ ကျွဲလူး၏။ ၎င်းကျွဲများကို တွဲရိုင်းဟု အလွယ်တကူခေါ်ကြလေ သည်။

ဒီမှာ ...

နွေစပါးသိမ်းပြီးလျှင် တောခြောက်၍လည်းကောင်း၊ အစာရေစာ သိုအပ်၍ ညဘက်အရေစွန့်ထွက်ကြသည့် ကျွဲရိုင်းအုပ်များကို အုပ်ဖွဲ့လူစု၍ ဖမ်းကြ၏။ အချို့က ကျွဲယဉ်နှင့်လည်း များခေါ်၍ ဖမ်းကြ၏။

(၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို သိလိုကြပါမူ စာရေးသူ ရေးသားထုတ်ဝေ ခဲ့ပြီးသည့် (ငြိမ်းဆင်သည့်လက်) ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ် ၁ (အရိုင်းနှင့်အယဉ်) ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုကြပါရန်)

(စကားချပ်)

အဲဒီလို တောပေါက်ကျွဲရိုင်းများကိုဖမ်းစဉ်က ကိုဘသီ ကျွဲပေါက် ဘစ်ကောင် ဝေစုရခဲ့သည်။ ပြောရလျှင် အသက်နှင့်ရင်း၍ ဖမ်းရတာဖြစ်၏။ တောထဲမှာ အရိုင်းသဘာဝအတိုင်းနေ၍ လူနဲ့ရလျှင်လိုက်၏။ ရန်ပြု၏။ ငွ်စွန့်စားစား အသက်စွန့်ခဲ့ကြ၍သာ အကျိုးအမြတ် ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ စွန့်စား၍ရသောကျွဲများကို ကျွဲရိုင်းဖမ်းသမားများက သင့် ဘင့်သောဈေးနှင့် ရောင်းကြရကား လေးငါးကောင်ရလိုက်သည်နှင့် အလုပ် ဖြစ်ကြ၏။ ငွေရွှင်ကြ၏။ ငွေရွှင်သော် အရက်သောက်ကြ၏။ ဖဲရိုက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး တက်တက်စင် ပြောင်ကြလေကုန်၏။

ကိုဘသီ ၎င်းကျွဲပေါက်ကို ကျကျနန မွေး၏။ ရက်ကာလကြာ၍ ကျွဲသားရသော် ကျွဲရိုင်းကလေးမှ ကျွဲယဉ်ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကို ထွန်တုံးစာနှင့် နှံ၊ ကျင့်သားရတော့ ခိုင်းကျွဲပေါက်ကြီးဖြစ်လာ၏။ ကိုဘသီအတွက် အား နှိုးရသော ညာလက်ရုံးဖြစ်လာခဲ့၏။ ကိုဘသီမှာ ကျွဲအိုမကြီး တစ်ကောင် နှံသည်။ ခုတော့ ကျွဲတစ်ကောင် မငှားရတော့။ ချိကကြီးဟု အမည်ပေး သားသော ၎င်းမြန်မာကျွဲပေါက်ကြီးက အားကိုးရလေပြီ။

သုံးနှစ်အတွင်း စပါးအထွက်ကောင်းခဲ့၏။

၂၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ချိုကားကြီးက သခင်အလိုကို လိုက်၍ ထွန်တုံးပိတ်၍ တောသွင်း
ခဲ့သည့်တိုင် တောထုတ်ချိန်ရောက်လျှင် သူ့သခင် ဘသီအိမ်သို့ တန်းတန်း
မတ်မတ် ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

ချိုကားကြီး၏ သခင်အပေါ် ချစ်မြတ်သံယောဇဉ်ကြီးစိတ်ဟု ဆို
လျှင် မှားအံ့မထင်။

ကံအကြောင်း မကောင်းချင်တော့ ...

ကိုဘသီ အရက်နှင့်ဖဲကို အစွဲကြီး စွဲခဲ့၏။ အသုဘအိမ်တကာ
လှည့်၍ ဖဲရိုက်၏။ ရိုက်လည်း ရှုံးတာများ၏။ စုမိထားသည့် ရွှေငွေများကုန်
၏။ အိမ်သွပ်ကိုခွာရောင်း၍ ဝန်မိုးနေ၏။

လှေမျောသော် လှေနှင့်လိုက်ကြသည်ဖြစ်ရကား ဖဲရှုံးပါများသော်
ရရာကိုရောင်းရင်း နောက်ဆုံး ... ကျွဲအိုမကြီးကို နွားသတ်ရုံသို့ ဈေးပေါ
ပေါနှင့် ရောင်းလိုက်၏။ အဲဒီငွေလည်း မင်းကြည်လှိုင်အသုဘမှာ ကုန်ခဲ့
ပြန်၏။ နောက်ဆုံး ချစ်လှပါသည်။ အားကိုးရပါသည်ဆိုသော ချိုကားကြီး
ကို ရောင်းချလိုက်၏။ ချိုကားကြီးသည် ပိုင်ရှင်အသစ်ထံသို့ မျက်ရည်
လည်၍ ရုန်းကန်ရင်းနှင့် ပါသွား၏။

ဘသီရဲ့မိန်းမ မတစ်ဆုပ်က ...

“သွားပေရော့ ... သားကြီးရဲ့”

ဟု ဟစ်၍ငိုရင်း သတိလစ်သွား၏။

ဘာမျှမကြာလိုက်။ ချိုကားကြီး ပိုင်ရှင်အသစ်ကို ရန်၍ ကိုဘသီ
ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးချလာသည်။ နောက်ဆုံး ကိုဘသီကို လျှော့ဈေးနှင့် အနှံ့
ခံပြန်ရောင်း၍ ကိုဘသီ ဝယ်ထားလိုက်ရပြန်၏။

သို့သော် ဖဲရှုံးတိုင်း ပြန်ရောင်း၏။ ကျွဲကြီးကိုကြိုက်၍ ဝယ်သူ
များကား နောက်ဆုံး ကျွဲကရန်ပြုသဖြင့် ကိုဘသီကို လျှော့ဈေးနှင့် ပြန်
ရောင်းကြပြန်၏။ ကိုဘသီကလည်း အကြောင်းမသိသူများကို ပြန်ရောင်း
ရင်း ချာလပတ်လည်နေ၏။

နောင်အခါ ၎င်းကျွဲကြီး ဝယ်သူလက်ထဲမမြဲဘဲ ရန်ပြု၍ မူလ
ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်ပြန်ပြေးသောသတင်းကို ကြားသိကြသောအခါ လုံးဝမဝယ်
ကြတော့။

နောက်ဆုံး ကိုဘသီ ဖဲနှင့်အရက်သံသရာမှာ နစ်၍နစ်၍လာ၏။
ကိုဘသီမိန်းမ မတစ်ဆုပ်ကတော့ သားအရင်းလိုဖြစ်နေသော
ချိုကားကြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာ၍ အလွန်ဝမ်းသာ
နေ၏။

တစ်နေ့ ...

ဆပ်မနိုင်သော ဖဲကြွေးများအတွက် ရန်ပြုခံရမည့်အခြေအနေ
ဆိုးကို ရောက်လာသောအခါ ကိုဘသီ လျှော့ဈေးနှင့်ပြန်ရထားသည့် ချို
ကားကြီးကို ကျွဲနွားပေါ်ရောင်းသည့် သားသတ်သမားများလက်သို့ ရသည့်
ဈေးနှင့် ပြန်ရောင်းတော့သည်။

၂၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ထိုနေ့က မတစ်ဆုပ်က မြေကြီးမှာ လှိမ့်၍ငိုသည်။ ကိုဘသီကား ငွေစက္ကူများကိုကိုင်ပြီး အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့နေသည်။ အား ကောင်းမောင်းသန် နွားသတ်ကုလားသုံးလေးယောက်က ရုန်းကန်အော် ဟစ်နေသည့် ချိုကားကြီးကို ကြိုးနှင့်သိုင်း၍ ရိုက်နှက်ခေါ်ကြသည်။ ချို ကားကြီးက မလိုက်လို၍ အကြောက်အကန်ရုန်းသည်။

ဒီမှာ နွားသတ်ကုလားများက ခြံပြင်ရောက်အောင် ကူညီပါဦး ဆရာဆို၍ ကိုဘသီက ပေကတ်ကတ်နှင့် ကဏ္ဍကောစလုပ်နေသော ချိုကား ကြီးကို သံချွန်တပ်နှင့်တံကြိမ်နှင့် အရှိုးထပ်အောင် ရိုက်တော့သည်။

ချိုကားကြီးကလည်း မျက်ရည်များတွေတွေကျပြီး ရိုက်သမျှကြိမ် ၁၀၀ကို တင်းခံ၍ ပေရပ်နေသည်။

မျက်စိကိုရိုက်မိသွား၍ ချိုကားကြီး မျက်လုံးတစ်လုံးပိတ်ကာ သွေး နှင့်မျက်ရည် ရောကျလာသည်။

မနေနိုင်သည့်အဆုံး မတစ်ဆုပ်က ကြိမ်လုံးကိုဝင်လုပြီး လင်လုပ် သူကိုတွန်းလှဲ၍ ချိုကားကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကာ ...

“သား ...”

“ချို ... ကား ... ကြီး ... သားနဲ့အမေ ... တို့ဘဝ ရေစက် ကုန်ရမဲ့အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ ... သားရယ်။ ငါ့သား အမေတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဝဋ်ကြေးများရှိရင်လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ ကျေကြပါတော့။ သား ... သားကို ... အမေ ... မနှင်ရက်၊ မထည့်ရက်ဘူး ... သွားတော့ ... သားရေ ... သွားတော့ ... ဟီး ... ဟီး ... အင့် ... ဟီး ...”

“အွန် ... အွန် ... အွန် ...”

ဒီလိုလည်း မတစ်ဆုပ်က ချိုကားကြီးလည်ပင်းကိုဖက်လို့ ငိုပြီး ပြောလိုက်ရော ချိုကားကြီးက သုံးကြိမ်သံပြုအော်လိုက်ပြီး မတစ်ဆုပ်ကို ဦးခေါင်းနှင့်ပွတ်လို့ သားသတ်သမားများခေါ်ရာနောက် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် လိုက်သွားရလေ၏။

ဒီမှာ ချိုကားကြီးက ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မြှောက်အရှုံး မပေးခဲ့ဘူး။ လမ်းခရီးမှာ ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ ရုန်းကန်ပြီး နွားသတ်သမား လေးယောက်ကို ဝှေ့ခတ်ပြီး သူ့မူလမွေးရာဇာတိ သင်ပေါင်းတောထဲကို ဘစ်ခါတည်း ပြေးဝင်သွားတော့တာပဲ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သင်ပေါင်းတောထဲမှာ မျက်လုံးတစ်လုံးကန်း ဘဝနဲ့ အစာရှာစားပြီး နေခဲ့တယ်။ သင်ပေါင်းသားလာခုတ်သူများဟာ သူ နဲ့တွေ့တိုင်း ရန်ပြုမယ်မှတ်ပြီး ရှောင်ပြေးကြပေမဲ့ ချိုကားကြီးက သင်ပေါင်း သားလာခုတ်ရောင်းသူ၊ ထင်းခုတ်သူ၊ သင်ပေါင်းပိုးရှာသူများ တစ်ကြိမ်မျှ အန္တရာယ်မပြုခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့ ...

ကိုဘသီ သူ့လယ်မှာတဲထိုးဖို့ သင်ပေါင်းသားလာခုတ်တယ်။ သစ် သုံးကောင်းကောင်းရဖို့ တောထဲကို ကိုဖိုးဆိတ်တို့အဖွဲ့နှင့် ဝင်လာခဲ့လို့တူ တယ်။ သင်ပေါင်းသား အလုံးကြီးကြီးဖြောင့်ဖြောင့် နှစ်လုံးပဲ ခုတ်ရသေး တယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာကြုံရော။

“ဖူး ...”

၃၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“အွမ် ...”

“ဟာ ...”

“အမလေး ...”

“ဟ ... ချီကားကြီး”

ဒီမှာ မျက်စိတစ်လုံးကန်းနေတဲ့ ချီကားကြီးကို မပျော်လင့်ဘဲ ကျွဲတိုးလမ်းကြားချုံ့ထဲက ထွက်လာတာမြင်ရော ကိုဘိုးဆိတ်တို့၊ ကိုငှက်ကြီးတို့လူစု ကြောက်လန့်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ပြေးကြရောဗျ။

“အွမ် ... အွမ် ...”

“ဖူး ...”

အမှန်မှာ ချီကားကြီးက သူ့သခင်ကို မြင်လိုက်လို့၊ အနံ့ရလို့ ထွက်လာနှုတ်ဆက်တာ။ ဒီမှာ ကိုဘသီက သူ့ကို ရန်မူတယ်မှတ်ပြီး ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သင်ပေါင်းသားခုတ်တဲ့စားနဲ့ ပြေးဝင်ခုတ်လိုက်တာ ချီကားကြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်တော့ ဓားက ချီကားကြီးရဲ့ဦးချိုကို ခုတ်မိပြီး ချို့ပဲ့သွားတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်ချက်အားယူပြီး ချီကားကြီးရဲ့ဇက်ကို ပိုင်းချလိုက်တယ်။ ချီကားကြီးရဲ့ စူးရှနာကျင်တဲ့အော်သံကို ကိုဘိုးဆိတ်တို့ ကြားမြင်လိုက်ရတယ်။

ဒီမှာပဲ ချီကားကြီးက ကိုဘသီကိုခတ်ရော၊ ကိုဘိုးဆိတ်တို့လည်း အော်ပြေး၊ ကိုဘသီလည်း အော်ပြေး၊ ချီကားကြီးကလည်း နောက်က အော်ပြီး တရကြမ်းလိုက် ...

“အွမ် ...”

“ဖွမ်း ...”

“အား ... အ ... အား ... အစ် ... အ ... အ ... အ ...”

“အမလေး ...”

ကိုဘိုးဆိတ်ပြေးရင်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လို့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ကြောက်လန့်ရင်တုန်စရာပဲ။ ကိုဘသီ ချီကားကြီးဦးချိုဖျားမှာ မြောက်တက်သွားပြီး ‘ဗုန်း’ခနဲ မြေပြင်ကို ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဒီမှာ ချီကား

ကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ခတ်လိုက်ပြီး အသံတုန်အော်တစ်သံ သင်ပေါင်းတောထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ချီကားကြီး အတိုလို ချီသွင်သွားခဲ့တယ်ဖြစ်လာရော။ သင်ပေါင်းသားရှာသူများကို ရန်ပြုလိုက်တယ်၊ ရွာကွဲမှာပင် သွားရင် အသေအကျေ ခတ်ထုတ်တယ်။

ဒီဝန်းကျင်က ဆင်းရဲသားများ၊ လယ်လုပ်သမားများက ဒီသင်ပေါင်းတောထဲက သင်ပေါင်းသားများခုတ်ပြီး အသက်ပျောက်ကျောင်းရတာ။ အခု ချီကားကြီးရန်ကြောင့် တောထဲ ထင်ချက်သင်ချက်ပင်ချကြတော့ဘူး။

နောက်ဆုံး ... မုဆိုးကြီးဦးလုံးကို အကူအညီတောင်ပြုရတာ ဦးလုံးက တောကြောင်ရော၊ မိကျောင်းရော၊ မောင်ရော၊ ဖိတ်ဖမ်းဆီးပြီး ပြန်ရောင်းစားနေတဲ့ မုဆိုးကြီး။

တစ်နေ့ ဒူးလေးနဲ့ ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

တစ်နေရာမှာ ချီကားကြီးနဲ့ ဆုံပါရောလား။ ချီကားကြီးက ချီကို မုန်းနေသလိုပဲ။ မြင်တာနဲ့ ချီကားကြီးငုံပြီး ရမ်းပြီးလိုက်တာပဲ။ မုဆိုးကြီးဦးလုံးကလည်း မကြောက်ဘူး။ ဒူးလေးနှင့် မုဆိုးအသက်ချိုင်းပြီး ပစ်ချလိုက်တယ်။ မြားက ကျွဲလည်ပင်းကိုစူးဝင်ပြီး ကျွဲ တုန်ခါရန်သွားတယ်။

ကျွဲဆိုးကြီး လဲကျမသွားဘူး။ မော့ကြည့်နေတယ်။ အဆိပ်ချွန်တာ တစ်ဆွေ့ခန့်မြားဆိပ်။ ဒီမြားထိရင် ဘာသားကောင်ဖြစ်ဖြစ် ထန်ချစ်ခန့်ပြီးတာနဲ့ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ။

ခု ကြည့်စမ်း ... ကျွဲဆိုးကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မျက်လုံးချဲ့ပြီး ကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းချင်း ထိမထင်သလို တိုးလာနေတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်ထပ် အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ လက်ထပ်ကြားကိုတစ်ချောင်း၊ ရင်စို့ကိုတစ်ချောင်း၊ စိုက်ဝင်သွားတယ်။ ကျွဲဆိုးကြီးက လဲကျမသွားဘူး။ ကြောက်စရာမျက်လုံးနဲ့ လှမ်းလာနေဆဲပဲ။

ဒီမှာပဲ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အသံများကို ကြားလိုက်ရပါရော။

“ဟား ...ဟား ...ဟား ...ဟား ...ဟား ...”

“ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ...”

“ဝုန်း ...ဝုန်း ...ဝုန်း ...ဝုန်း ...”

“အွပ် ...အွပ် ...အွပ် ...အွပ် ...”

“ဝူး ...အူး ...အူး ...အူး ...ဝူး ...”

“အိန် ...အိန် ...ဂိန် ...ဂိန် ...”

“ဝေါ ...ဝရော ...ဝေါ ...”

“ဝုန်း ...ဖရန်း ...ဝေါ ...”

“ဟာ ...တောခြောက်နေပြီဟ”

မုဆိုးကြီး သိလိုက်ပြီ။ တောခြောက်နေပြီ။ လေတိုက်သံ၊ ခွေးအူသံ၊ လူရယ်သံလို တိုးတိုက်ပြေးလွှားသံလို အသံတွေ အနီးဝန်းကျင်က ကြားနေရပြီ။ ဒီကွဲက သူ့သခင်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ကွဲ။

မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကွဲဆိုးကို မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ် အပမိုနေပြီ။ ဒါကြောင့် အဆိပ်လူးမြားနဲ့ပစ်တာတောင် မသေတာ။

အဲဒီမှာ မုဆိုးကြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်တယ်။

ကွဲဆိုးကြီးကလည်း မြားချက်တန်းလန်းနဲ့ လှမ်းလာနေတယ်။

ရယ်သံ၊ ညည်းသံများကလည်း အရပ်လေးမျက်နှာက ကြောက်ခမန်းလီလီ ကြားနေရတုန်း။ နောက်ဆုံး ဒူးလေးကိုထမ်းပြီး အသားကုန်တောထဲကနေ ကိုယ်လွတ်ရုန်း အသက်လုပြေးခဲ့ရလေ၏။

ဒီကွဲဆိုးကြောင့် ဘယ်သူမှ သင်ပေါင်းတောထဲကို မသွားကြဘူး။ အားလုံးက ဘာသိကို အပြစ်ဖို့ကြလျက်ပဲ။

အချို့က ကိုဘသီတစ္ဆေ ကွဲကြီးကိုစီးနေသလိုလို လိုက်သံဖြင့် ယှက်နေသလိုလို ပူးကပ်နေသလိုလို ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြတယ်။

ဒီအကြောင်းကို (....) သချိုင်းက သုဘရာစာကြီး နှစ်ကြိမ် ကြားသွားရော ...

“ဟေ့ ...ဒီလုံး”

“ဗျာ ...ကိုဒုန်းကြီး”

“ဟိုကွဲမှာ အပမိုနေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ် ...ဟုတ်သလားဟ”

“မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ ... ကျုပ် တစ်ဆွေ့ခုန်မြားနဲ့ပစ်တာလည်း ဒီကွဲကြီးမသေဘူးဗျ။ ဆန်းတော့ဆန်းသားဗျာ”

“ရွာသူရွာသားတွေလည်း ထင်းခုတ်မရ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

“မင်းနဲ့ငါ လိုက်ရှာရအောင်ကွာ ...ဒီလုံး”

၁၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ ... ကိုဒုန်းကြီး၊ ဒီကောင်ကြီးက အပမိုနေ

~~မိုနေ~~ စီးနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာဗျ”

“ငါ ရှင်းပါ့မယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားမှာ သေနတ်ရှိရင်တော့ လိုက်ရှာပစ်ချင်ပစ်ဗျာ။ ကျုပ်
တော့ မလိုက်ချင်ဘူး ... ကိုဒုန်း”

“မင်းလည်း မုဆိုးလုပ်ပြီး ဖွတ်ကျားပဲကိုးကွ”

“ခင်ဗျား မကြာဖူးသေးလို့ပါ ... ကိုဒုန်းရား။ တွေ့ရင်ကြုံရင်
ခင်ဗျားလည်း ဘသိနောက်ကိုလိုက်ပြီး ကိုယ်တူးတဲ့ကျင်းထဲ ကိုယ့်ဘာသာ
အပြီးဝင်အိပ်ရမှာပဲဗျ”

“ဒါဆို ... ငါ မနက်ဖြန် လိုက်ရှာမယ်ကွာ”

“ဘာ ... ခင်ဗျား အဲဒီကောင်ကြီးနောက်ကို တကယ်လိုက်မယ်”

“အိမ်း ...”

“ကိုဒုန်းကြီး”

“ဘာလဲ ... ဒီလုံး ...”

“သွားချင်ရင်လည်း သွား၊ ဒါပေမဲ့ ကြုံပြောလိုက်မယ် .. ကိုယ့်လူ၊
ဖြစ်နိုင်ရင် ဘုန်းကြီးသုံးပါးလောက်ကြုံပြီး သရဏာဝံတင်သွား ... ဒုန်းကြီး
ရေ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကြည့်ကြသေးတာ
ပေါ့ကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သချိုင်းကုန်းရဲ့ လူများအလယ်ခေါင်မှာ စက္ကလကြီး ကိုဒုန်းကြီး
ရဲ့ ငှက်ဆိုးတိုးသံလိုရယ်သံကြီးက လှိုင်သွားတာပဲ။ ရယ်သံနက်ကြီးကြောင့်
ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ကျီးကုန်းအချို့တောင် လန်ပြီးပြေးကြတယ်။

[6]

စက္ကလကိုဒုန်းကြီး လူတစ်ရပ်သာသာလည်လည် တစ်နေရာသား
သီးချွန်ကြီးကိုကိုင်လို့ သင်ပေါင်းတောထဲကို သတိနှင့် လှမ်းဝင်ခဲ့တာပဲ။
ဘာက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ ဒါ ... တစ်ခုခုဆန်နေတာပဲ။
သံမှ မကြားရဘူး။ သူဝင်ခဲ့တာ တစ်နာရီနီးပါးကြာပြီ။ သင်ပေါင်းတောဆို
တော့ ကျွဲလမ်းပဲရှိနေတယ်။ လမ်းများ ဥဒဟိုမဲ့။

“ဖူး ...”

“ဟင် ...”

“ညွှန် ... ညွှန် ... အွမ် ... ဖူး ...”

“ဟာ ...”

ကြည့်လိုက်တော့ လည်ဆံမွှေးစောင်းထနေတဲ့ ကျွဲကြီး ခုတ်
ကားကြီးနဲ့ မျက်စိတစ်လုံးကန်းလို့။ ဟုတ်ပြီ ... ဒါ မုဆိုးဒီလိုဆိုပြော
တဲ့ ဘသိကိုသတ်တဲ့ ကျွဲဆိုးကြီးနေမှာပဲ။

“ဝုန်း ...”

“ဝရော ...”

ကျွဲကြီးက သင်ပေါင်းများကြားကနေ ခေါင်းကိုရမ်းခါပြီး ပေါ်နေ
ခပြေးထွက်လာပြီး ကိုဒုန်းကြီးနဲ့ ဝါးတစ်ပြန်ခွဲမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အဲဒီမှာပဲ ကိုဒုန်းကြီးက ဝါးချွန်နဲ့ ထိုးချိန်ထားလိုက်တယ်။

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝုန်း ... ဝရုန်း ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဂူ ... အူ ... ဂူ ...”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

အလို ... ထူးဆန်းတဲ့ အသံတွေပါလား။ အနီးဝန်းကျင်ဝဲယာ
က ကြားနေရတာ။ မျက်စိကစားလိုက်တော့ ဘာအကောင်ကိုမှ မမြင်ရဘူး။
သစ်ပင်များ ယိမ်းခါလှုပ်ရှားနေတယ်။ အသံတွေက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာ
တယ်။

တောတိုးသံ၊ လေတိုက်သံ၊ အကိုင်အရွက်ချင်းရိုက်သံ၊ ရယ်သံ၊
အူသံ၊ အသံပေးအော်ဟစ်သံ၊ ဆူညံလို့၊ ဟုတ်ပြီ ... အကောင်အထည်
မမြင်ရဘဲ ထူးဆန်းသည့်အသံများကို ကြားနေရတာ ဒါမရိုးဘူး။ တော
ခြောက်နေတာ၊ တောလှန့်နေတာ။

“အွမ် ...”

“ဖရုန်း ...”

“ဝေါ ...”

ဒီမှာပဲ ကျွဲကြီးကသူရှိရာကို ခွာစုံပေါက် ဦးချိုကြီးရမ်းပြီးအရှိန်
နဲ့ပြေးဝင်လာနေပြီ။ သူကလည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျွဲကြီးကိုကြည့်
ပြီး ဝါးချွန်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လို့ ချိန်ထားလိုက်တယ်။

“ဝုန်း ...”

“ဖရောင်း ...”

အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်ခတ်မလို့လုပ်ရော လွှားခနဲနံဘေးကို ခုန်ရှောင်
လိုက်တယ်။ ဒီမှာ အရှိန်လွန်ရာက မြန်းခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်တဲ့ ကျွဲဆိုးကြီး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝဲယာဘယ် ချွဲကကြီးနှင့် သူ့ချွဲက တံတေး * ၃၇

ချွဲလက်ပတ်ကြားကို လက်ထဲက ဝါးချွန်နဲ့ အားတုန်ပြေးထိုးချိန်လိုက်
တယ်။

“အွမ် ...”

“အွမ် ...”

“အူး ... အူး ... အွမ် ...”

“ကျား ... ကျား ... ကျားကွ”

ကျွဲကြီးက အတင်းရုန်းတယ်။ မီးသင့်ထားတဲ့ ဝါးချွန်
က ကျွဲဆိုးကြီးရဲ့ ရှေ့လက်ပြင်လက်ပတ်ကြားကို တစ်ပေကျော်ခန့် နှောင်
နေပြီ။ ကျွဲကရုန်း သူက အားစိုက်စိုက်နဲ့ ထိုးစိုက်နေတယ်။

နီရဲတဲ့သွေးများက ဖြာစီးနေကာ တောခြောက်သံကလည်း ကြောက်
ရော။ လူသံ၊ ကျွဲဆိုးကလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ နာကျင်စွာအော်နေတယ်။ ရုန်း
လေ ဆောင့်ထိုးထားသည့်ဝါးချွန်က စူးဝင်လေနှင့် နောက်ဆုံး သင်ပေါင်းပင်
များကိုမှီပြီး ယိုင်အကျမှာ ...

“ကျား ...”

“ကျား ...”

“နင်လားဟဲ့ ... အပမှီတဲ့ကျွဲ ... ကိုင်းဟာ ... ကျား ...”

“ကျား ...”

“အွမ် ... အစ် ... အစ် ...”

“ဖုန်း ...”

“အွန် ... အွန် ... အစ် ... အစ် ... အစ် ...”

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ ကျွဲဆိုးကြီး ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းမှ သွေးများ
ဦးကျကာ လက်ပြင်ဒဏ်ရာမှ သွေးများစီးကျလာပြီး အကြောများဆွဲလို့
ကျသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

“တောက် ...”

ဒီမှာ တောက်တစ်ချက်ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဘယ်သူလဲကွ။ မကျေနပ်ရင် ထွက်ခဲ့ဟေ့။ စဏ္ဍာထုခန်းကြီးတဲ့

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၈ * မောင်ညိုမိုး (သန်လျင်)

“ဟင်း ...”

အလို ... မာန်သွင်းသံပါလား။ ဝဲယာကို မျက်လုံးကစားပြီး လိုက်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ သူက ထပ်မံစိန်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာပဲ တောခြောက်သံများ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီး သင်ပေါင်းတောက ငြိမ်ကျသွားတယ်။

ခဏနေတော့ ကျေးငှက်သာရကာများနဲ့ ချိုမြိန်စွာ အော်မြည်သံများကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဝေး ... ဝေး ...”

“ဟေး ... ဟေး ...”

“တုံ ... တုံ ... တုံ ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

နောက်ဘက်ဆီမှ လူတစ်စုရဲ့ အချက်ပေးသံများကို ကိုဒုန်းကြီး ကြားလိုက်ရလို့ ကျွဲသေရဲ့ရင်လက်ပတ်ကြားမှာ စူးနစ်ဝင်နေသည့်ဝါးချွန်ကို အားနဲ့ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး ဓားမြှောင်အနှောင့်နှင့် ဝါးချွန်ဝါးကိုခေါက်လို့ ပြန်အချက်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒုန်းကြီး ... ဒုန်းကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဒီလုံးတို့လားကွ”

“ကိုဒုန်းကြီး ... ခင် ... ခင်ဗျား ... လူ ... လူပါနော်”

“အမ်မာ ... လုပ်လိုက်ရ ... မင်းပါသွားရော့မယ်။ လူမှ လူအစစ်ဟေ့ ... (.....) သချိုင်းက စဏ္ဍာလဒုန်းကြီးအစစ်ကွ ... ဖွတ်ကျားမုဆိုးရဲ့”

“ဟာ ...”

“ဟယ် ...”

“ဟင် ...”

ဒီမှာ မုဆိုးကြီးဒီလုံးတို့အုပ်စု ချိုကားကြီး မျက်လုံးပွင့်ပြီး သေနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး လွန်စွာ အံ့သြသွားကြသည်။ သေသေချာချာကြည့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဝယ်ယာသိ ချိကားကြီးနှင့် သူတို့က တံရံခံ * ၃၉

သံကတော့ ရှေ့လက်နောက်မှာ လက်သီးချပ်တော ဝါးချွန်လုပ်ရကြတယ်။ ဒီနဲ့အတူ မြားသုံးချောင်းရဲ့ ငုတ်ကျိုးတံရံများကိုသည်း ဖြင့်သွေလိုက်ကြသည်။

“ကိုဒုန်းကြီး ...”

“ဘာလဲကွ ...”

“ဒါ ... ဒါ ... ခင်ဗျား ... သတ်လိုက်တာနော်”

“ငါမသတ်လို့ ဘယ်လည်းသမားသတ်ရတာလဲကွ ... ခင်ဗျားနော်”

ကိုဒုန်းကြီးက သွေးများပေကျနေသည့် ဝါးချွန်ကို

မှ မြှောက်ပြလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူပဲဗျာ ... ကိုဒုန်းကြီး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“အဆိပ်လူးမြားတောင်မနီင်တဲ့ အပမိုသလိုထင်ရတဲ့ ဝါးချွန်နဲ့ ဝါးချွန်နဲ့ထိုးသတ်တာ ကျုပ်တို့ အံ့သြချီးကျူးလို့ ... ဒီမှာ ကိုဒုန်းကြီးရေ ...”

“ဘာလဲကွ ... မိကျောင်းသားရ”

“အဲဒါ ... ဘာဝါးချွန်လဲဗျ။ ခင်ဗျား ဘာအဆိပ်လူးတာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ငါ ဒီဝါးချွန်မှာ ဘာအဆိပ်မှမသုံးဘူး။ မင်းတို့အားလုံး ဝါးချွန်

က ဘာဝါးချွန်လဲသိချင်လား”

“သိချင်လို့ မေးတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါ ... တံရူးဝါးချွန်လို့ခေါ်တယ်”

“တံရူးဝါးချွန် ...”

“အေး ... ဒါ လူသေကောင်များ မီးသဂြိုဟ်ရာမှာ မီးတောက်တဲ့ ဝါးပဲ။ ကြာတော့ ဝါးက မီးသင့်ထားသလိုဖြစ်ပြီး လှံသွားလှံချားလို့ချွန်နေတာ။ ဒီလိုတံရူးဝါးမျိုးက အပမိုနေတဲ့ သားကောင်တို့၊ အနှောင့်အယှက် ပယောဂဝင်နေတဲ့ လူတို့၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို ကာကွယ်ရာမှာ အရေခေါင်းသုံးရ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၀ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

တဲ့ ငါးပဲ။ ဒီတံရူးငါး ငါးချွန်မျိုးကို အိမ်မှာကျောင်းမှာ မထားကောင်းပေ
မဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး အနှောင့်အယှက် အမှောင့်အရေးနဲ့ကြုံရင် ခုလိုသုံးလို့
ရတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြလိုက်တာပဲ။ တကယ်တော့လည်း ဒီကွဲကြီးဟာ
မင်းတို့ထင်နေသလို အမှောင့်ပယောဂ တစ္ဆေစီးပြီး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ
ကြောက်စရာကောင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မဖြစ်ချင်မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ငါ နားလည်သလောက်ပြောရရင် မီးဝအောင်သင်းထားတဲ့ ငါး
နက်တံရူးငါးမှာလည်း မီးသင်းအဆိပ်ရှိတာပဲ။ အဓိကချက်ကောင်းကို ပိုင်
ပိုင်နိုင်နိုင် ထိုးချလိုက်တော့ အပဲပဲမှိုမှို၊ အပဲပဲမှိုမှို သင်းမခံနိုင်ဘဲ သေရ
တာပါကွာ။ အများရဲ့ အကျိုးအတွက်မို့သာ ငါလည်း စွန့်စားလိုက်ရတာ။
အမှန်တရားခံအစစ်က ဘာသိပဲကွ။ ဘာသိအသုံးမကျလို့ ကိုယ်ကျင့်တရား
မကောင်းလို့ လူရော၊ တိရစ္ဆာန်ရော ဘဝပျက်ရတာ။ ကိုင်း ... ဒီကောင်
ကြီးကို ဖျက်မစားနဲ့။ မြေမြှုပ်ပြီး ကောင်းကောင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ပေါ့ ...
ဒီလုံးတို့ရာ”

ထိုနေ့က ချိုကားကြီးကို တောထဲမှာပဲ လုံခြုံကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ်
ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှစ၍ သင်ပေါင်းခုတ်သူများ၊ ထင်းခုတ်သူများ၊
အမဲလိုက်သူများ၊ ငါးဖမ်းရှာသူများနှင့် သင်ပေါင်းတောရဲ့ သဘာဝအလှ
သည် ပြန်လည်စိမ်းစို သာယာလှပခဲ့လေသည်။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

မြန်မာ့

တွေ့ချင်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ သားစာနေဆရာကြီး
စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ထင်တဲ့ အမေတို့ငယ်စဉ်က ရွာမှာ ဆွဲသွန်တောင်အောင်
ကြုံရတဲ့ ပရဝိညာဉ်လောကဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ သား စာနေ
ဆရာကြီး စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလား။”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခန္တီရောသေရာ
များသည် အများအားဖြင့် ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ်တွေ့အခြေအနေ
များကို ရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ရေးစရာခေါင်းမီးသာလျှင် အခြား
သူများရဲ့ အတွေ့အကြုံအဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်၍ ထိုအခါထို
အတိတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ပြန်ဆင်၍ ရေးသားရပါသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလိုအပ်နေသည့်အခိုက်
ဆုံဆုံမျက်မြက်မြက် ကြားနာရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်အပြင် ဝမ်းသာ
နိုင်မည့်သူ ဘယ်သူများရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က ထိုထိုသား
သား လက်ခံလိုက်သောအခါ အမေကြီးဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်က အောက်ခံ
ပြုပါ ထူးဆန်းသောဇာတ်ကြောင်းကို နောက်ကြောင်းပြန်၍ ပြောပြစေ
သည်။

[၁]

တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အသက်(၇၀)
အရွယ်ခန့်ရှိ အမေအိုကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ နာမည်က ဒေါ်ရှင်
ငြိမ်းမယ်တဲ့။ အသားညိုညိုခန့်ခန့်၊ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ အမေကြီးအပြော
အရ သူမသည် ကျိုက်အင်းကျေးရွာမှာနေသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆိုရလျှင် ... အမေကြီးသည် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ရေးသား
နေသည့် ဂန္တီရဝတ္ထုများ၏ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပြီး
လူကို တွေ့ချင်သဖြင့် သန်လျင်သားစာရေးဆရာ မင်းကြည်လှိုင်ထံစုံစမ်းပြီး
ရောက်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က အမေကြီးအား လေးစား
စွာဖြင့် လိုအပ်သောညွှတ်တံများကိုပြုကာ လာရင်းကိစ္စအကြောင်းကို မေး
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အမေ့ကို ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ အမေ”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူး ... သားရယ်၊ အမေက သားရဲ့စာဖတ်
ပရိသတ်ပါ။ သားရေးနေတဲ့ ဂန္တီရမဂ္ဂဇင်း၊ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်း
များက ပရဝိညာဉ်လောကသားများနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံဖြစ်ကြတဲ့ ရေးသား
ချက်တွေကိုဖတ်မိပြီး သားကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာပါ။

ညကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီ အိပ်ကလွဲကြီးတွေ အသံတော့ လူနဲ့ကြ
တာရယ်။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း အရမ်းချစ်ကြတယ်။ တောက်လွှင်း
ခေါင်း တစ်ထုပ်ပါလာရင် အားလုံးဝေးစားကြတယ်။ အထူးသတိထားဆောင်
ခံရလည်း အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား။ ကွမ်းတောင် ဖန်တောင်ကို အပျိုရဲ့
သုယျိုရဲ့ လုပ်ကြတာရယ်ကိုးကွယ်။

မိဂျမ်းနဲ့ ပြိုင်ကြကစေခွင့်တဲ့ ဇွဲကောင်းလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
မှန်သမျှ ရေရှည်ကျရင် လျှာထွက်အမောဆို ခြေတုန်လတ်ပန်းကျဉ်း တဲ့
သူရတဲ့ဘဝကို ရောက်တာချည်းပဲ။ ဘယ်လိုပါရမိလည်း ယဉ်ကျေး မိန်း
ကို ရွာနီးချုပ်စပ်က ကြက်ခွပ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေတောင် ခြံရ
တယ်။

တစ်နှစ်ပေါ့ ...

လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ် အိုးစည်ဒိုးပတ်ပြိုင်ပွဲ၊ ဆရာတို့
ဘက်ပြိုင်ပွဲ၊ ထုပ်ဆီးတိုးပြိုင်ပွဲ၊ ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်ပွဲ၊ မြို့ပေါ်မှာသွား ဆွဲပြိုင်
မည့်အကြောင်း သူကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ဆင့်တယ်။ ကြောင် အသံတို့
ချစ်စရာမှာ လူရွေးပွဲလုပ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ ... ကြက်ခွပ်ပြိုင်ပွဲ
မှာ မိဂျမ်းပဲ ဗိုလ်စွဲခဲ့တယ်။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် သန်လျင်မြို့ပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး လွတ်လပ်ရေး
နေ့အထိမ်းအမှတ် ရွာပေါင်းစုံ၊ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ အမျိုးသမီးကြက်ဖခွပ်
ပြိုင်ပွဲမှာ မချစ်စရာကျေးရွာက မိဂျမ်းဗိုလ်စွဲပြီး ဆုတော်ငွေတစ်ရာကျော်နဲ့ ဝင်နီ
တစ်အုပ် ရခဲ့တယ်။ အိုးစည်ပြိုင်ပွဲမှာ ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာက ကိုကျော်ခင်
တို့ ကိုသာဟန်တို့ညီအစ်ကိုအဖွဲ့ ပထမဆုရတယ်။

အဲဒီခေတ်က ငွေတစ်ရာကျပ်ဆိုတာ နည်းတာဟုတ်တယ်နော်။
သက်ဖက်အချို့ပန်းကန်ပြားလောက် ဘိန်းမှန်တစ်ချပ်မှ ဆယ်ပြားပဲလေရ
တယ်။ လက်ဖက်ရည်အချို့တစ်ခွက် တစ်မတ်။ ငါးသေတ္တာတုန်းကြီးတစ်တုန်း
တစ်ကျပ်ဆယ်ငါးပြား၊ ဆီတစ်ဆယ်သားကို ပြားလေးဆယ်၊ ကုလား
ဆိုင်မှာသွားဝယ်ရင် ပဲကြီးလှော်လက်တစ်ဆုပ် အလကားရသေးသကွယ်။

အဲ ... အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရွာထဲလည်ငါးရောင်းရတဲ့ မိဂျမ်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

[၂]

အမေတို့ရွာနာမည်က 'မချစ်စရာ'တဲ့ သားရဲ့။ အိမ်ခြေ (၅၀)ကျော်
ရှိတယ်။ အနီးအနားမှာ ကျိုက်အင်းကျေးရွာ၊ ပျဉ်ထောင်ကျောင်းကျေးရွာ၊
လက်ယက်စမ်းကျေးရွာ၊ ဘုရားကုန်းကျေးရွာနဲ့ ရွှေညောင်ပင်ကျေးရွာတို့
ရှိတယ်။ ဖြစ်တာက လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်တစ်နှစ်က စဖြစ်တာရယ်။

အမေတို့ မချစ်စရာကျေးရွာမှာ မိဂျမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိ
တယ်။ အသားညိုညို၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပဲ။ ရုပ်က
တော့ ညိုချောပေါ့။ တောဝက်၊ မျှစ်ချို၊ ဝါးခုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနတ်
အလုပ်မျိုးစုံလုပ်သမို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်။

မိဂျမ်းရဲ့ အထူးခြားဆုံးစွမ်းဆောင်ရည်က ရွာမှာ မိန်းကလေး
ချင်း ကြက်ဖခွပ်တမ်းကစားရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှနိုင်အောင် မကစားနိုင်တဲ့
အရည်အချင်းပဲ။ ကြက်ဖခွပ် သိပ်တော်တယ်။ အမောလည်း လုံပါတော်။
ရွာမှာက ညဘက် အပျို၊ လူပျို၊ ကလေးသူငယ်စုံရင် ကြက်ဖခွပ်တမ်း
ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း၊ ရွှေစွန်ညိုလုပ်တမ်းတို့၊ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါဦးတို့ ညစဉ်
ကစားနည်းမျိုးစုံ ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ် ကစားကြတယ်ကွယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၆ ❀ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

မြို့ကျော်၊ ရပ်ကျော်၊ ရွာကျော်ဖြစ်သွားပြီး နောင်နှစ်တွေလည်း သူ့ချည်းပဲ ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုရတာချည်းပဲဟေ့။ ရွာကလည်းဝမ်းသာ၊ အမျိုးတွေ ကလည်းဝမ်းသာ။ ဆုယူတဲ့နေ့ကများ မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက မိဂျမ်းလက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်နေပုံများကွယ်... တကယ့်ကို ဂုဏ် ယူစရာပါပဲကွယ်။

မိဂျမ်းနာမည်ကျော်လာတော့ ကာလသားလောကမှာ ရေပန်းစား လာခဲ့တယ်။ ကြိုက်သူပိုးသူတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ မောင်ဇော်ဖေဆို တဲ့ လူရွယ်တစ်ဦးက မိဂျမ်းကိုမရရင် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေမယ်၊ ဘာညာ နဲ့ ကြိမ်းဝါးလုပ်သေးသကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဂျမ်းက အချစ်ရေးကို အာရုံမစိုက် ဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သူ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ချဉ်းကပ်လို့မရခဲ့ကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ဆုယူပြီးချိန်။

တစ်ညမှာ ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုကို မိဂျမ်းမက်ခဲ့တယ်။ အိပ် မက်ထဲမှာ မိဂျမ်းနဲ့ ရွယ်တူလုံးတူ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး မိဂျမ်းထံကို လာနေ ဘယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိဂျမ်းက ဆန်ဆေးနေချိန်တဲ့။ ဝင်လာတဲ့မိန်းမက အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ကို ခါးအထိဖြန့်ချလို့၊ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ စယ် ဘင်မဲ့နဲ့။ လည်ပင်းပေါ်မှာလည်း အလွန်လှတဲ့ ပုလဲလည်ဆွဲတစ်ခုကိုလည်း ခံတွဲရတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဆောင်တော်ကူးပန်းတွေကလည်း ခေနေ အောင်ပန်ထားရဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာပြောတယ်မှတ်လို့တုံး...

“မဂျမ်းလား ဟင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ညည်းက ဘယ်သူလဲ”

“တို့နာမည်က မတိုးတဲ့။ နေတော့ ရွှေညောင်ပင်ကျေးရွာမှာ”

“အခု မတိုးက ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မဆီလာတာလဲ”

“မဂျမ်းက ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်ပွဲကစားပွဲမှာ နာမည်ကြီးလွန်းလို့ တစ်ခါ လောက်များ အပျော်ကစားကြည့်ချင်လို့ပါ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ညောင်သည်မတိုးက မဂျမ်းဆန်ဆေးနေတဲ့နံဘေးမှာ ချစ်စရာအပြုံး
လေးနဲ့ ပြုံးပြီးပြောနေတယ်။

“ဒါဆို လွတ်လပ်ရေးပြိုင်ပွဲတုန်းက ဘာလို့ဝင်မပြိုင်ရတာလဲ မတိုး
ရဲ့”

“အဲဒီတုန်းက အညာပြန်သွားနေလို့ပါ။ အခုမှ ပြန်ရောက်တယ်။
တို့များကလည်း ကြက်ဖခွပ်ငါသနာကြီးတယ် ... မဂျမ်းရဲ့။ မဂျမ်းဆီက
လည်း ပညာလေးဘာလေး လိုချင်လို့ပါ။ ပြိုင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်
နယ်လဲဟင်”

“အခုတော့ ကျွန်မ အလုပ်များနေတယ် ... မတိုးရယ်။ ညဘက်
အားရင် ကျွန်မတို့ရွာကို လာခဲ့ပါလား”

“အဲဒီလိုလည်း တို့က သွားလို့ရတဲ့အခြေအနေမှာမရှိဘူး မိဂျမ်း
ရဲ့။ ဒီလိုလုပ်ပါလား ... မဂျမ်းအားတဲ့အချိန်များ နေ့ခင်းဘက် လာခဲ့ပါ
လားဟင်။ လာခဲ့ရင် ရွှေညောင်ပင်ဆိုတဲ့ရွာရဲ့ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်အောက်
မှာ တို့စောင့်နေမယ်လေ ဘယ်နယ်လဲ”

မဂျမ်းက အတန်ကြာစဉ်းစားသည်။ သူမ ရွှေညောင်ပင်ရွာဘက်
ကို မရောက်ဖူးသေး။

“အင်းလေ ... အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ရောက်ခဲ့လို့ရှိရင် ဆုံကြ
ကစားကြတာပေါ့နော်”

“အေး ... ကောင်းတယ်။ ဒါဆို တို့သွားမယ်နော်။ မဂျမ်းကို
ပြိုင်ချင်လို့ စိန်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ... မဂျမ်း။ ခင်လို့၊ လေးစားလို့၊
ကစားချင်လို့၊ ပညာလိုချင်လို့ပါ။ ကဲ ... သွားမယ်၊ စောင့်နေမယ်နော်
သူငယ်ချင်း”

သို့ကလိုပြောပြီး ခြံထဲကနေ ထွက်သွားတယ်။ မဂျမ်းက ဆန်ဆေး
ရင်းနဲ့ ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားတဲ့ မတိုးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ လှပပိုင်း
စက်တဲ့နောက်ပိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ မျက်စိအောက်က လက်ပြပြီး
မြှန်းခနဲပျောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်မက်ကနေလန့်နိုးလာပြီး စဉ်းစားခန်း
ဝင်ခဲ့တယ်။ အံ့ဩစရာပဲ။

တိုတိုပြောရရင် အဲဒီလို အိပ်မက်မျိုးက တစ်ခုတည်းတစ်ခုပါ။ နှစ်
ခက်ခြားတစ်ခါ မက်လိုက်တာ သုံးကြိမ်တိတိ နိသွားခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်း
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဖွင့်မပြောပြခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မက်တဲ့ အိပ်မက်
မှာ ညောင်ပင်အောက်ကနေ သူမ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွန်သင်တာ မဂျမ်းပေါ်
လာတာပဲ။ သူမကို မခင်လိုလားတဲ့။ သူမကို ခင်ရင် သိသောစဉ်ရှိရင်
လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ ... မဂျမ်းရယ်လို့ သနားစွာမိ ပြောရတယ်။

မဂျမ်းလာခဲ့ရင်လည်း အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူးဆို တစ်ခါတထဲလဲ
ပြောပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။ သုံးကြိမ်သုံးခါ ထူးဆန်းစွာမက်တဲ့ အိပ်မက်ဆို
တော့ မဂျမ်းစဉ်းစားလာရတယ်။ မတိုးကို အပြင်မှာလည်း မမြင်ဖူးဘူး။
အဲဒီလိုနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်မင်နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပိုင်ခြင်းလိုက်
ဘယ်။ အလျဉ်းသင့်တဲ့နေ့ကျရင် အိပ်မက်ထဲက မတိုးနေတဲ့ရွာညောင်ပင်
ရွာကို အရောက်သွားပြီး မတိုးနဲ့ ကစားဖြစ်အောင်ကစားမယ်ဆို

“ဟယ် ... အစ်ကို၊ ဒီနေ့ ငါတွေအများကြီးရတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ညီမလေး။ အဲဒါ နေမမြင့်ခင် နင်လိုက်ရောင်းပေတော့။ ရောင်းလို့ကုန်ရင် ညီမလေးလိုချင်နေတဲ့ သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်လေးဝယ်ပေရော၊ ကျန်တာ အမေ့ကိုပေး”

“တကယ်နော် ... အစ်ကို”

“အေးပါဟာ”

မိဂျမ်း အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီနေ့ ... ကြည့်စမ်း ... မိဂျမ်း အစ်ကို ကိုကျော်မေ လယ်ထဲငါးပက်သွားတာ ငါးမျိုးစုံ ပလိုင်းနှစ်လုံးအပြည့် အမောက်ရတယ်။ ငါးခူ၊ ငါးရုံ၊ ငါးပြေမ၊ ငါးပနော်၊ ငါးကျည်း စုံလို့ ခါတိုင်းကား ရလှ နှစ်ပိသောရယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်တွေခုန်နေပြီး မြို့ကနေ ရွာမှာ အကြွေးလာရောင်းနေသည့် အထည်သည် မခင်အေးမူဆီမှ သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်ထမီလေး လိုချင်နေတာ ရတော့မည်။ ဟန်ကျပြီ။

ဒါနဲ့ အလျင်အမြန်ပဲ ဒန့်လုံးကြီးကြီးထဲ ငါးတွေသွန်ထည့်။ အလေးနဲ့ချိန်ခွင်ထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်လို့ ကိုယ့်ရွာထဲမှာ အရင်လိုက်ရောင်းတယ်။

ဒုမ္မာလည်း ငွေကြပ်နေလို့ သိပ်မဝယ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ ချစ်စိတ်အင်တော့ နှာဘက် သွားရောင်းလိုက်တယ်။ နှစ်ဦးပဲဝယ်တယ်။ သည်နောက် ထက်ထက် ငါးကျေးရွာဘက် သွားရောင်းတယ်။ မဆိုးဘူး ရောင်းရတယ်။ ဒါတွေက မကုန်နိုင်သေးဘူး။ ရောက်ရာရွာအရပ်မှာ ...

“ဒီက ငါးမျိုးစုံတော့ ယူကြဦးမလား”

ဆိုတဲ့ မိဂျမ်းရဲ့အော်သံက စူးရှနေတယ်။

နေမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်နဲ့ပေါ့။ ငါက ကုန်တိုမကုန်နိုင်သေး။ ကုန်အောင် ဘယ်သွားရောင်းရင် ကောင်းမလဲ။

သိပြီ။ မြယာရိုးကျေးရွာကို သွားရောင်းမယ်။ အဲဒါမှာ မကုန်ရင် ခွေညောင်ပင်ကျေးရွာကို သွားရောင်းမယ်။ အချိန်ရရင် ခွေညောင်ပင်မှာ အကြောင်းစုံစမ်းရင်း တွေ့ရင်စကားပြောကြမည်။ အင်း ... အိမ်ကဲ ဘဲမှာတွေ့ရသည့် မတိုးဆိုသူကရော အပြင်မှာ တကယ်ရှိပါသေးမလား ဆိုလားရင်း ပြုံးမိသေးသည်။

တကယ်လို့တွေ့ခဲ့ရင်တော့ အချိန်ရရိုက် မိတ်ဆွေဖြစ် သမီးလောက် ကစားလိုက်ချင်သည်။ သို့နှင့် မြယာရိုးကျေးရွာသို့ ဝယ်ရောင်းဦးနောက် အနည်းငယ်ကျန်သေးသည့်ငါးများကို ရွက်၍ ခွေညောင်ပင်မှာ ချွန်ရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ခွေညောင်ပင်ရွာကို သူမ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးသေး။ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ခြေက နည်းလွန်းလှသည်။ တွက်သားမှကိုက်သိလား။ လေးလေး သွေးပါဘူး။ ရောက်မှတော့ ရောင်းရင်းနဲ့ အိပ်မက်ထဲက မိတ်ဆွေမတို့ကို စုံစမ်းမည်ဆိုကာ ရွာထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ...

ရှေ့လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ထုန်တွေချိတ်ရသည်။ အခက်အလက် အရွက်အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ထေတိုက်သော အခါ အရွက်များကြားမှ ဟီးဟီးဟဲဟဲအသံများက ကြက်သီးကရောကောင်းအောင် မြည်နေ၏။ ကျီးကန်းတစ်အုပ်က သူမ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဝဲပျံ့အော်ဟစ်ကြသည်။

“အဲဒီဘက်ပိုင်းက ငါးဝယ်ကြဦးမလားတော့”

မိဂျမ်းက လိုရမည်ရ တစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“ငါးဗျို ... ငါး ... ငါးစုံပါတယ်။ ငါးခူ၊ ငါးရုံ၊ ငါးပနော်၊ ငါးကျည်း။ ငါးပြေမ ယူကြဦးမလားတော့”

“လာပါဦးရှင်”

အံ့မယ် ... တော်ပါသေးရဲ့။ ခေါ်ဝယ်ခဲ့သူရှိသေးလို့။ နို့မို့ ... ငါးတွေ နေပြင် နေရင့်လို့ ပုပ်ကုန်နိုင်တယ်။ သို့နှင့် ခေါ်သံကြားရာ ညောင်ပင်အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမကို မြန်းခနဲ သွားတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကား အိပ်မက်ထဲက မတိုး။

“ဟယ် ... ညည်း ... ညည်း ... ဟို ... ဟို ... မ ... မ ... မ ...”

“မတိုးလေ ... မဂျမ်းရဲ့၊ မှတ်မိတယ်မို့လား”

“အို ... မတိုး ... မ ... တိုး ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ... မတိုးရယ်”

မဂျမ်း အံ့သြထူးဆန်းလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကြည့်စမ်း ... အိပ်မက်ထဲမှာ သုံးကြိမ်သုံးခါ အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည့် မိန်းကလေး။ တွေ့ချင်တော့ တကယ့်ကို လူသားအဖြစ်နှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့နေရပြီ။ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဟုတ်မှဟုတ် ရဲ့လားလို့ မျက်စိကိုပွတ်၍ ပြန်ကြည့်သည်။ အိပ်မက်ထဲက မတိုးမှ မတိုးအစစ်။

အသားကဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ကဖားလျား၊ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာ စံပယ်တင်မဲ့နှင့် လည်ပင်းပေါ်မှာလည်း ဖြူဖွေးဝင်းလက်သည့် ပုတီးကုံးနှင့်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဆောင်တော်ကူးပန်းများ ပန်ထားသည်ကလည်း ဖွေးလို့။ ဖွေးလို့။

“မဂျမ်းရယ် ... သူငယ်ချင်း လာမှလာပါမလားလို့”

မဂျမ်း ဝမ်းသာအံ့သြလွန်း၍ ဈေးရောင်းဖို့ကို မေ့သွားကာ ငါးလေ့ကို ညောင်ပင်မြစ်အဆုံတစ်ခုပေါ်သို့တင်ပြီး ခေါင်းခုနှင့် နဖူးမှချွေး

များကို သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ညောင်ပင်အောက်နေထိုင်ရာ သောက်ခဲကို အုန်းမှုတ်ဝိုင်းခွက်နှင့် ခပ်သောက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ခြုံလိုက်သည်။

“တို့ ... နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ မဂျမ်းရဲ့”

“တို့လည်း သိပ်အံ့သြနေတယ် ... မတိုး”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ညည်းကို အပြင်မှာ ထားချိန်ဖြစ်လိုက်ရလို့ပဲ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါမျိုးက မြင်တတ်ပါတယ်ဟာ။ တို့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာလည်း မဂျမ်းကို မြင်မြင်နေရပါတယ်။ အဲဒါဆို ခေါ်ရမလဲဟာ ... ဘဝအဆက်တွေရှိကြလို့နေမှာပေါ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

နှစ်ဦးသား သဘောကျစွာရယ်ရင်း တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်၍ ငယ်သူငယ်ချင်းများအလား ချက်ချင်း ခပ်ခပ်သွားခဲ့ကြသည်။

“မတိုးတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနားလေးတင်ပါ ... တို့ အရင်ကစားကြမယ်ဟာ၊ တို့ ချစ်သူအရမ်းကို ကစားချင်နေတာဟာ။ ကစားလို့ဝမှ အိမ်ကိုသွားကြမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... မကုန်သေးတဲ့ငါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ချာမလဲ”

“ကုန်အောင် တို့လုပ်ပေးပါမယ်။ ဘယ်နှယ် ...”

“အို ... ဒါဆို စိန်လိုက်။ ငါကလည်း ညည်းနဲ့ကစားချင်တာပဲ။ ခပ်ဝင်စားတယ် ... မတိုးရဲ့။ နင် ကြက်ခွပ်ကောင်းရင် ထားခဲ့ရင် မြင်မိသင်ပါနော်။ ကဲ ... ခဏနေ ကစားကြမယ်”

ဒီမှာ မတိုးက ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခွန်းကို ထောင်၍ဆိုလာတော့သည်။

“တို့ ဒီလိုလေးများ လုပ်ကစားကြရင် ခိုမတောင်သွားဟာ ...

မဂျမ်းရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ ... မတိုး”

၅၄ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

“တို့နှစ်ဦး အလောင်းအစား လုပ်ကြရအောင်ဟယ်”

“ဟင် ... အလောင်းအစား ... ဟုတ်လား၊ အပျော်မဟုတ်ဘူးလား”

“အပျော်တော့ အပျော်ပေါ့ဟာ။ တို့ပြောမယ်လေ ... ဒါ မဂျမ်းကို ပြိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ မဂျမ်းဆီက ပညာလိုချင်လို့။ မဂျမ်းလည်း လာရကျိုးနပ်အောင်၊ တို့လည်း ဇွဲခတ်နိုင်အောင် ကြက်ခွပ်ကစားလို့ မဂျမ်းရှုံးရင် တို့ကို ဘာပေးမလဲပြော”

“တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဘာမှမရှိဘူး ... မတိုးရယ်။ ပိုက်ဆံတော့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို အပ်ရမှာရယ်”

“ဒါဆို မဂျမ်းရှုံးခဲ့ရင် မဂျမ်းငါးဗန်းထဲက ငါးငါးကောင် တို့ကိုပေးရမယ်။ အဲဒါကို အတူတူချက်ပြုတ်စားကြမယ်။ တို့ရှုံးရင် မဂျမ်းက ဘာများ အလိုရှိလဲ ... ပြော”

မတိုးရဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးအပြောကြောင့် မဂျမ်း အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူရှုံးရင် ငါးငါးကောင်ပေးရမတဲ့။ သူနိုင်ရင် မတိုးဆီက ဘာတောင်းရရင် ကောင်းမလဲ။

“ပြောပါ ... မဂျမ်းရ၊ ဒါက လောင်းကြေးသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမှတ်တရလက်ဆောင် သဘောမျိုးပါ”

မတိုးရဲ့စကားကြောင့် လောဘကြီးချင်တယ် ဆိုချင်ဆို၊ မဂျမ်းမတိုးရဲ့လည်ပင်းပေါ်မှ အလွန်လှပသည့် ပုလဲရောင် လည်ဆွဲလေးဆီသို့ မျက်လုံးက အလိုလို ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။ ဒါကို မတိုးက ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“မဂျမ်း ဒီပုလဲလည်ဆွဲလေး မလိုချင်ဘူးလား”

“အို ... တန်ဖိုးက ကြီးပါဘိသနဲ့၊ မလိုချင်ပေါင်တော်”

သူမက မူလိုက်သည်။ အမှန်က လိုချင်နေသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... သူငယ်ချင်းရယ် ... နောက်တာပါကွယ်။ တို့ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် အပြန်ကျရင် မဂျမ်းကို ဟောဒီလည်ဆွဲလေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တဝကြီးကစားမှနော်။ ဘယ်နှယ် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“တကယ် ...”

“နှစ်ကယ်ပါတဲ့ရှင် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... စိန်လိုက်သူငယ်ချင်းရေ ဝေါ

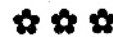
မကူ၊ ရေမကူကြေးနော်”

“ဒါပေါ့ ... မဂျမ်းရဲ့”

“ကိုင်း ... စကြစို့”

မဂျမ်းက ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသက်ကို ဘစ်ဝပြင်းပြင်း သုံးလေးကြိမ်ရှူလိုက်သည်။ မတိုးကလည်း စာလျှာကျနေသည့် ဆံပင်များကို နောက်တွဲထုံး၍ စုချည်လိုက်ပြီး ထဘီတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ညောင်ပင်ပေါ်က ကျီးတစ်အုပ်က ဖွဲ့ကြည့်လိုက်ကြည့်ကြည့်

ကျီးကန်းများက ဇလုံထဲကငါးများကို ထိုးသုတ်သိ၍ ဆော်ကြသည်လား။ သူတို့နှစ်ဦး ကစားကွက်ကို အားပေးချင်၍ ဆော်ကြသည်လား မသိ။ ကျွန်စီညံ့နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရှည်သည်။ ညောင်ပင်အောက်မှာ လူဆို၍ သူမတို့နှစ်ဦးပဲရှိသည်။ ရှက်စရာလည်း မရှိ။ မိန်းမတို့ကလည်း ကြက်ဖခွပ်တမ်းကစားရမည်ဆိုလျှင် ထမင်းဆွဲ ဟင်းဆွဲ ဆွဲမေ့ မျိုးမေ့။

မကြာခင် နှစ်ဦးသား တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ပြိုင်တူဆိုကာ ကြက်ဖခွပ်
ကစားကြတော့သည်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်းညင်သာစွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ပြေးကြည့်ကြည့်၍ ခွပ်ကြရယ်ကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး လုံးတူဒေါက်တူ။ ခြေ
သလုံးသားကျစ်ကျစ်၊ တင်ပဆုံကားကား။ ပေါင်လုံး တုတ်တုတ်ထွားထွား
မို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာရှိကြလျှင် အလွန်ပျော်ဖို့ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မိဂျမ်း
တွေးလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အခွပ်က သွက်လာကြသည်။ မိဂျမ်း
က ရင်ကိုကော့၍ သူမ၏သက်လုံအစွမ်းကို ပြလိုက်သည်။ မတိုးကလည်း
မခေ။ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့၍ ခုန်ပြီးတောင် ခွပ်လိုက်သေးသည်။
သည်တော့ မိဂျမ်းကလည်း အားကျမခံ၊ မြေပြင်မှ ခြေကြွ၍ လေထဲမှ
လွှတ်၍လွှတ်၍ ခွပ်ပြလိုက်သည်။ ဒါ့အပြင် တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ကြက်
များ တောင်ပံရိုက်သလို ဟန်နှင့်ခွပ်ပြလိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာလာ
ပြီ။ နှစ်ဦးစလုံး မမောကြသေး။ အရှုံးအနိုင် မပေါ်သေး။

ဒီမှာ မဂျမ်း ချွေးထွက်စ ပြုလာသည်။ မတိုးကား အပြုံးမပျက်။
အခြားပြိုင်ဘက် ကစားသမားများကို တစ်နာရီအတွင်း အပြတ်ချိုးလာခဲ့

သည် မဂျမ်းသည် ဒီမတိုးဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်တူ၍ အတော်ခွဲခတ်၍
နင်းနေရ၏။

ဒီနောက် မတိုး သွေးဆူလာပြီး အမောလိုက်လာစေရန် မဂျမ်း
က ဒလကြမ်းလိုက်၍ ခူးချင်းတိုက်မတတ်၊ လိုက်ခွပ်လိုက်သည်။ မတိုးက
အသာနောက်ဆုတ်၍ရှောင်ရင်း၊ အရှိန်ယူကာ တိုက်ကြက်များ တစ်ခုနီထိုး
ခွပ်ခွပ်သည့်ဟန်နှင့် ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား မောလို့ လောဟန်မသိကြ၊
ကြာတော့ မဂျမ်း ချွေးဒီးဒီးကျလာသည်။ မတိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်း
ပေါ်မှာပန်ထားသည့် ဆောင်တော်ကူးပန်းပင် တစ်ပွင့်ကြွေမကူး၊ ဆွေးတစ်
ကော်မစို့၊ လည်ပင်းပေါ်မှ ပုလဲလည်ဆွဲသည် ခုန်လိုက်တိုင်း မတိုးလည်ပင်း
ပေါ်မှာ ဝဲခနဲဝဲခနဲ လွင့်နေသည်။

“အရှုံးပေးမလား ... မဂျမ်း”

“အိုအေ ... ဘယ်တော့မှမရှုံး။ ကိုင်း ...”

မဂျမ်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းခွပ်၍ လိုက်သည်။ မတိုးကလည်း အပြိုင်
လိုက်သည်။ မဂျမ်းက မောလွန်းလှ၍ ခူးလှုပ်ရုံခွပ်လျှင် မတိုးက ဒီမှာ
ကြည့်ဆိုပြီး မခံချင်အောင် လေထဲဝဲ၍ ခွပ်ပြသည်။ မတိုးကား သူမထင်
သလို သာမန်လက်ရည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါမျိုး လွတ်လပ်ရေးပြိုင်ပွဲမှာသာ
ဆုံးရကြ၊ ရလျှင် လက်ခုပ်သံလျှံနေမည်။ မကြာခင် အချိန်တစ်နာရီကျော်
သွားသည်။

ထမီအောက်နားများ စုတ်ပြဲကုန်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခူးမှ
ကျော်၍ ပေါင်ရင်းအထိ လျှောက်လာကြသည်။ ခြေဖဝါးများလည်း ရဲတွတ်
၍ ပေါက်ပြဲကာ အသားနီလနီလာသည်။

မတိုးကို အကြမ်းကိုင်မှ မဂျမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် တကယ်
ပြိုင်ပွဲဝင်စည်းမျဉ်းများမှာ အသုံးမပြုရဘဲ အလွတ်ခွပ်ရာမှာသာ အသုံးပြု
လေ့ရှိသည့် ခူးတိုက်ခွပ်နည်းကို မိဂျမ်းမလုပ်ချင်ပေမဲ့ လုပ်ရတော့သည်။
မကြာခင် ခူးချင်းတိုက်သံများ တခွပ်ခွပ်မြည်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဖင်ထိုင်
ကျကြ။ ဖင်ထိုင်ကျလျှင် အရှုံး။ မဂျမ်းခြေဖဝါးမှ သွေးများစိုထွက်၍ ဖင်
နည်းဖျည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

၅၈ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

မတိုးကား အပြုံးမပျက်သေး။ ကြာတော့ မိဂျမ်း အမောဖောက်
ထွေး နဂူးပေါ်မှ ချွေးသီးများသည် အကျီပေါ်သို့စီးကျကာ ရွဲ့ရွဲ့စိုကုန်
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်၍ ချွေးများနှင့် နစ်နေ၏။
မျက်လုံးများ ပြာလာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်လုံးထဲမှာ မတိုးကို နှစ်ကိုယ်ခွဲ
သုံးတိုယ်ခွဲ မြင်နေရသည်။

သို့သော် ဇွဲမလျော့။ ရာဇဝင်မှာ မိဂျမ်းရှုံးပွဲမရှိခဲ့။ မာန်ကိုတင်း
၍ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ လေးတွဲသည့်ဒူးများကို ကြိုးစားအားတင်းပြီး ခွပ်
နေလိုက်သည်။

အချိန် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။

အဝေးဆီမှ ခေါ်သံ၊ အော်သံများ နားထဲမှာ ကြားနေရသည်။

“မဂျမ်းရေ ... မဂျမ်း ...”

“ညီမလေးရေ ... ညီမလေး ...”

“သမီးရေ ... မဂျမ်း ... သမီးလေး ...”

“မဂျမ်းရေ ... သူငယ်ချင်းရေ ...”

ခေါ်သံများက နီးလာကြသည်။ ဒီအသံများကို သူမ ကြားဖူးနေ
သည်။ အဲဒီအသံတွေထဲမှာ အစ်ကိုကျော်ဖေရဲ့ အသံလည်းပါသည်။ အမေ
ရဲ့အသံလည်း ပါသည်။ သူငယ်ချင်းများရဲ့ အသံလည်းပါသည်။ သူ အား
တက်သွားခဲ့သည်။ မျက်စိကိုလုံးဝမဖွင့်ဘဲ ဇွဲခတ်၍ အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှူ
ကာ ခွပ်နေမိသည်။

မကြာခင် သူမအနားသို့ လူများပြေးလာကြပြီး တုန်လှုပ်ချောက်
ချားသောအသံများနှင့် ဝိုင်းအော်နေကြ၏။ မိဂျမ်း လုံးဝမထူး။ မျက်လုံး
ကိုမဖွင့်။ ဘာမှမကြာလိုက်။ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကို တွန်းလိုက်သဖြင့်
မိဂျမ်း မြေပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးလဲကျကာ မာန်ကိုလျော့လိုက်သည်။ မာန်ကို
လျော့ချလိုက်သည်နှင့် သူမ လုံးဝသတိမရတော့။

[6]

မိဂျမ်းသတိရ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ယိုင်ယိုင်
ဘဲအိမ်ရှေ့က ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။ သူ့မိသားစုနှင့် သူငယ်
ချင်းများက စိုးရိမ်သောကြားစွာ ဝိုင်းကြည့်၍ နာမည်ခေါ်နေကြသည်။

“ဟော ... ဟော ... သတိရလာပြီဟေ့”

“ညီမလေး ... ညီမလေး”

“မိဂျမ်း ... သမီး ... သမီး ... သတိရပြီနော်”

“အ ... မေ ...”

“အမေရှိပါတယ် ... သမီးရယ်။ အမေရော၊ အစ်ကိုရော သမီး
သူငယ်ချင်းတွေရော အနားမှာရှိပါတယ်”

မိဂျမ်း အားယူ၍ ထထိုင်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တိုင်ခိုက်
ထုထောင်းထားသလို နာကျင်နေသည်။ ခြေဖဝါးမှာ သေးများလိမ်းထား
သည်ကိုတွေ့ရပြီး ခြေမကွဲကာ သွေးစို့နေသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်သူ့အိပ်
လဲ ... အမေ”

“ကျွန်တော့် ... အိမ် ... အိမ်ပါခင်ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြာမြင့်စွာလိုက်သည် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသက်(၃၀)ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး။ သူကလည်း စိုးရိမ်ကြီးသောမျက်နှာ၊ ဝမ်းသာနေသော မျက်လုံးများ ရောထွေးသည့်အကြည့်နှင့် မိဂျမ်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီး ... သမီး ဘာလို့ညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ခွပ်တမ်းကစားနေတာလဲ ဟင် ...”

“ရှင် ...”

“အိမ်ပြန်ဘဲ ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာလဲလို့ မေးနေတာ”

“အို ... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး အမေ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ကစားနေတာ”

“ဟဲ့ ... ငါတို့အားလုံးမြင်နေတာ နင်တစ်ယောက်တည်းပါ ... အရူးမရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... မိဂျမ်းရဲ့၊ ငါတို့ကိုင်လိုက်မှ နင်လဲကျသွားခဲ့တာ ... သူငယ်ချင်းရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ... အမေ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြက်ခွပ်နေတာ ... အမေရဲ့”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်က မ ... တိုး ... တဲ့”

“ဗျာ ... မ ... တိုး ... မတိုး ... ဟုတ်လား”

သူမနှုတ်မှ မတိုးဟုပြောလိုက်သည်နှင့် တအံ့တဩ အလန့်တကြား ဝင်ပြောလိုက်သူကား အိမ်ရှင်အမျိုးသားဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... မတိုးကို သိလို့လား”

“ဟို ... ဟို ... အဲ ... အဲ ... သိ ... သိ ... ပါတယ်”

“အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဘယ်ဘက်ပါးမှာ စံပယ်တင်မို့ နဲ့ ပုလဲပုတီးနဲ့လေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သိ ... သိပါတယ်။ အဲဒါ ... အဲ ... ဒါ ...”

သူမဘက်က ထောက်ခံသူရှိလာ၍ မိဂျမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် အမေနှင့် အစ်ကိုတို့အုပ်စုက တစ်ယောက်တည်းမှာ နေခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလွန်း၍ မိဂျမ်းက သူ့အိမ်ထဲမှာ ခင်းနှီးခဲ့ရသည့် မတိုးဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမအကြောင်းကို ဇာတ်ရုပ်နှင့် ပြောပြလိုက်ကာ ဒီဇွန်မှာ ငါးလာရောင်းရင်း မတိုးနှင့်တကယ်တွေ့ပြီး ခုလို ကစားလိုက်ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကြားရသူအားလုံး နှစ်သက်ကြသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ ကစားဖော်မတိုးကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြချေ။

“ဒါနဲ့ အိမ်ရှင်အစ်ကိုကြီးက မတိုးကို သိတယ်ဆို။ မတိုး ဘယ် နေလဲဟင်”

သည်တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ပြေ သက်သည်ကား ...

“မတိုးဆုံးသွားတာ (၆)လလောက် ရှိပါပြီခင်ဗျာ”

“ရှင် ...”

“အမလေး ... မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

“အမလေး ... ဗုဒ္ဓေါ ... ဖွဟဲ့ ... ဖွ ... ဖွ ... ဖွ ...”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်၍ အံ့ဩ ဘုန်ကြသည်။ အချို့လည်း ကြောက်လန့်၍ ခြေမှုန်များ နဖူးနားခွက်တို့ ဘုန်ကြကာ ဖွဖွ့လုပ်ကြသည်။ မိဂျမ်းလည်း ခုမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချာသွား ခဲ့တော့သည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဆိုရင် ကျွန် ... ကျွန်မတို့ကို ဖြစ်ကြောင်း ဘုန်စင် ပြောပြပါလားရှင် ... ဟင်လို့ ...”

“ပြောပြပါမယ်ဗျာ ... အဲဒီမတိုးဆိုတာ အခြားမဟုတ်ပါဘူး ဘုန်တော်ရဲ့ ညီမလေးပါဗျာ”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေကွယ်။ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုကြွက်သိုးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင် နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ မိဘများကတော့ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန် တော်က ကြက်တိုက်ဝါသနာပါလွန်းလို့ အိမ်မှာ တိုက်ကြက်တွေမွေး၊ သား ဖောက်၊ ရောင်းချ၊ ကြက်လည်း ရွာစဉ်လှည့်တိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါ တယ်။

ညီမလေးကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြက်ခွပ်တမ်းကစားတာ ကို အရမ်းဝါသနာပါ အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ ကြက်ခွပ်လည်းကောင်း တယ်။ လွတ်လပ်ရေးပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ အားခဲနေသူလေးပါ။ အမှန်က ကျွန်တော်မကောင်းလို့ ညီမလေး စားစာခံဖြစ်ရတာပါ ... ကြီးဒေါ်တို့ရယ်။

ကျွန်တော်က ကြက်တိုက်သွားတိုင်း ညီမလေးကိုစိတ်မချလို့ ခေါ် ခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ကြက်ဆွဲ၊ ကြက်ရေပေးတဲ့အလုပ်လည်း ကိုယ် မအားတဲ့အခါ ညီမလေးကို လုပ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါလည်း သင်ပေးထား လို့ ညီမလေးမိတိုးက အကုန်လုပ်တတ်နေတယ်။

ကြာတော့ ညီမလေးဟာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကြက်ပွဲတွေရင် မကြည့်ရမနေနိုင်၊ မလောင်းရမနေနိုင်၊ မလိုက်ရမနေနိုင် ဖြစ်တဲ့ဘဝကို

ရောက်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အမှားတွေပါ။ ကျွန်တော် ညီမလေးကလေ ထမင်းစားရင် ငါးဟင်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ငါးမိဖု ထမင်း စားလေ့ရှိတယ်။

ကြက်ပွဲနိုင်တိုင်း ညီမလေးလိုချင်တာကို ဝယ်ပေးခဲ့လို့ ကြာတော့ ညီမလေးက ကျွန်တော်ကြက်တိုက်တိုင်း အနိုင်ရဖို့ လိုက်လိုက်အားပေးလေ့ ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်တိုက်ကြက်နဲ့ ဘကျော်တို့တိုက်ကြက်နဲ့ ကြေး ကြီး လောင်းကြေးတိုက်ကြတယ်။ ဒီညောင်ပင်အောက်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကြက်က နိုင်လိုက်တယ်။ ဘကျော်ကြက် မျက်လုံးစာန်းပြီး သည်းဝိုင်းအပြင်ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

သို့သော် ဘကျော်ရဲကြက်ထွက်ပြေးပြီးမှ ကျွန်တော်ကြက်က စည်း အပြင်မှာ အမောဆိုပြီး မထနိုင်ဘူး ဖြစ်ပါလေရောဗျာ။ အဲဒီမှာ သူ့ကြက် နှိပ်တယ်။ ငါ့ကြက်နိုင်တယ် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ။ သူ့ဘက် နှိပ်သံဘက် တုတ်တွေစားတွေ၊ အုတ်ခဲတွေနဲ့ ရိုက်ကြ၊ နက်ကြ၊ ပစ်ကြ ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။ အကုန်လုံးနီးပါး ဒဏ်ရာကိုယ်စီ သွေးကိုယ်စီနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ ညီမလေးမိတိုးက သူ့ကြက်ကိုပြေး အကောက် ဟိုဘက်အုပ်စုက တုတ်နဲ့ပြေးရိုက်လိုက်တာ ... ညီ ... မလေး ... အဲ ... ဒီနေရာတင် ... ပွဲချင်းပြီးပြီး ... သေ ... သေ ... ပါလေရော ဘာ”

“အို ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ကိုကြွတ်သိုး သယ်”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ညီမလေးမတိုးဟာ အယူတိုင်းလို့ အိမ် သရဲ၊ တစ္ဆေပရိညာဉ်ဘဝနဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ ကြက်လာတိုက်ရင် အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်ကြတယ်။ ခဲတိုင်း ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ ကြက်တိုက်ရင် ခွပ်ကြတာပဲ။ မိတိုးခြောက် သူ့ မမ်းစားတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီနေရာမှာ ကြက်တိုက်ရင် ကြက်တွေမခွပ် ကြတော့ဘူး။ မှိုင်ရင်မှိုင်၊ မမှိုင်ရင် လန့်ပြေးကုန်ကြရော။ ဒီတော့ ကြက်ပွဲ

၆၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

လုပ်ချင်ရင် ညီမလေးထံမှာ အခွင့်တောင်းကြရတယ်။ မိတိုးလိုရင် ပွဲဖြစ်တယ်။ မလိုရင် ရန်ဖြစ်ကြရရော။

တစ်ခါတလေ နေဝင်ရီတရော မိတိုးက ကြက်ဖခွင်တမ်းကစားပြီး လမ်းသွားလမ်းလာတချို့ကို ကိုယ်ထင်ပြလို အခု နေဝင်ရီတရော ဒီနားက ဖြတ်မသွားရဲကြတော့ဘူး။ မကြာခဏ အသံနဲ့ အနံ့နဲ့ လှည့်ဖြားလို့ ကလေးတွေလည်း ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ လာမကစားရဲကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရဟန်းသံဃာတော်တွေပင့်လို့ ဆွမ်းကျွေးဒါနပြု ရည်မှန်းအမျှဝေခဲ့ပေမဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးရှာတော့ သာဓုမခေါ်နိုင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ၊ မကျွတ်နိုင်ပါဘူး။

မသေခင်က ညီမလေးမှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒါက မချစ်စရာ ရွာက ကြက်ခွပ်ကောင်းတဲ့ မဂျမ်းဆိုတဲ့အစ်မနဲ့ ရင်းနှီးချင်တယ်အစ်ကိုတဲ့။ ညီမလေး အဲဒီမဂျမ်းနဲ့ ကစားကြည့်ချင်တယ်လို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုလည်း မဂျမ်းတို့နေတဲ့ရွာကို လိုက်ပို့ခိုင်းနေတာ ကြာလှပေါ့။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ညီမလေး သူသိပ်လေးစားတဲ့၊ သူသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့သူနဲ့တွေ့ပြီး ...ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ...ညီမလေးရေပျော်ရဲ့လား ...ညီမလေးရဲ့ ...ဟီး ...အစ်ကိုကိုပြောပါဦး ညီမလေးရဲ့ ...ဟီး ...ဟီး ...ဟီး ...”

အိမ်ရှင်ကိုကြွက်သိုးက ပြောရင်းမှ ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ချုံးပွဲချင်တော့သည်။ မိဂျမ်းတို့အားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းကြ။ ကိုကြွက်သိုးအဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ကျရသည်။ အချို့က အသံထွက်၍ ငိုသည်။

“ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ ... ကျွန်တော့်ညီမလေးဟာ သူသိပ်လေးစားသိပ်ချစ်ခင်အားကျ၊ တွေ့ချင်လွန်းလှတဲ့ ဟောဒီက ညီမမိဂျမ်းနဲ့တွေ့ပြီး စိတ်ကျေနပ်စွာ ကစားသွားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ညီမလေး ပျော်နေရှာမှာပါ။ ဒါကို ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့၊ နားလည်ပေးကြပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ... အဒေါ်တို့ရယ်နော်”

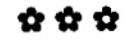
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အားလုံးက နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ~~မောင်ညို~~ လောကရဲ့ ဆန်းကြယ်လှသောဘဝကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာ နားလည်သာကြသည်။

ရွှေညောင်ပင်မှပြန်တော့ ကိုကြွက်သိုးက ရွာထိပ်ညောင်ပင်အောက်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ညောင်ပင်အောက်ရောက်တော့ ကျီးတန်းအုပ်ကြီးက ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ဖွဲ့လူးလာပျံသန်း၍ ထူးဆန်းစွာ နှုတ်ဆက်ကြသဖြင့် အားလုံးလန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ ကြက်သီးထကုန်ကြသည်။ မိဂျမ်းက ပွယောင်းစပြုနေသည့် ငါးများအားလုံးကို ဒါနပြုသည့်အနေနှင့် ညောင်ပင်ပျဉ်းခွက်ထဲမှာ စွန့်တင်ခဲ့ကာ နှုတ်မှလည်း ...

“သွားပြီ ... သူငယ်ချင်း ... မတိုးရေ၊ မတိုး ကောင်းရာ သုဂတိဘုံသို့ မြန်းနိုင်ပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းနှုတ်ဆက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မိဂျမ်း အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်အော်၍ နိုးလာတော့သည်။ နှုတ်မှလည်း ကယောင် ကတမ်းစကားများကို ပြောနေသည်။

“မိဂျမ်း ... မိဂျမ်း ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သမီး”

“အမေ ... အိပ် ... အိပ်မက်ထဲမှာ မိ ... မိတိုး ... သမီး ကို ... လာ ... လာ ... ခေါ်နေတယ်”

“ဟင် ... မိတိုး ... လာ ... ခေါ် ... တယ်”

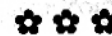
“ဟုတ်တယ် ... အမေ၊ မိတိုးက သူနဲ့အတူ လာနေပါတဲ့။ သူ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိလို့တဲ့။ သ ... သမီး ... ကြောက် ... ကြောက်လိုက်တာ ... အမေရယ်”

မိခင်လုပ်သူက ဘုရားစင်ပေါ်မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ရေစင် ရေမန်းများကိုယူ၍ မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်း စသည်တို့ကို သုတ်လိမ်းပေးပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ်တိုက်လိုက်တော့မှ မိဂျမ်း အကြောက်ပြေသွားခဲ့ လေသည်။

သည်လို အိပ်မက်ထဲမှ တစ်ဆင့်လာလာခေါ်သည်အဖြစ်နဲ့ ကြောက်
လာ ဖြစ်ဖန်များလာသောအခါ အိပ်သားများ နိုးသိပ်ပြောကြသည်။ သို့
နှင့် ဝါးကျောင်းဆရာတော်ထံသွား၍ ပြသစစ်ဆေးကြရသည်။ ဆရာတော်
က လက်ဖွဲ့(ပရိတ်ကြိုး) တစ်ကုံးစီရင်၍ မဂျမ်းလည်တံမှာ ဆွဲပေးခဲ့တာ
ကိုးကိုလည်း ဘဝချင်း ခြားနားနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သိထားရုံမိတ်
ဘုံ ဖြတ်ရန်နှင့် မနှောင့်ယှက်ရန် အမိန့်ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုလက်ဖွဲ့ကို လည်တံမှာ
ဆွဲထားသည့် အချိန်မှစ၍ မတိုး အိပ်မက်မှတစ်ဆင့် လာရောက်ကြုံရသော
သွေးဆောင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အိပ်မက်မှာ ခေါ်
ခေါ်ရည်များစီးကျလျက်မှ ...

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... မဂျမ်းရယ် ... နင့်ကို ငါ သိသွန်းလို့ပါ။
အခု သူငယ်ချင်းဆိုကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။
ငါ့ကို သတိရနေပါနော် ... မဂျမ်း။ တို့ ... သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ ...

ဇာတ်ကြောင်းဆုံးသွားသောအခါ အမေကြီးရှင်ငြိမ်းမယ်သည် မောသွားဟန်နှင့် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျားပျံမကောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုမီးညှိ၍ ဖွာလိုက်သည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မတိုးနေတဲ့ ရွှေညောင်ပင်ရွာဝန်းကျင် အခြေအနေကရော ဘာများထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပါသေးသလဲ အမေ”

“အေး ... ပြောစရာကျန်သေးတယ် ... သားရဲ့။ ရွှေညောင်ပင်အခြေအနေထူးတာ ရှိသေးသကွယ့်။ ဒီလိုဟေ့ ... မကြာဘူး။ အစိုးရက ရွာမြေတွေကို ရပ်ကွက်တည်ပေးပါလေရော။ ကွက်သစ်ရွာသစ် စနစ်တကျ တည်ပေးတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မတိုးနေတဲ့ ညောင်ပိနွဲ့ပင်ကြီးက ရွာလမ်းတည့်တည့်မှာရှိနေလို့ မြေတူးစက်၊ မြေကော်စက်များနဲ့ ညောင်ပင်ကို လှန်တူးလှဲရသကွယ့်”

“ရရဲ့လား ... အမေ”

“ဘယ်ရမှာလဲ ... တူးလိုက်၊ ကော်လိုက်၊ တွန်းလိုက်တိုင်း စက်က ရပ်ရပ်သွားခဲ့တယ်။ စက်မောင်းသမားကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မတိုးက ပေးခဲ့တယ်။ စက်မောင်းသမားလည်း မမောင်းရဲတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး

ရွာထဲက သက်ကြီးရွယ်အိုများက ပိုင်းပြောအကြံပြုကြတဲ့ ခြုံငုံတာ အမိန့်ပြန်တမ်းထုတ်ရတယ်။ ဒီညောင်ပင်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် နေရာတိုင်းသားအားလုံး ရွာကောင်းကျိုးရပ်ကောင်းကျိုးအတွက် ဒီသစ်ပင်ကြီးကို ထူးပြောင်းရွှေ့ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး အခြား ထွက်ရာကန်ရာ နေရာဒေသများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကြပါတော့ဆိုပြီး အမိန့်ချမှတ်ချမှတ်ပြီး ပြန်တမ်းထုတ်လိုက်တော့မှ ညောင်ပင်ကြီး လဲကျသွားတာသိတယ်။

စက်မောင်းသမားလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သည့်နောက်ပိုင်း နောက်ဘာလုန့်တာလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု အဲဒီနေရာမှာ ကမ္ဘာ့စာပေ ဖြစ်သွားခဲ့တာ ယနေ့တိုင်ပဲကွယ့် ... သားရဲ့။ မတိုးတို့တော့ သယ်ဆောင်ရောက်သွားလဲ မသိပါဘူး သားရယ်”

“ဒါနဲ့ မေးပါရစေ အမေ၊ အမေက ဒီအကြောင်းတွေကို နားလည်တတ်စေ ပြန်ပြောနိုင်ပုံထောက်ရင် အမေနဲ့မဂျမ်း ... အဲ ... အဲ ... အဲဒါဂျမ်းမက အတော်ရင်းနှီးတယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“သိပ်ရင်းနှီးသပေါ့ သားရဲ့”

“ဘယ်လိုရင်းနှီးတာလဲ အမေ”

“ဘယ်လိုရင်းနှီးတာလဲဆိုတော့ မိဂျမ်းဆိုတာ အခြားသူမတတ်ဘဲ ... သားရဲ့။ အမေညွှတ်ကုံး”

“ခင်ဗျာ ...”

အံ့သြသွားသည့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ် (ခေါ်) ခင်မန်း(အမေဂျမ်း)က ပြုံးပြုံးကြိုးစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ထုတ်နေခဲ့။ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်ဆိုသည့် ကျွန်တော့် အမေကြီးသည်ကော လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ မှတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ရှင်ငြိမ်းမယ်သည် အမှန်တကယ် လူသားစင်စစ် ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။)

ကျွန်တော်သည် ပရိညာဉ်လောက နောက်ခံဝတ္ထုတိုများ၊ လုံးချင်းများနှင့် ဂန္ထိရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုလုံးချင်းများကို စိုက်စိုက်မတ်မတ် ရေးသားနေပါသည်။

ထိုအခါ ... ကျွန်တော်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကလည်းကောင်း၊ ဘဝတူ ရေးဖော်များကလည်းကောင်း၊ ဘဝမတူ ရေးဖော်များကလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ရေးသည့် အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းများသည် တကယ့် ခြစ်ရပ်မှန်များလားဟု မကြာခဏမေးမြန်းခံရ၏။

အချို့က ကဲ့ရဲ့၏။ အချို့က လှောင်ပြောင်သရော်၏။ အချို့က ချီးမွမ်း၏။

မည်သို့ပင်ဆိုကြစေ ... ကျွန်တော်ကား ကိုယ်သွားနေသည့်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ကိုယ်ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ကိုယ် မှန်မှန်ပဲသွားနေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ခံပြင်းစရာလေး အချို့တော့ရှိ၏။

ပရိညာဉ်အကြောင်း ရေးနေသူအချင်းချင်း၊ ပရိညာဉ်စာအုပ်သတ်ဝေပြီး စီးပွားရှာနေသူအချို့က ကျွန်တော့်အား ပရိညာဉ်လောက ယကကြီးလိုလို၊ အတွင်းရေးမှူးလိုလို လှောင်ပြောင်သရော်သည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်၏။

သူတို့ကြည့်တော့လည်း အဲဒါနှင့်လုပ်စားနေကြသူများ ...။

မိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရေးဖွဲ့ခဲ့သည့် ဇာတ်ကောင်ဇာတ်ရုပ် အသီးသီးကို သနားသည်။ ယုံကြည်သည်။ ကြောက်ရွံ့သည်။ ပြီး... လေးစားသည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုအသီးသီးမှ ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ရုပ်၊ ဇာတ် ထိုက်များကို လုံးဝမသရော်။ ပြီး... ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် အထင် သေး။

ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ရုပ်၊ ဇာတ်လိုက်များကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတိုင်း မေတ္တာပို့၍ ရနိုင်သူ များကို နေ့စဉ်မေတ္တာပို့၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးတိုင်း အမျှအတန်းပေးဝေ ၏။ ဒါ့အပြင်... ဘယ်လိုစာရေးရေး၊ စာရေးဆရာများ၊ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူ များ၊ စာဖတ်ပရိသတ်များကို နေ့စဉ်မေတ္တာပို့၏။

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းကြပါစေ။ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းကြပါစေ။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။ ဤ မေတ္တာစွမ်းအားများ၊ မုဒိတာစိတ်များ၊ ကရုဏာစိတ်များကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တိုးတက်မှုများနှင့် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့၏။

အစကို ပြန်ကောက်ရလျှင် ကျွန်တော့်မျက်မြင်များကို ရေးပါသည်။ နားကြားများ ချင့်ချိန်ဝေဖန်စဉ်းစား၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို ဘုရားဟောနှင့်လည်း မလွတ်ကင်း အောင်၊ ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိများလည်း လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိအောင်၊ စာဖတ်သူများလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော မှတ်သားစရာဗဟုသုတ၊ ရသခံစား ရရှိ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစား ရေးဖွဲ့ပါ၏။

အလွန်ဆန်းကြယ်လှသော ဖြစ်ရပ်များကို ရေးစရာရှိပါ၏။ သို့သော် ...

စာဖတ်သူများ ရေလိုက်လွဲမှား၊ အတုယူမှားမည်စိုး၍ ကျွန်တော် လက်ရှောင်ခဲ့၏။ ဒါက ကျွန်တော်ရဲ့ သစ္စာတရား။ ထုတ်ဝေသူအချို့က ဆန်းဆန်းပြားပြားရေးပါဆရာဟု တိုက်တွန်း၏။ ဆန်းပြားတိုင်း ကောင်းသည် မဟုတ်။ ယုတ္တိဗေဒနှင့်အံဝင်မှ ကောင်း၏။

ဒီနေရာမှာ မျက်မြင်နှင့်ကိုယ်တွေ့ကို ခွဲခြား၍ ဖော်ပြရင်း၊ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လုပ်ခဲ့၏။ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ညီနှင့် အတူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးဘိုးဆန်းတား အဂ္ဂိရတ် ခေါ်တည်း။ သူသည် ဗိန္ဒောဆေးလည်းနိုင်၏။ ပယောဂလည်း နိုင်၏။

အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကလည်း အဂ္ဂိရတ် ဘုန်းကြီးဖြစ်၏။ ဒါနှင့်အတူ အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာထုံသော ဦးဇင်းကြီးမှာလည်း ချီတရကား ၎င်းဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အဘိုးနှင့်ဆုံကာ ဖားဖိုဆွဲသံများ ဖိစိ သံလေသတည်း။ *

✓ အဲဒီမှာ ဦးဇင်းကြီးတစ်ပါး အဂ္ဂိရတ်ဇာတ်လုံး အဆင့်မြင့်အောင်မြင် သွားခဲ့သည်ကို မြင်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ (ကာလသား)မို့ အဂ္ဂိရတ် ဆခံကြောင်း နားမလည်သေး။ သို့သော် ရှင်အဇ္ဈကောဏနှင့် ၎င်းသိဒ္ဓိမြောက် ဦးရှင်ဇာတ်လုံးအကြောင်း ကျောင်းမှာသင်၍ သိ၏။

ပဋိက္ခရာမင်းသားရဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးအာခံတွင်းငုံပြီး ကောင်းကင် မှာ ပျံသန်း၍ ရွှေအိမ်စည်မင်းသမီးရဲ့ စက်ရာခန်းဝင်ပြီး ချစ်တေးသီကြ သည်ကို ဇာတ်ပွဲများမှသိရ၍ ၎င်းပြဒါးရှင်လုံး ပါးစပ်ခံတွင်းမှ ပြုတ်ကျပြီး ပဋိက္ခရာမင်းသား သေပွဲဝင်ရသည်ကိုလည်း ကြားရဖူး၏။

သို့သော်... ပြဒါးရှင်လုံးခေါ် သိဒ္ဓိမြောက်ဇာတ်လုံး မည်မျှစွမ်းသည် ကို မျက်မြင်မကြုံဖူး။

ဟော... အခုတွေ့မြင်ရပြီ။ အဲဒီဦးဇင်းကြီးဇာတ်လုံးက လက်သန်း နားသာသာခန့်ရှိ၏။ အရောင်များ လင်းထိန်ထွက်နေ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ၊ ကိုရင်ကြီးများ၊ ရဟန်းငယ်များကို ခေါ်၍ ဇာတ်လုံး၏အစွမ်းကို စမ်းသပ်ပြ၏။

ပြောရလျှင်ဇာတ်လုံးက သေးသေးလေး။

၎င်းဇာတ်လုံးကို ဦးဇင်းကြီးက သူ့လက်ဝါးပေါ်တင်၍ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားများကို မခိုင်း၏။

... (သန်လျင်)

“ဒါလေးများ ... ဦးစင်းကြီးကလည်း”

“အေးပါ ... မ၊ပါ၊ မ၊လို့ရရင် လိုချင်တာပေးပါမယ်”

“တကယ်နော် ဦးစင်းကြီး”

“ဘုန်းကြီးက ညာမလားကွာ ... မ၊စမ်း”

ဒီမှာ ကျွန်တော်ကစ၍ ဦးစင်းကြီး လက်ဝါးပြင်ပေါ်တင်ထားသော ထက်သန်းတစ်ဆစ်ဝက်ခန့်ဓာတ်လုံးကို လက်ညှိုးနှင့်လက်မညှပ်၍ မ၊လိုက်၏။

ချော်ထွက်သွား၏။

နောက် ပြန်ကိုင်မ၊၏။ မ၊လို့မရ။ ဓာတ်လုံးက ဦးစင်းကြီးလက်ဝါးမှာ ကပ်နေ၏။ လေးငါးကြိမ်မ၊၍ မရသောအခါ ...

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မြင့်သိန်း (ဦးစင်းကြီးတူ)က မ၊ပြန်၏။ လုံးဝမ၊လို့မရ။ ချော်နေတာလည်းမဟုတ်။ ညှပ်ကိုင်မိသည့်တိုင် မ၊လို့မရတာ။ မြင့်သိန်းပြီးတော့ ... ကိုရင်ကြီးကွနွက၊ ကိုရင်သုမန(အောင်သန်း) နှင့် ကျွန်တော့်ညီကပါ မခံချင်ကြေး။ မယုံကြေးနှင့် အဲဒီဓာတ်လုံးကို မ၊မိသော်လည်း ဓာတ်လုံးကား ဦးစင်းကြီးလက်ဝါးပေါ်မှာ သံမှိုစွဲသကဲ့သို့ ဝက်အူနှင့်စုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေရကား အားလုံး လက်မြှောက်အရှုံးပေးကြရ၏။ ဒီမှာပဲ ဦးစင်းကြီးတစ်ပါးက နံဘေးမှကြည့်နေရင်း ...

“ကျုပ် မ၊ရလား ... ဦးစင်းကြီး”

“မ၊ပါ ကိုယ်တော် ...”

“ကြွပါလာရင် ဘာပေးမှာလဲ”

“ဒီဓာတ်လုံးကလွဲရင် မျက်စိပါဖောက်ယူဗျာ”

“တကယ်နော်”

“ဘုန်းကြီး ... ညာပြောရမလား။ ကိုယ်တော်ရ ...”

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်မ၊မယ်။ ရခဲ့ရင် မျက်စိတော့မယူပါဘူး။ ဦးစင်းကြီးအလျှင်ရတဲ့ သက်န်းဒီးစုံသာ ကျုပ်ကိုစွန့်ပါဗျာ။ ဘယ်နှယ့် ..”

“စိတ်ချ ... ရရစေမယ်။ မ၊ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဦးစင်းကြီးကလည်း ဗလအလွန်ကောင်း၏။ လူက ကြွတ်သား မြောင်းမြောင်းနှင့် ... လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီး။

ဒီမှာ ဦးစင်းဗလကြီးက ပြုံးတဲ့၍လက်ဝါးကိုပွတ်၏။

ပါးစပ်မှလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ရွတ်ဆို၏။ အမိဌာန၏ ဦးနောက် ... ဖြန့်ထားသည့်လက်ဝါးပေါ်က ဓာတ်လုံးကို ညာလက်နှင့် တောက်မ၊လိုက်၏။ ဓာတ်လုံးမပါခဲ့။ အကြိမ်ကြိမ်မ၏။ သက်န်းခါးတောင်း ချိတ်၍မ၊၏။ ဦးစင်းဗလကြီး နဖူးမှာချွေးစို့လာ၏။

“ဦးစင်းကြီး ... သက်န်းချွေးစို့နေပြီ၊ တစ်နေ့လုံးမ၊မှာလား”

“တောက် ...”

ဦးစင်းဗလကြီး တောက်ခတ်၍ လက်လျှော့လိုက်ပြီးနောက် ...

“အေးဗျာ ... ဦးစင်းကြီးဓာတ်လုံး အလွန်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

ဒီမှာ ဓာတ်လုံးပိုင်ရှင်ဦးစင်းကြီးက ပြုံးရယ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ဝါးကို ဆွဲယူ၍ သူ့ဓာတ်လုံးလက်ဝါးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ သူ့လက်နှင့် ဓာတ်လုံး တွေ့တင်လိုက်သောအခါ ၎င်းဓာတ်လုံးသည် ကျွန်တော့်လက်ဝါးပေါ်မှာ သာတင်နေ၏။ အလို ... ပေါ့ပေါ့လေးပါကလား။

ကျွန်တော့်လက်ဝါးပေါ် ရောက်နေသည့်ဓာတ်လုံးအား အခြားသူ မှားလက်ဝါးနှင့် ယှဉ်ကပ်၍ ဦးစင်းကြီးက ရွှေ့တင်ပေး၏။ အားလုံး လက်ဝါးပေါ်မှာ ဓာတ်လုံးတင်နေ၏။ သို့သော် ဘယ်သူ့လက်ဝါးပေါ်ပဲရောက်ရောက်၊ ၎င်းဓာတ်လုံးကို အခြားသူမ၍ လုံးဝမရ၊ အံ့ဖွယ်ပါလား။

ထိုဓာတ်လုံးကို ဓာတ်လုံးပိုင်ရှင်ဦးစင်းကြီးက သူ့ညာလက်နှင့် အသာလေးမ၍ သူ့ကိုယ်မှာဝတ်ထားသော ဘုန်းကြီးအတွင်းခံ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်ကိုင်ပဝါဖြူနှင့်ပတ်၍ ထည့်သိမ်းလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့သြလို့မဆုံး ...။

၎င်းဓာတ်လုံး၏ အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်သောသတင်းကို ဩဇာကြီးမားသော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး (၎င်းဆရာတော်သည် ဟိုဘက်ခေတ်တရားထူးအလွန်ကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုးကွယ်၏။ ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်၌တ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

... (သန့်လှိုင်)

... ကြာတော်ဆင် မေဒင်မနောပါ အံ့ဖွယ်ထူးခြားရကား အချို့က
... ကြာတော်ဟုပင် ဝေဖန်ကြ၏။ ယခု ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်
... (၁၅)နှစ်ခန့် ရှိပြီ။ (အသေးစိတ်သိလိုမှု စာရေးသူကို မေးမြန်းနိုင်ပါ
... ကြာသီလေသော် ၎င်းဓာတ်လုံးပိုင်ရှင် ဦးဇင်းကြီးကိုခေါ်၍ လက်တွေ့
... ကြည့်၏။

ကြိုက်လွန်း၍ ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ကြီးက သူ အမြတ်တန်း
သိမ်းဆည်းထားသော ဂျပန်ကင်ဒိုဓားနှင့် လဲရန်ပြော၏။

၎င်း ဂျပန်ကင်ဒိုဓားကလည်း တန်ဖိုးမသေး။
ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဂျပန်ခေတ်တော်လှန်ရေးကာလက စွန့်စွန့်
စားစား အသက်နှင့်ရင်း၍ ရခဲ့သည့်ဓားဖြစ်၏။

ဓားရွက်ကိုလိပ်၍ထားလျှင် ဓားရိုးပဲမြင်ရသည်။ လိုအပ်၍ ဓားရိုးမှ
ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်လျှင် 'ရွမ်း'ခနဲအသံမြည်ပြီး ဓားရွက်က လေထဲမှာ
သံမဏိအတိုင်းတောင့်နေ၏။ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂျပန်တော်ဝင်ဓားဖြစ်၏။

၎င်းဓားကို ဘုန်းကြီး(ဆရာတော်)ထံမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းစုဆောင်း
သူများက အဲဒီလမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က ဈေးကောင်းပေး၍ဝယ်ကြ၏။ ဆရာ
တော်က လုံးဝမရောင်း။

ကိုယ်ပိုင်သမိုင်းဝင် အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထား၏။
တန်ဖိုးကြီးလှသော ၎င်းဂျပန်ကင်ဒိုတော်ဝင်ဓားစစ်စစ်နှင့် ဓာတ်လုံးကို လဲ
လှယ်သောအခါ ဓာတ်လုံးပိုင်ရှင်ဦးဇင်းကြီးက လုံးဝမလှူခဲ့။

သို့နှင့် ကြိုက်ရာပြော၊ လိုချင်တာပေးမည်ဟု ပြောသော်လည်း
ခေါင်းယမ်းငြင်းပယ်ခဲ့၏။ သို့နှင့်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်နှင့် ဓာတ်လုံးပိုင်
ရှင် ဦးဇင်းတို့ သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိခဲ့ကြတော့။

ဓာတ်လုံးရဲ့ထူးဆန်းသော သိဒ္ဓိသတင်းကလည်း ပြင်ပသို့ပေါက်
ကြားလာ၏။ ဟိုလူကြီး၊ ဒီလူကြီးများက ဝင်ထွက်မေးမြန်း၊ ဈေးစကား
ဆိုလာကြ၏။ ဦးဇင်းကြီးကလည်း ရွှေပုံပေး၊ ငွေပုံပေး လုံးဝမရောင်းဟု
ပြောလွှတ်၏။

ကြာသော် ... တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာမှာစိုး၍ ဓာတ်လုံးကို ကိုယ်နှင့်
မကွာဆောင်ရင်း တူလုပ်သူဘုန်းကြီးကျောင်းသားကို လက်ဆွဲကာ ယင်း

မျက်မြင်နှင့် ကိုယ်တွေ့ * ၇၇

... ဦးကြီးကျောင်းမှ ထွက်သွားခဲ့တော့၏။ သူတို့ ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်
... လုံးဝမကြားရတော့။

ဤကား ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်မျက်မြင်
... ကြောင်းပဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲမှ
... သားဘဝ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြရေးပြချင်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်က စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားဖြစ်၏။

အဖိတ်ဥပုသ်နေ့ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေ၍ ဘုန်းကြီး
... သားလုပ်ပြီး ကိုရင်သုမနနှင့် ဆွမ်းခံလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့် ညီမောင်တရုတ်ကြီးကား ဘုန်းကြီးအချစ်တော် မွေး
... သားတပည့်ဖြစ်နေ၍ ဘုန်းကြီး(ဆရာတော်)အနီးမှာပဲ ဆရာတော်လို
... သက်ကို ပြုလုပ်ပေးရ၏။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေများဆိုလျှင် ကျွန်တော်က အမေနှင့်ဈေးရောင်းဖို့
... သွက်သစ်သီးဝလံခြံများမှ လိုက်သယ်ရွက်ရ၏။

အမေသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံကိုလည်း သန်လျင်ဈေးမှာ
... ရောင်း၏။ ကနစိုးသီးပေါ်ချိန်ဆို ကနစိုးသီးပါကောက်၍ ဖောက်သည်ယူ
... ရောင်း၏။ ကနစိုးသီးခြံများကား(...)ရွာထဲမှာ ရှိကြ၏။

(၎င်းရွာအမည်ကို သိလိုပါလျှင် စာရေးသူနှင့်တွေ့ပါက မေးမြန်း
နိုင်ပါသည်။)

၎င်းရွာကြီးသည် တောနက်ကြီးအလား သစ်ကြီးပါးကြီးထူဝိန်း
... ခင်း၊ ၎င်းကနစိုးသီးခြံများကိုသွားလျှင် လူလျှောက်သွားသာရုံ လမ်းကျဉ်း
... သေးမှတ်သွားပြီး လှမ်းအော်ခေါ်ရ၏။

ထုတ်ခါတစ်ရံ ကနစိုးသီးခူးရင်း ပင်ခြေမှာဆုံရသကဲ့သို့ တစ်ခါ
တစ်ရံ ခူးပြီးသားများကို ခြံအိမ်မှာ သွားယူရ၏။ နေ့စဉ်သွားနေကျသို့ ဒီ
တောတန်းလမ်းကို သိပ်မကြောက်ခဲ့ကြ။

တစ်နေ့ ...

... (သန့်လှင်)

နွေးလွဲချိန်မှာဖြစ်၏။ အမေနှင့်ကျွန်တော် တောင်းကိုယ်စီနှင့် ၎င်း
... အတိုင်းဝင်၍ ကနစိုးခြံရံရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ဒီမှာ ခွေးအူသံကြီးကို အရင်ကြားလိုက်ရ၏။ ခွေးအူသံကား ဆွဲ
ဆွဲဝင်ကြီး။ ခွေးသည် မကောင်းဆိုးဝါးများကို မြင်သည့်အခါ အူသည်
အသံမျိုး သို့နှင့် သွားနေရင်း ချုံပုတ်များကို ဝါးလုံးနှင့်ရိုက်သည့် အသံမျိုး
များကြား၍ ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲ”

အမေက မေးလိုက်၏။ ဖြတ်ပြေးသွားသလိုမျိုး ခြေသံကြားရ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ... မစိုးတို့၊ မတိုးတို့လား”

ခြေသံရှင်က လုံးဝပြန်မဖြေ။ တောတန်းသည် တိတ်နေ၏။ ဒီမှာ
ခွေးက အူပြန်၏။ ခြေသံကို ကြားရ၏။ ချုံသစ်ပင်များကို လက်နှင့်ကိုင်လှုပ်
သံ တဝန်းဝန်းကြားရ၏။

“ဘယ်သူ နောက်ပြောင်နေတာလဲဟေ့ ... မြရီတဲ့နော် ... ဘာ
ကောင်မ ... မှတ်လို့လဲ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်မြရီကား (ဆေးလုံးကြီးချောင်းစောက်) ရွာ
သူဖြစ်၏။ သူပုန်ကြားထဲနေလာခဲ့သူဖြစ်၍ ... လူချင်းတော့ လုံးဝမကြောက်၊
နပန်းပါလုံးရဲ၊ သတ်ရဲသူဖြစ်၏။ သို့ကလိုအော်လိုက်တော့ အသံများတိတ်
သွားပြန်၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“အီး ... ဟီး ... ဟင်း ...”

ဒီမှာပဲ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ‘ဟင်း’ လိုက်သံ၊ ‘ညည်း’ သံမျိုးကို
ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်ခေါင်းနားပန်းများ ကြီးသွားခဲ့၏။

မြန်းဆို အမေက ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်ပြီး ခုံဖိနပ်ကို ချွတ်၍ကိုင်
လိုက်ရင်း ...

“ဟင်းတွေ ... ဟဲတွေ လုပ်မနေနဲ့ဟေ့ ... သတ္တိရှိရင်ထွက်၊
ဆေးလုံးကြီးသူ မြရီတဲ့။ လာခဲ့ ... ခုံဖိနပ်စာမိပြီး သွားတွေ သစ်ပင်ပေါ်
ချိတ်သွားမယ် ... ဟင်း ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မျက်မြင်နှင့် ကိုယ်တွေ့ * ၇၉

အမေက ပြန်ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ အမေ သတ္တိကောင်းနေတာ
ကျွန်တော်လည်း မကြောက်တော့။

သည်တွင် ... ကျွန်တော်တို့ရှေ့တစ်ပြင်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်
ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရတော့၏။

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

အမေရော ကျွန်တော်ပါ ပါးစပ်မှ ပြိုင်တူအသံထွက်သွား၏။ ရောမ
... ပင်အောက်မှ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကျောပြောင်ကြီးနှင့် ရပ်နေသူ
... တစ်ဦး။ ပေါင်ရင်းမှူးခေါင်းအထိ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များဖြင့် ...။

“ဟယ် ...”

“အ ... အမေ ... လူ ... လူကြီး ... ခေါင်း ... ခေါင်း ...
... မ ...”

ဒီမှာ အမေက ကျွန်တော်ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်လှမ်းပိတ်ပြီးနောက်
... အသာဆုတ်လိုက်၏။ ပြီး ... တအံ့တဩနှင့် ၎င်းလူကြီးကို သားအမိ
... ယောက် စိုက်ကြည့်နေစဉ် ထိုးကွင်းကျောပြောင်နှင့် လူကြီးသည်
နောက်ကျောပေးနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“အမလေး ...”

အမေ လန့်၍အော်လိုက်၍ ကျွန်တော်ကား အမေ့လက်မှ ရုန်း
... နေ၏။ အမေလည်း လန့်၍အော်ချင်စရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရုန်း၍
... ချင်စရာဖြစ်နေပြီ။

အကြောင်းကား ... နောက်ကျောပေးရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့
... လိုက်သော လူကြီးမှာ ဦးခေါင်းလုံးဝမပါသောကြောင့်တည်း ...။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“မြတ်စွာဘုရား ... မြတ်စွာဘုရား ...”

လူကြီးထံမှ အသံကြားရ၏။ သို့သော် ဦးခေါင်းလုံးဝမပါ။ ထည့်
... ပြတ်ကြီးနှင့်။ သို့သော် အသံထွက်နေ၏။ အမေသည် ကျွန်တော်ထက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

... (သန်လျင်)

... သိသောအခါမှာ ဆုတ်ကောင်းကင်က ဝါးစပ်မှတုရားကိုတ၏။ ၎င်းနောက် သမ္မုဒ္ဓေ

... ရွတ်ရင်းနောက်ပြန်လှည့်၍ ဆုတ်ပြေးပြေး၏။

ခေါင်းမပါသော လူကြီးကရှေ့တိုး၍ လိုက်လာရာမှ ဘုရားစာရွတ် လိုက်လို့လားမသိ။ တုန့်ခနဲရပ်ပြီး ခါးထောက်၍ ကြည့်နေသလို လုပ်နေ ၍ ကြောက်သော်လည်း သားအမိနှစ်ဦး မကြာခဏလှည့်ကြည့်ပြီး ဘုရား စာများရွတ်၍ ပြေးကြသောအခါ လူကြီးကလိုက်မလာသော်လည်း လူကြီး ကိုယ်စား နံဟောင်လှသော အပုပ်နံ့များက နောက်မှကပ်ပါ၍ လိုက်လာရ ကား အော့အန်ရင်း ခြံပြင်ရွာပြင်တောပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

ဒီမှာသူလိုကိုယ်လို ကနစိုးသီး ဖောက်သည်လာယူသူများနှင့် ဆုံ ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူတို့လည်းကြောက်လန့်ပြီး ယင်းလမ်း မှမသွားရဲကြ။ ဟိုး... အတွင်းရွာထဲလမ်းမှ ကွေ့၍သွားကြတော့၏။ ထိုနေ့ ကစ၍ ၎င်းရွာကနစိုးခြံထဲသို့ ကျွန်တော်တို့သားအမိ ကနစိုးသီးဖောက်သည် လုံးဝသွားမယူတော့။ အမေက ကျွန်တော့်ကို လမ်းရောက်တော့မေး၏။

“လူလေး ... မင်း ... မင်း ... ဘာတွေ့ရသလဲဟင်”

“လူ ... လူ ကြီးအမေ၊ ထိုး ... ထိုးကွင်း ... ခါးတောင်းကျိုက် နဲ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ပြီးတော့ရော ...”

“အဲ ... အဲဒီလူကြီးမှာ ... ဦးခေါင်း ... မပါဘူးဗျ။ လည်ပင်း အပြတ်ကြီး”

“ရှုး ... တိုးတိုး ... ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်းမပါဘူး။ အမလေး ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဖွဲဟဲ့ ... ဖွဲ ... ဖွဲ ...”

အမေကပြောရင်း မြေမှုန့်များကောက်၍ ကျွန်တော့်နဖူးနှင့် သူ နဖူးမှာတို့၏။

“အမေ ... အဲဒါ ... ဘာလဲဟင် ...”

“အဲဒါ ... သ ... သရဲ ... တစ္ဆေ ...”

“ဟင် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မျက်မြင်နှင့် ကိုယ်တွေ့

ကျွန်တော် ကြီးစွာအံ့သြခဲ့ရ၏။ လန့်ကြောက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ... မကြောက်မလန့်ဖို့ အားပေး၏။ ဘုရားစာသာ နာနာရွတ်ဟု အား ... ကောင်းသိုခဲ့၏။

၎င်းအဖြစ်အပျက်ကိုစွဲအား နောင် စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သောအခါ ... ခန်းကျင်မှ အသက်ကြီးအဘိုးအိုတစ်ဦးက ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်စစ်သား ... ခေါင်းဖြတ်သတ်သွားသည်ဆိုသူ သူခိုးကြီးဟုပြောပြ၏။ သူ မကျွတ် ... တစ်ခါတစ်ရံ ကံနိမ့်သူများကို သို့ကလို ခြောက်လှန့်လေ့ရှိသည် ... ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်တို့သားအမိပဲ ဘုန်းကံနိမ့်လို့ကြုံရသည့်လား။

နောင်အသက်ကြီးမှ နားလည်ခဲ့ရသည်ကား ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်၍ ... ရာလူကို အားကိုးတကြီး တစ္ဆေက ကိုယ်ထင်ပြရောသလား။

အဲဒါ ... ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ပါခင်ဗျား။

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

ယုဒဆိုင်အကျိုးကြောင့်
ဒုတိယမြို့ခေါ်ပွားခဲ့ပြီ

[၁]

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျွန်မတို့ငယ်ဘဝမှာ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံမှာ အမေနဲ့အတူ ဥပုသ်သီလသွားတတ်တုန်းက ရွာဦးဆရာတော်က 'လောကဓံ' ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဟောခဲ့ဖူးရဲ့။

လောကဓံနဲ့ လောကဒဏ်ကို ကျွန်မတို့အရွယ်ရောက်စ လူငယ်များ (တစ်နည်း) မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် မပူမပင်မကြောင့် ကြုံနေထိုင်စားသောက်ရချိန်မှာ အဲဒီတရားအကြောင်းကို သဘောပေါက်စားလည်ခြင်း မရှိခဲ့သေးပါဘူး။

ဒီမှာ အမှတ်ရတဲ့စကားများကိုပဲ ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးတေဇနိယက ရတနာသုံးပါးကို မမေ့ခဲ့တဲ့။ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို အစဉ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ရိုသေလေးစားခဲ့တဲ့။

သမ္မာဒေဝနတ်များ၊ လောကပါလစောင့်နတ်များ၊ မိရိုးဖလာနတ်များကိုလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့ အမျှအတန်းပေးဝေဖို့ မမေ့ခဲ့တဲ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၄ ❀ မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

ပြီး ...

လူကိုလူချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတ္တဝါများအပေါ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာစိတ်မွေးပါတဲ့။

အဲဒါ ‘သုစရိုက်’ရဲ့ လက္ခဏာတုံး။

သုစရိုက်အားကောင်းရင် ဒုစရိုက်အနားကို ချဉ်းကပ်လို့မရဘူး တဲ့။

နောက်ဆုံး ဆရာတော်ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ ဂါထာက မင်္ဂလသုတ်တော်ထဲ က ဂါထာတစ်ပုဒ်ပဲ။

အဲဒါက ဒီလိုပါရှင် ...

‘ဗုဒ္ဓဿ လောက ဓမ္မေဟိ

စိတ္တံယဿ န ကမ္မတိ

အသောကံ ပိရဇံ ခေမံ

တေမင်္ဂလ မုတ္တမံ ... တဲ့။

“ဒကာမတို့၊ ဒကာကြီးတို့ အဲဒီဂါထာဂုဏ်တော်ကို မန္တန်လိုထုံနေ အောင် နေတိုင်းရွတ်၊ အချိန်ရတိုင်းရွတ်၊ အရေးကြုံတိုင်းရွတ်ကွယ့်။ ကြား ကြလား”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

“အရှင်ဘုရား”

တစ်ယောက်က မေးရဲ့ ...။

“ဘာတုန်းကွယ့် ... ဒကာမကြီးရဲ့”

“ဒီဂါထာ ဘာကောင်းပါသလဲဘုရား”

“ဒီနေ့ကစ ယုံယုံကြည်ကြည်ရွတ်။ တစ်နေ့ အဲဒီဂါထာအစွမ်း သိဒ္ဓိကို နှင်တို့သိလိမ့်မဟဲ့”

❀ ❀ ❀

[၂]

ပထမ ကျွန်မ ဆီမီးထွန်းပြီး ဘုရားရှိခိုးနေချိန် လေပြင်းများဝေ ဘာ၍ ဘုရားဆီမီး ငြိမ်းသွားခဲ့၏။ သို့နှင့် ပြန်ထွန်းလိုက်သည်။ အတန်ကြာ နှုတ်ပရိတ်ကြီးမှ မေတ္တသုတ်၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်များကို ရွတ်ပြီး ခုတ်ဘုံကို အမျှအတန်းပေးဝေသည်။

အဖေနှင့်အမေက မိုးသံလေသံကိုနားစွင့်ရင်း တံခါးများပိတ်နေ၏။ နံတိုင်းရှိသည်လို့တော့ ကြားရသည်။ ရွာထဲမှာပြောနေကြသည်မှာ ကျွန်မ ဘာသာသည် ပင်လယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိ၏။ မုတ်သုံမိုးဝင်တိုင်း၊ မိုးဦးကျ တိုင်း၊ လေပြင်းဒဏ်ကို မကြာခဏခံရဖန်များ၍ တော်ရုံလေပြင်းကို သိပ်စာ ခဲ့လေ့မရှိကြချေ။

ကျွန်မ ဆရာတော်လမ်းညွှန်ခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဿဂါထာကို သက်စေ့ ချွတ်လိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓဿ လောက ဓမ္မေဟိ

စိတ္တံယဿ န ကမ္မတိ

အသောကံ ပိရဇံ ခေမံ

တေမင်္ဂလ မုတ္တမံ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

... (သန်လျင်)

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝုး ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လေပြင်းတွေကျလာပြီ ကိုထွန်းလှရေ”

တောင်အရပ်မှ လေသံကြီးဟည်း၍ပေါ်လာပြီး သစ်ပင်များ ဝုန်း
ဒိုင်းကြသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှ ကျွဲနွားများလန့်အော်ရုန်း
သည့် အသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မုန်တိုင်းတဲ့ဟ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အပြင်မထွက်နဲ့”

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“ဝေါ ...”

“ဟာ ... ဟာ ...”

“ဝပ်နေကြ၊ ဝပ်နေကြ”

လေနီကြမ်းကြမ်းနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်များ သည်းထန်စွာ ရွာချ
လိုက်သည်။ လေသည် ရေပွက်သလိုအော်သံကြီးနှင့် ရွာကိုဖုံးသွားပြီး မည်း
မှောင်ကျသွားသည်။

သစ်ပင်များတောင်မှ ပြိုလဲကျကုန်သည်။

ရွာထဲရှိတိရစ္ဆာန်များ ရုန်းကန်အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေကြသည်။

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“အမေ ... အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

“မသိဘူး ... ကိုထွန်းလှ၊ သွားကြည့်ပါဦးတော့ ... ဘုရား ...
ဘုရား”

“ပင်လယ် ဒီရေတက်လာပြီဟေ့”

“ပြေးကြ ... ပြေးကြ ...”

“ရေတွေ ရွာထဲကိုဝင်လာပြီဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သုစိုက်အကျိုးကြောင့် အစိုက်အသာအညီ * ၈၇

ဘာမျှမကြာလိုက်။ ပင်လယ်အော်သံ၊ လှိုင်းများသည် အသံ
သံသံနှင့်အတူ ရွှံ့ရေလုံးကြီးများ ရွာထဲကို လိုဗ်၍ဝင်လာသည်။

ရွာသူရွာသားများ ရရာပစ္စည်းဆွဲ၊ ကိုယ့်သားသမီးများကို
ကြသည်။

ကျွန်မတို့ သားအဖသုံးယောက် အိမ်ပေါ်မှခုန်ချ၍ ပြေးကြသည်။
ကြောက်စရာကောင်းသော ဒီရေလုံးများသည် ရွာကိုတိုက်စားဖုံးလွှမ်းသွား
ခဲ့သည်။

ငရဲပွက်မျှအော်သံများက ကမ္ဘာပျက်နေသလို။

လျင်မြန်လှသော ဒီရေနှင့်လှိုင်းများသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရွာများ
ကို ဖုံးလွှမ်းတိုက်ဖျက်ကာ လူနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များကို တစ်ချက်တည်း
သယ်ချသွားခဲ့၏။ မျောပါသွားကြ၏။

“အဖေရေ”

“သားရေ”

“အမေ ...”

“သမီး ... သမီးလေး”

“အစ်ကိုရေ ... ကယ်... ပါ ... ဦး ...”

“ညီမလေး ... ညီ ... မ ... လေး”

“အစ်ကို ... အား ...”

ကျွန်မ ရေလုံးဒီရေအောက်မှာမြုပ်သွားပြီး အဖေနှင့်အမေနှင့်ပါ
ကွဲသွားသည်။ နေ့စဉ်မြင်ခဲ့ရသောရွာသည် မရှိတော့။

ဥအမှောင်အောက်မှာ ရွာသည် ပင်လယ်ရေပြင်လိုဖြစ်သွားသည်။

အလောင်းများ ... ဥဒဟိုမျောနေကြသည်။

ရေပေါ်ပစ္စည်းများ အနှံ့အပြားလွင့်မျောနေကြသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျွန်မ မျောပါလာသည့်ငှက်ပျောပင်ကြီး

နှင့် ရေစုန်လေမုန်မျောရာအတိုင်း လိုက်ပါနေလိုက်သည်။

မည်းမှောင်နေ၍ ဘယ်ကိုရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၈ * မောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

တစ်ညလုံး မျောနေသည်။

ခေါ်သံအော်သံများအား မကြားရတော့။ ကျွန်မ အကြောက်ကြီးစွာ ဖြင့် ဘုရားကိုတည်း။ အမိကိုတည်း။ အဖကို တည်း။ အဘမင်းခေါင် ကို တည်း။ ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးကို တည်း။ နတ်ဒေဝတာများကို မေတ္တာ ပို့သည်။

ပြီး ... ငှက်ပျောတုံးပင်ကြီးကို ဖက်ပြီး၊ ဖုဋ္ဌဿဂါထာကို အသံ ဝင်သည်အထိ ရွတ်နေလိုက်သည်။

လူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေ၏။ ခြေထောက်များ ထုံကျင်လာ သည်။ မကြာခင် အလင်းရောင်ပျံ့၍ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ လင်းကြက်အော် သံမကြားရ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက တုံးမောင်းခေါက်သံ မကြားရ။

မိမိတို့နေသော သစ်ပင်များအချို့နှင့် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာ မြင် နေရသည်။ ဒါ ရွာလား၊ ပင်လယ်လား၊ မြစ်လား၊ ကျွန်မမသိ။

“အစ်မ ... အစ် ... မ ...”

“ဟင်”

တစ်ညလုံးစီးမျောသည့်ကာလ လူခေါ်သံမကြားရ။ လူခေါ်သံကြား ၍ ဟိုဒီလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

သစ်တုံးတစ်တုံးကိုဖက်ပြီး မျောနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝတ်အစားမရှိတော့။ ဆံပင်ဖားလျားများက ရေပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲလျက် ...

“အစ်မ ... မ ...”

“ညီ ... မ ...”

ကျွန်မ အားရဝမ်းသာ ကြိုး၍အော်လိုက်သည်။ လေငြိမ်စပြု၍ ရေပြင်သည် လှိုင်းမထန်တော့ဘဲ လှိုင်းကြက်ခွပ်များနှင့် စီးလူးနေသည်။

မိန်းကလေးက ကျွန်မရှိရာသို့ သစ်တုံးကိုဦးတည်၍ ကူးလာ၏။ သူမ ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သုစိုက်အကျိုးကြောင့် ဒုစိုက်မိခေါ်သွားပြီ * ၈၉

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကိုင်ကြည့်သော်လည်း ထက် မှေးက ရေခဲရိုက်ထားသလိုဖြစ်၍ ထိတွေ့မှုအရသာ သိပ်မခံစားရ။

“ညီမ ... ဘယ်ရွာကလဲ”

“ ... ရွာက အစ်မရော”

“ ... က”

“ကြောက်လိုက်တာ ... အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေ သဲဟင် ... ဟီး ...”

“မငိုနဲ့ညီမ။ ဒါ ရွာလား၊ ပင်လယ်လား၊ အစ်မလည်း မသိဘူး။ ညီမ ဘုရားစာရလား”

“ရတယ်”

“ဖုဋ္ဌဿ ရလား”

“ဟင့်အင်း”

“သမ္ဗုဒ္ဓေရာ ရလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာရလဲ ... ညီမရယ်”

“ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

“အဲဒါကိုသာ ရွတ်၊ အဆက်မပြတ်ရွတ်”

ကျွန်မ ငှက်ပျောရွက်များနှင့် ကလေးမလေးရဲ့သစ်တုံးကို ရအောင် ချည်လိုက်သည်။ ဒီလိုချည်လိုက်တော့ သူမနှင့်ကျွန်မ မကွဲမကွာ အဖော်ရ သွားခဲ့ပြီး အားရှိသွားခဲ့၏။

ကလေးမလေးက ကြောက်၍ ငိုလိုက်သည်။

အလို ... သူမ ဘယ်လက်ပေါ်မှာ ရွှေလက်ကောက်သုံးကွင်းနှင့် ပင်လား။ အဝတ်အစားတော့မရှိ။ ကျွန်မမှာလည်း ရွှေလက်ကောက် နှစ်ကွင်း ပဲသည်။

“အခုနေ အသက်ကယ်လှေရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲ။ အသက် ချင်ခင်ပြီးရော။ ရှိတာ အကုန်ချွတ်ပေးလိုက်မယ် ... အစ်မရယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ရေစီးမျောအတိုင်း ဘုရားစာများကို ရွတ်၍နေလိုက်သည်။ နာရီဝက်ခန့်ရှိသောအခါ ...

“အစ်မ ... အစ်မ ...”

“ဘာ ... ဘာတုံး ... ညီမလေး”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... လှေနှစ်စီးတော့”

“ဘယ်မှာလဲဟဲ့ မမြင်ပါလား”

ကျွန်မမျက်လုံးထဲ ဆားငန်ရေများဝင်နေ၍ အဝေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ မြင်ရသည်ကား ရေမျောပစ္စည်းများနှင့် လူသေအလောင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်သေအလောင်းများ။

“ဟိုမှာ အစ်မရဲ့ ... ကျွန်မတို့ဆီကို လာနေတာလေ။ ဘုရားသိကြားမတာပဲ။ ဒီမှာရှင် ... ကျွန်မတို့ဒီမှာ ကယ်ကြပါဦးတော့”

ကောင်မလေးက ဝမ်းသားအားရ လက်မြှောက်၍ အော်လိုက်၏။ ကျွန်မလည်း သူမနည်းတူ အသားကုန်အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ကိုကယ်ပါ ... ကယ်ကြပါဦး ... ရှင် ...”

မကြာခင် လှေငယ်နှစ်စီးနှင့် လူလေးလောက် မလှမ်းကမ်းသို့ ရောက်လာ၏။ သူတို့ ဝါးဖက်ခမောက်များဆောင်းထား၍ အင်္ကျီမပါ။ ကျောပြောင်ကြီးများကိုယ်စီနှင့်။

လှေနှစ်စီးသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူတို့ စကားလုံးဝမပြော။

ဒီမှာ ကျွန်မက ကပ်လာသည့်လှေကို ဝမ်းသာအားရ ရွှေ့လက်ကောက်များ ဝတ်ထားသောလက်နှင့် ကိုင်လိုက်သောအခါ

လှေဦးမှလူကြီးက ကျွန်မလက်ကိုလှမ်းကိုင်ပြီး ညှာလက်ထဲက ဓားနှင့် ကျွန်မလက်ကိုခုတ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

“ဘုရားရေ ...”

ကျွန်မ လျင်မြန်စွာ လက်ကိုရပ်ပြီး ရေအောက်ကိုငုပ်လိုက်သည်။ တစ်နေရာမှာ ဘွားခနဲပြန်ပေါ်လာသောအခါ တစ်ခုသောလှေကလူကြီးက

ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့်ခုတ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။

အကင်းပါးလှသော ကောင်မလေးကဆောင့်ရုန်းပြီး ရေအောက်သို့ သိပ်လျှိုးသွားခဲ့၏။ ဒီအချိန်မှာ လေပြင်းများကျလာပြီး ရေပြင်သည် လှိုင်းထူလာ၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ရေပေါ်ပြန်အပေါ်မှာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ခုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုဖော့၍ ရေစီးအတိုင်း မျောလိုက်ကြ၏။

လူယုတ်မာ လှေသမားလေးဦးကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ဦးနောက်မှ ဓားများကိုမြှောက်၍ လှေကို တအားလှော်ပြီး လာနေ၏။

ကျွန်မတို့က ကယ်တင်ရှင်များမှတ်၍ အားကိုးယုံကြည်နေကာမှ သက်စသတ်တော့ အချောင်သမား၊ အတ္တသမား၊ လူယုတ်မာ၊ လူမသမာ များဖြစ်၍ ကိုယ့်ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုကိုယ် ရင်ထု၍မဆုံး။

“အဘိုးကွင်းပိုင်ကြီး ... သမီးကိုကယ်ပါ ... အဘိုး”

“အဘ ရေငန်ပိုင်ကြီး ... သမီးတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပါ အဘ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊ သံဃဂုဏော အနန္တော”

ကျွန်မတို့ ရရာ၊ အားကိုးရာများကို တမ်းတ၍ ရေထဲမှာကူးရှောင်နေကြသည်။ လှေနှစ်စီးကလည်း လှိုင်းလုံးများဘေးမှာ ဦးထောင်လိုက်၊ ပြန်ကျလိုက်နှင့် ဒလကြမ်းလိုက်နေသည်။

သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ အကြင်နာတရားလုံးဝမရှိ။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းနှင့် လောဘာရိပ်များက တင်းကြမ်း။

ဒီမှာ တစ်ဦးသောလှေက ကျွန်မတို့ကို မီလာခဲ့သည်။ လှေဦးမှ လူသည် ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် လှမ်း၍ခုတ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း ...”

“အမ ... လေး ...”

“ဟား ... ဟား ...”

“ဝုန်း ...”

၉၂ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“အား ...”

ရောမလှိုင်းလုံးကြီးနှစ်လုံးက လှေနှစ်စီးကို ပင့်လှန်၍ တင်လိုက်သလို လှေနှစ်စီး လေထဲရေထဲ လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှာ နောက်ပြန်ကျွမ်းစိုက်ပြီး နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

လူ့အတ္တလေးဦး ရေထဲမှာ လူးနေကြသည်။

ကံတရားသည် အလွန်ကို ဆန်းကြယ်လှ၏။

ကျွန်မတို့ဆီ မျောလာသည့် ပျဉ်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို ကျွန်မတို့ လှမ်း၍ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ လူယုတ်မာလေးယောက်ကို ရေအောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူသွားသည့်အလား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလန်တကြားအော်ဟစ်ရင်း နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

[၃]

မကြာမီ လေပြင်းများ လုံးဝငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။

အရှေ့မှ နေရောင်ပျိုပျိုကို မြင်ရသည်။ ငှက်အချို့ပျံနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပျဉ်ပြားပေါ်မှာရောက်ရှိပြီး ရေပြင်မှာမျောနေသည်။

“အစ်မ ... အစ်မ ...”

“ဘာတုံး ... ညီမလေး”

“ဟိုမှာ ... လှေတွေလာပြန်ပြီ”

“ဟင် ...”

လှမ်းအကြည့်လိုက်တော့ လှေသုံးစင်းနှင့် ပဲ့ချိတ်တစ်စင်း ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ အပြေး အပြင်းလာနေသည်။

ကျောထဲမှာ စိမ့်၍ကြောက်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြေး၍မလွတ်၊ သေပြန်တူရဲ့။

“ညီမလေး ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၆ • ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

“အစ်မ ...”

“ပျဉ်ပြားအောက်ကိုဝင်နေ ... အမြန်”

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပျဉ်ပြားအောက်မှာဝင်၍ နှာခေါင်းမျှသာဖော်ပြီး တိုယ်ဟော့မျောပါလိုက်ကြသည်။

ဒီမှာ ပဲ့ချိတ်နှင့်လှေများ၊ ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်မှာ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ပဲ့ချိတ်ပေါ်မှာ ယူနီဖောင်းဝတ်လူရွယ်များ။

“ကျွန်တော်တို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကပါ ... မကြောက်ကြပါနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကိုကူညီဖို့ လိုက်ရှာနေတာ”

ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့ကျောပေါ်မှာ လက်နက်များလည်း ပါလာသည်။ ဆေးသေတ္တာများလည်း ပါသည်။ ကြိုးကွင်း၊ ဖော့ကွင်းများလည်း ပါလာသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပျဉ်ပြားအောက်မှ ခေါင်းဖော်၍ ထွက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မက ...

“အစ်ကိုတို့ရှင် ...”

“ညီမလေး ... နောက်မှပြော၊ အပေါ်ကိုအရင်တက် မကြောက်နဲ့”

“ဟို ... ဟို ... ညီမလေးမှာ အဝတ်အစားမရှိတော့ဘူး”

“ဟေ ...”

“ကိုလူမောင် ... ခင်ဗျားပုဆိုး ချွတ်ပေးစမ်း”

ဒီမှာ လှေသမားကြီးတစ်ဦးက သူ့ပုဆိုးကိုချွတ်ပေးပြီး ဘောင်းဘီတိုနှင့် နေလိုက်သည်။ ကျွန်မ လှေသမားကြီးပုဆိုးကို ညီမလေးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ညီမလေးက ခေါင်းပေါ်မှစွပ်ချပြီး ဖြစ်သလိုရင်စည်း ဝတ်လိုက်သည်။

မကြာခင် ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သုတိုက်အကျိုးကြောင့် ဒုတိယမိခင်သွားခဲ့ပြီ • ၉

“ကျွန်မတို့ ပဲ့ချိတ်ပေါ်သို့ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းစွာ ရောက်ကြပြီး ပဲ့ချိတ်ရဲ့နှင်ရာအတိုင်း မကြာခင် ဒုက္ခသည်နားခိုရာသို့ မိန်းမောဟိုက်ဆဲလျက် ရောက်ရှိသွားသောအခါ ...

အမေနှင့် အဖေကိုပါ မသေမမပျောက်ပြန်တွေ့ရပြီး မိသားစုများနဲ့ပဲ ဖက်ငိုခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးက ရေပြင်မှာမျောပါနေစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရင်တုန်နှုတ်ခြင်းကို ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ အဖေနှင့်အမေတို့က ရင်ကိုဖိ၍ အေးတသည်။

ကယ်ဆယ်ရေးရဲဘော်များသည် ကျွန်မတို့ဖြစ်အင်ကို ကြားရသောအခါ လက်နက်များကိုင်စွဲပြီး ပဲ့ချိတ်များပေါ်သို့တက်၍ ရေပြင်ရှိရာသို့ စက်ကြိမ်မောင်းပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

“သမီး ...”

“ရှင် ... အမေ”

“ညည်းတို့ ဘာကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုးအမျိုးမျိုးက ကင်းလွတ်အသက်ရှင်နေသလဲ သိလား”

“သိပါတယ် အမေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ကျေးဇူး၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးရဲ့ ကျေးဇူး၊ ဘုရားဂုဏ်တော်များကျေးဇူးပါပဲ အမေရယ်”

အမေက ကျွန်မကိုဖက်ထားသည်။ အဖေက ဒုက္ခသည်ညီမလေးကို ဖက်ထား၏။ ဒီမှာ ကျွန်မ လက်ကောက်နှစ်ကွင်းကိုချွတ်၍ အမေကို လေးလိုက်၍ ...

“အမေ ...”

“ဘာလဲဟင် သမီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၉၆ * မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

“ဒီရွှေဟာ အရေးကြီးရင်အသုံးဝင်သလို အရေးကြုံရင်လည်း အန္တရာယ်များလှပါတယ် အမေ။ ဒီနှစ်ကွင်းကို ရေဘေးဒုက္ခသည်များအတွက် လှူလိုက်ပါတော့ အမေရယ်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

သာဓုဟု နောက်ဘက်မှခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဖြစ်နေသည်ကို ဝမ်းသာဖွယ်မြင်လိုက်ရသည့် ကျွန်မတို့ မြေပြင်မှာထိုင်ချ၍ ရိုသေစွာ ရိုခိုးကန်တော့လိုက်ကြ လေသည်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

သန်လျင်

တစ်နေ့ ...

နေ့ခင်း (၁၂) နာရီခန့်တွင် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ဂျီအီးစီသစ်
အရောင်းဆိုင်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာ မောင်စိန်
လှိုင် (ဥဿာ) ရှိ၏။ သူကား ရှင်မတောင်ခြေ အမေရွာ၊ အဖေဘက်ရွာမှ
ရွှေညာသားစာရေးဆရာ မည်းမည်းညိုညို မြင့်မြင့်ကြီးတည်း။

ကိုစိန်လှိုင်သည် ၎င်းဂျီအီးစီသမ္မတ တာဝန်ခံတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ
တို့ဆိုင်မှာ ကုန်ပစ္စည်းအစစ်အမှန်နှင့် ဈေးမှန်ကိုရောင်းလေ့ရှိ၏။

သူရဇမဂ္ဂဇင်းနှင့် သိဒ္ဓိမိုးမဂ္ဂဇင်းမှ စာမူခလည်းရလာခဲ့၍ နဂို
ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဝါဆိုသင်္ကန်းဒွိဝယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရဲဘော်ကြီး
ကိုစိန်လှိုင်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

သူသည် သင်္ကန်းဘူးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်ရှိသော် လွန်စွာအံ့သြ
သွားပြီး ...

“ဆရာကြီး... ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မလို့လားဟင်။ မနီလာတင့်ကို
ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်”

သူသည် ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာအထင်ကြီးရှာ၍ အံ့သြစွာ မေးလိုက်

“နီလာတင့်ကို ပေါင်ချိန်နဲ့ ဆင်မလိုက်ဝက်သတ်ရုံမှာ ရောင်းခဲ့
... ဆရာကိုစိန်လှိုင်ရေ”

“ဝယ်နိုင်ကြပါ့မလား ... ဆရာရယ်”

ပြောပြီး သူက ရယ်လေ၏။

နီလာတင့်ဆိုသူကား (...) ဘဏ်မှ အပျိုကြီးဖြစ်၏။ သူသည်
ကျွန်ုပ်အား ‘အစ်ကို ... အစ်ကို’ နှင့် ဖော်ရွေပြီး လွန်စွာသဘောကျနေ
သူကြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် သူမကိုမစဉ်းစားရဲ။ အကြောင်းကား သူမသည်
အသားမည်း၏။ နှုတ်ခမ်းထော်၏။ နားရွက်ကား၍ တွဲလျားကျ၏။ အရပ်က
သည်း ကျွန်ုပ်ထက်မြင့်၏။ မည်းမည်း၊ ထော်ထော်၊ ကားကား၊ မြင့်မြင့်က
အရေးမဟုတ်။ အရေးမဟုတ်သည်ကား အပျိုကြီးဒေါ်နီလာတင့်သည် တရား
သူနဲ့ ‘ဝ’ခြင်းပေတည်း။ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးချော ‘ပွင့်’ ထက် တစ်ဆခွဲ
ခဏလေး၏။ လူတွဲလေးငါးယောက်နှင့်ထူပေးမှ ထလိုရ၏။ ဘယ်ဆိုက်ကား
သူမကိုမတင်။ (သုံးဘီးများသာရှိသေးလျှင် ဖင်ထောင်သွားနိုင်၏။) ဘဏ်
သူမအတွက် ရှယ်အော်ဒါမှာ၍ (သံဂဟေဆော်ထိုင်ခုံကြီး) စီစဉ်ပေး
၏။

ဝက်ခေါင်းတစ်ခေါင်းကို တစ်ထိုင်တည်းကုန်အောင် အချဉ်ရည်
နှင့် တိုတားနိုင်သော သူမကြီးကို ကျွန်ုပ်လို ခြေသလုံးပုလွေရိုးနှင့် နံကားနေ
သော ဂီလာနသည် မည်သို့ ပေါင်းစပ်၍ရအံ့နည်း။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို လူ
သောက၌ မမြင်လိုကြသူတို့သည် ...

‘သူမကြီးနှင့် စေ့စပ်သည်ရှိသော် ...’

သို့ကလိုလာတိုင်း ရင်နာလွန်း၊ ကြေကွဲလွန်းလှ၍ ...

“ဆင်မလိုက်ဝက်သတ်ရုံမှာ ပေါင်ချိန်နှင့် ရောင်းခဲ့မည်”

ဟုချည်း ဘုတောရတော့၏။ ဝက်သတ်ရုံကလည်း သူမကို ထယ်
မည်မထင်။

၁၀၀ ❀ မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

အကြောင်းကား သူမကြီး၏အရေပြားသည် ဝက်ခေါက်ထက်ထူလွန်း၊ မာလွန်းရကား ဓားတိုးနိုင်ဖွယ် မမြင်သောကြောင့်တည်း။

“ဆရာက စိတ်နှာပြီး ငါတွင်းဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာစိန်လှိုင်ရယ်၊ ငါဆိုသကဲ့သို့ ကပ်ချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ သာဓုများ ... သာဓု ... သာဓု။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖိတ်နော်။ ပြီး ... ဟို ခင်ဗျားအချစ်တော် မနီလာတင်ကြီးကိုလည်း ...”

“မဖိတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ ... ဝက်သတ်ရုံကိုပဲ တန်းပို့ပေးကြပါ”

“ဟာ ... ဟား ... ဟား ... ဒီလောက်စိုအိနေတာကိုများများထိုင်ဗျာ”

ဒီလိုနှင့် ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြရင်းမှ ဆရာစိန်လှိုင်ကြီးက သင်္ကန်းနှင့်စပ်လျဉ်းသော ပုံပြင်လိုလို ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြ၏။ ၎င်းဇာတ်လမ်းကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က စာစောင်တစ်ခုမှ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ စာရေးသူကတော့ ကြာရှည်မေ့နေပြီတဲ့။ သူပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းက သင်္ကန်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ဇာတ်ကြောင်းအတိုလေးဖြစ်၏။

၎င်းဇာတ်လမ်းတိုလေးကို သဘောကျ၍ ကျွန်တော် ချဲ့ထွင်ဖွဲ့နွဲ့ပြီး အသစ်မွမ်းမံရေးဖွဲ့လိုက်ရပါသည်။ အမည်မသိ ဇာတ်ကြောရိုးရှင် စာရေးဆရာကိုလည်း ဂါရဝပြုပါသည်ခင်ဗျား။

[၂]

မူတူးနှင့် အောင်ကျော်ကြီးတို့သည် တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုရင်းတို့သို့ ချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်၏။

မူတူးက ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ် ပေါ်၍ရောင်း၏။ အောင်ကျော်ကြီးက အခစား ဝက်ပေါ်ပေး၏။

ဆိုရလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးသည် အကုသိုလ်အလုပ်နှင့် အသက်မွေးကြ၏။ ညနေရောက်လျှင် ဝင်းရွှေတို့ အရက်ဆိုင်မှာ သောက်ကြ၏။

မူးလာလျှင် အောင်ကျော်ကြီးက ကုလားလိုသီချင်းဆိုပြီး မူတူးက မြန်မာလို ‘က’ ၏။ ဆိုင်ရှင်ဝင်းရွှေက လင်မန်းကို တရုတ်မသားချလျှင် သီးသည့် ဘင်သံမျိုးနှင့်တူအောင် တီးလေ့ရှိ၏။

ဤကား သူတို့သုံးဦး၏ မပျက်မကွက် ညနေနိစ္စစုဝ အပန်းဖြေသွေးဖြစ်၏။

တစ်ခါသော် ...

အောင်ကျော်ကြီးသည် ဝက်ကိုပေါ်၏။ သူ့ရဲ့ ဝက်ထိုးတားချက်ကား ဝက်၏နှလုံးကို ဖောက်လေ့ရှိ၏။ ဝက်အကောင် (၅၀)ခန့်ကို တစ်ချက်တည်းသုံး၍ သတ်သည်နှင့် ဝက်အကောင် (၅၀) အနိစ္စရောက်လေ့ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီတစ်ခါပေါ်ရမည့် ဝက်များထဲတွင် အလွန်ကြီးသော ဝက်ကြီး တစ်ကောင် ပါလာ၏။ အောင်ကျော်ကြီးအပြောအရ ၎င်းဝက်ကြီး၏မျက်နှာ မှာ သူနှင့်မတည့်သော ရဲမောင်ကြီး၏မျက်နှာနှင့် တူ၍ဆိုပြီး တစ်ချက် အဆစ်ထည့်ပြီး နှစ်ချက်ထိုးလိုက်ရကား ဝက်ကြီးသေပွဲဝင်လေ၏။

သည့်နောက် ကျန်ဝက်များကိုသတ်ပြီး ချွေးသံရွဲ့နှင့် လှည့်လာ လိုက်သောအခါ ရဲမောင်ကြီးမျက်နှာနှင့်တူသော ဝက်သေကြီးသည် မတ် တတ်ရပ်လျက် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ‘ဝမ်း’ ဟု အသံပြုကာ ဝက်သေများကြား လိုက်ပက်သည်ရှိသော် အောင်ကျော်ကြီး ဓားကိုင်ပြီး အလန့်တကြား အော်၍ ပြေးရတော့သည်။

သေရွာပြန်ဝက်ကြီးက အော်၍လိုက်ပက်၊ သူက အော်၍လှည့် ပတ်ပြေး၊ နောက်ဆုံး တံခါးကိုဆောင့်ကန်ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ကာ အော်ပြေးတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဝက်ပိုင်ရှင်သားချင်းများ ရောက်ချလာကြပြီး ...

“အောင်ကျော်ကြီး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေ ... သေ ... နေတဲ့ဝက်ကြီးက ထ ... ထ ... ရပ် ပက်လို့ဗျ ... ပီး ...”

“ငပွားရာ သေတဲ့ဝက်က ထရပ်ပါ့မလားကွ။ မသေလို့နေမှာပေါ့”

“ကျုပ် ... နှစ် ... နှစ်ချက်တောင် ထိုးခဲ့တာဗျ။ သေတာ ... ကြာ ... ကြာ ... လှပြီ။ အားလုံးပြီးမှ ဒီကောင်ကြီးက အပမှီပြီး ထပက် တာ”

“ငပွား ... အဲဒီဝီ ဘယ်မှာလဲ”

ပိုင်ရှင်ရွှေဝင်းကြည်ဆိုသော တရုတ်ပေါက်ဖော်ကြီးက မေး၏။

“အထဲ ... မှာ ... သောင်း ... ကျန်းနေတယ် ... သူဌေး”

“ဟေ့ကောင်တို့ ... လိနက်တို့ယူခဲ့။ ဝီရံထဲကို ပြန်ဝင်ကြ။ ဒီဝီသာ ထွတ်ရင် ငပွား ... နီကို အလုပ်ဖြုတ်မယ်။ လာကြဟေ့ ... ဝင်ကြ”

တရုတ်သူဌေးကြီး (ရွှေဝင်းကြည်)သည် ဗိုက်ပူကြီးကိုမပြီး သူ့ထူ များကိုခေါ်၍ အော်၍၊ ဆဲရေး၍ ဝက်သတ်ရုံထဲသို့ ဝင်ခိုင်း၏။ စောသိန်းဆွေ၊ ငွေဝင်းနှင့် အောင်ကျော်ကြီးတို့ ဓား၊ လှံများကိုင်၍ မဝံ့မရဲနှင့် အပေါက်ဝ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဝက်ကြီးသည် သွေးသံရဲရဲနှင့် တုန်ချည် ချိတ်နွှာ လျှောက်နေပြီး တအိအိအော်နေ၏။

“ဟိုမှာဗျ”

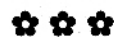
“အေးဟ ... မသေသေးဘူး”

“ဝိုင်းဟ ... ချဟ”

မောင်ဘုန်းက ညာသံပေး၍ လှံကိုမြှောက်လိုက်၏။ ဒီမှာ ဒဏ်ရာ မပေးသော ဝက်ကြီးသည် အောင်ကျော်ကြီးကို မြင်သွားပြီး ...

“အီး ... အစ် ... အစ် ... အွမ် ...”

ရင်ခေါင်းသံကြီးပေးပြီး ပြေး၍ပက်လိုက်ရကား အောင်ကျော်ကြီး သံသယ ကုန်အော်၍ အပြေး၊ မောင်ဘုန်းရဲ့လှံချက်က ဝက်ကြီး၏ ဒဏ်ရာရ သက်ပြင် နောက်ကို တန်းဝင်ကာ ပစ်လဲကျသွား၏။ ဝက်ကြီးသည် မြေပြင်မှာ သွေးသွင်ရင်း အောင်ကျော်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ အသက်ထွက် သွားလေသည်။

ထို့နဲ့ ထိုရက်မှစ၍ အောင်ကျော်ကြီး ဝက်သတ်ရသည့်အလုပ်ကို ကြောက်ရွံ့သွား၏။ စက်ဆုပ်သွား၏။ အပြီးကြီး၊ အမှတ်သညာကြီးလှသော ဝက်ကြီး၏ အသေဆိုးလှသည့် အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရင်များ တုန်ခါသွားခဲ့သည်။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများ မက်၏။ အောင်ကျော်ကြီး၏ ရန်ဘက် (ရဲမောင်ကြီး) မျက်နှာနှင့်တူသော ဝက်ကြီးက သူ့ကို တရကြမ်းလိုက်ပက်၍ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရ၏။ ဝက်ပက်၍ သူ့အူများဖိုက်မှ တန်းလန်းကျနေ၏။ အူတန်းလန်းကျကြီးနှင့် သူ့ရည်းစား မပျောကြီးရဲ့နာမည်ကို အော်ခေါ်၏။

သူ့အိပ်မက်မှန်းလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနစ်နေ၏။ ၎င်းအိပ်မက်ကို ညတိုင်းလိုလို မက်ရဖန်များလာသောအခါ သူ့ကြောက်လာသည်။ အရက်ကို နီးသည်နှင့် ထသောက်ရသည်။

နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွား၏။ ဒီမှာ သူ၏ ငယ်ဆရာတော် ဘုန်းကြီးဦးမှိုင်းနှင့်တွေ့ပြီး ပါဏာတိပါတကံရဲ့ ဆိုးကျိုးနှင့်

သင့်၏ဆိုးကျိုး၊ သံသရာဆိုးကျိုးကို နားလည်သဘောပေါက်ကာ ရဟန်းပြုသွားခဲ့၏။

အောင်ကျော်ကြီး ရဟန်းဝတ်သွားပြီဟု ကြားရသောအခါ မူတူးသိန်းနွယ်ဦး) လွန်စွာအံ့သြသွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားတွေ့၏။

“ငါတို့ အရင်ကလို ညနေတိုင်းသောက်ပြီး မကရတော့ဘူးပေါ့ သူငယ်ချင်း”

ဝက်သူဌေး တရုတ်ပေါက်ဖော်ကြီး ဦးရွှေဝင်းကြည်ကလည်း သင်္ကန်းပြန်ချွတ်ပါ။ ဈေးပိုပေးပါမည်ဟု တင်ပို့ လာပြောနေ၏။

အောင်ကျော်ကြီးခေါ် ဦးပဉ္စင်းဦးအောင်က ခေါင်းယမ်း၍ တရားပြပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကျန်လူများကလည်း အောင်ကျော်ကြီး တကယ်သင်္ကန်းဝတ် ရဟန်းဘဝရောက်သွား၍ အံ့သြလို့မဆုံ။ အောင်ကျော်ကြီးရဲ့ ခုန်သူ မပျောကြီးကလည်း မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ရောက်လာပြီး ..

“အပြီးဝတ်မှာလား ... ကိုအောင်၊ အဲ ... အဲ ... ဦးဇင်း”

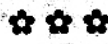
“ဝတ်တော့မယ် ... ဒကာမကြီး”

“ပျော့ကို မချစ်တော့ဘူးလား ... ကိုအောင် ... အဲ ... အဲ ... ဦးဇင်း”

“အဝိဇ္ဇာရော၊ တဏှာ၊ ကိလေသာရော၊ အကုသိုလ်အမှုပါ ငါသံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပြီ ... မပျော့”

အဲဒီနေ့က မပျော့ကြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ် ရှိုက်ငိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြေးထွက်လာ၏။ ဒါကို မူတူးမြင်တော့ စိတ်မကောင်း။ မပျော့ကြီးက အောင်ကျော်ကြီးကို ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရှာ၏။ ခုတော့ သမုဒယမိုးခေါင်ခဲ့ပြီ။

ဪ... အောင်ကျော်ကြီး... အောင်ကျော်ကြီး သူ တကယ်ကို ြတ်သားသွားပါကလား။ ဘာကြောင့်များ ဒီကောင်ကြီး ကြောက်သွားရလိမ့်။ မူတူးဆာမိ သို့ကလို့ စဉ်းစားမိသည်မှာ နေ့တိုင်း၊ ညတိုင်း။

မူတူး၊ အောင်ကျော်ကြီး(ဦးဝင်းအောင်) သပိတ်ပိုက်၍ ဆွမ်းခံကြသည်ကို နေ့တိုင်းမြင်ရ၏။ မူတူးကလည်း စားစရာလေးများ လောင်းလေ့ရှိ၏။

ဒီမှာ မူတူး စိတ်မကောင်းစရာတစ်ချက်ကို သွားမြင်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းအောင်ကျော်ကြီးမှာ သင်္ကန်းမိုးရေစိုလျှင် လဲလှယ်စရာမရှိ။ ထိုအခါ ရေလဲသင်္ကန်းနှင့် နေရသည်။ ဒီလောက်ချိုင့်သည့်လောကမှာ အောင်ကျော်ကြီး ပျော်ပိုက်နေသည်ကိုလည်း အလွန်အံ့သြနေ၏။

သို့နှင့် သူငယ်ချင်းကို ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ပေးရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု မူတူးစဉ်းစား၏။

အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုး။

ဒါလည်း သူတို့ရဟန်းနှင့်မဆိုင်။ ဝတ်လို့မရ။

အညာစောင်ရော ... ဒါလည်းမသင့်ဟု သိရ၏။

နောက်ဆုံး သင်္ကန်းတစ်စုံဝယ်၍ အောင်ကျော်ကြီး (ဦးဝင်း)ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ ဘာသာချင်းမတူသဖြင့် မူတူး မကန်တော့။

ဦးပဉ္စင်းဦးအောင်ကား ဝမ်းသာလွန်း၍ မူတူးကို ဆုတွေအများကြီးပေးခဲ့၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ဒကာမူတူးသည် ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြားဖြစ်သော်လည်း ငါ့ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို သိပေ၏။ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် သူငယ်ချင်းဒကာကြီးမူတူး ဒုက္ခဆင်းရဲမှ ကင်းငြိမ်းပါစေ။ အသက်ရှည်အနာကင်းပြီး မြတ်သောဘဝကို သိမြင်ရရှိပါစေ။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဒကာမူတူး”

မူတူး သူ၏သူငယ်ချင်း အောင်ကျော်ကြီး(ရဟန်း)က သူပေးသည့် သင်္ကန်းကိုကိုင်၍ ဆုများချီးမြှင့်နေသည့်အတွက် ဘာရယ်မဟုတ် အလွန်ကို ဝမ်းသာနေမိ၏။ သူငယ်ချင်းရဟန်းမျက်နှာပေါ်မှ ဝမ်းသာကြည်နူးရိပ်များကိုကြည့်၍ မူတူးလည်း လွန်စွာကြည်နူး ချမ်းမြေ့ခဲ့ရလေ၏။

ပြန်တော့ မူတူးတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြောစရာဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဟေ့ကောင် ... မူတူး”

“ဘာလဲ ... စွပ်ပရားဆာမိ”

“မင်းက ဘုန်းကြီးဦးအောင်ကို သင်္ကန်းလှူတယ်ဆို”

“လှူတာမဟုတ်ဘူး၊ လက်ဆောင်ပေးတာပါကွ”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒီလောက်ညံ့ရသလားကွ ဟင် ...”

ကျန်လူများကလည်း မူတူးကို ဝိုင်း၍ ဝေဖန်ကြသည်။

“ဟ ... ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်။ ဟိုဘုန်းက သောက်သောက်ဖက်ကွ။ သူ အခု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနေတာ။ အဝတ်အစားဆင်းရဲလို့ သူဝတ်လို့ရတဲ့ဟာပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ”

မူတူးက ပြန်၍ဘုတောပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် သူနှင့်ဘာသာတူလူမျိုး သူငယ်ချင်းဆွေမျိုးများက သူ့ကိုရှုံ့ချရှုံ့ရှာ ပြစ်တင်မနှစ်မြို့သော မှက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ နောင် သိပ်စကားပြောကြ။

ဒီမှာ မူတူး အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ကြုံရတော့၏။
သူ့ကို အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အရုပ်ဆိုးဆိုးလူကြီးသုံးဦး

က လာခေါ်ကြသည်။

“မူတူး ... မင်း ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ခုလိုက်ခဲ့”

“အို ... မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က
သဲ သွားသွား”

“မရဘူး။ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ... ထ”

လူရုပ်ဆိုးလူကြမ်းကြီးများက သူ့ကို ခုတင်ပေါ်မှဆောင်ဆွဲ၍ ခေါ်
ကြသည်။ မူတူး ကြောက်လန့်နာကျင်လွန်း၍ အော်ပြီးအကူအညီတောင်း
သည်။ သူ့နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့။ အော်ဟစ်၍ခေါ်
သည်။ သို့သော် ပါးစပ်က လုံးဝအသံမထွက်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အရုပ်ဆိုးလူသော လူကြမ်း
သုံးယောက်သုံးဦးက သူ့မျက်လုံးကိုပိတ်၍ အတင်းရက်ရက်စက်စက် ဆွဲခေါ်
သွားကြ၏။ သူ အလွန်ဝေးကွာလှသော ခရီးတစ်ခုကို ရောက်သွားသည်။

သူရောက်နေရာကို ယမမင်းတိုင်းပြည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဒီမှာ ယမမင်းဆိုသူ လူထူးဆန်းကြီးနှင့်တွေ့ရ၏။ သူတို့က လူပြည်
မှာ သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်အမှုစာရင်းများကို အကြာကြီးဖတ်ပြကြ
သည်။ မူတူး ငြင်းလို့မရ။ အားလုံး အတိအကျ မှန်ကန်နေသည်။

သူ ငို၍တောင်းပန်သည်။ လုံးဝ တောင်းပန်လို့မရ။

ဒီမှာပဲ ယမမင်းဆိုသူက ‘အနစ် (..)သောင်း ငရဲကျစေ’ဟု
အမိန့်ချလိုက်သောအခါ ငရဲသားလူကြမ်းကြီးများက သူ့ကို ခွေးသေကောင်
သို့ချသလို ကန်ကျောက်၍ဆွဲခေါ်သွားရာ သူ မြေပြင်သို့ပြန်ရောက်လာ၏။
သို့သော် လူကို အစအနမတွေ့ရ။ ဒီမှာပဲ မြေကြီးနှစ်ခြမ်းကွဲသွားကာ မြေ
အောက်မှမီးလျှံများ အပေါ်သို့ပွင့်ကန်၍ တက်လာကြသည်။ မူတူး ပုလွန်၍
သယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည်။ သည်နောက် ငရဲသားခေါ် လူကြမ်းများ
က မြေအောက်တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ သူ့ကို ပစ်ချလိုက်ကြတော့၏။

|၁|

တစ်နေ့ ...

မူတူး ရွာများမှ ကြက်အရှင်များကိုဝယ်၍ အငှားကားနှင့် ပြန်လာ
ခဲ့၏။ သူ့အလုပ်က ရွာများကိုဆင်း၍ ကြက်အရှင်၊ ဘဲ၊ ငန်းအရှင်နှင့်
ဆိတ်အရှင်များကို ဈေးသက်သက်သာသာပေး၍ မြို့ဈေးမှာပေါ်၍ ဈေး
တင်ရောင်းရ၏။

စီးပွားရေးကောင်း၍ မိသားစု ရွှေနှင့်ငွေနှင့် ဟန်ကျပန်ကျရှိ၏။
သို့သော် သူ့ကိုယ်သည် အမြဲတမ်း တိရစ္ဆာန်အနံ့အသက်များနှင့် နံဟောင်နေ
ရကား အချို့က သူနှင့် ကြာကြာရပ်၍ စကားမပြောချင်ကြ။

ရွှေနှင့်ငွေနှင့်ဖြစ်နေ၍သာ ‘ဦးမူတူး’ဟု ပြုံးပြီး နေကြတာရယ်။

ဒီမှာ ကံဆိုးချင်တော့ ကားမှောက်သွားခဲ့ပြီး သူ ဆေးရုံသို့ ဒဏ်
ရာဒဏ်ချက်များစွာဖြင့် သတိလစ်မေ့မြော ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှဆရာဝန်များက သူ့ကို ကြိုးစားကုပေးကြပါသော်လည်း
ဒဏ်ရာများက လွန်စွာစိုးရိမ်ရ၍ အရေးပေါ် စောင့်ကြည့်နေကြရ၏။

မူတူး အမေ့ကိုလည်းကောင်း၊ အဖေ့ကိုလည်းကောင်း အသံကုန် အော်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ သူ နက်ရှိုင်းလှသော ကျင်းနက်ကြီးထဲသို့ တစ်ရပ်ရပ် ထိုးကျနေသည်။ မီးလျှံမီးညွန့်များ၊ ပြေးလွှားအော်ဟစ်ညည်းညူသံများ၊ လန့်အော်သံများ၊ မိုးကြိုးပစ်သလို ခွေးဟောင်သံများ၊ သံရည်မိုး၊ သဲမိုး၊ ခဲမိုးရွာသံများကြားမှဖြစ်၍ သူ အောက်သို့ အရှိန်နှင့်ဆင်းနေသည်။

အချိန်အတန်ကြာသည်တိုင် မြေပြင်လိုအရာမျိုးပေါ်သို့ သူ မကျသေး။ ပုလွန်းလှ၍ သူ့အရေပြားများ၊ ဆံပင်များ အရည်ပျော်ကုန်သလိုရှိ၏။

သူ ကြောက်လွန်း၍ တစ်ယောက်ကို ပြေးသတိရလိုက်မိသည်။

သူ့သူငယ်ချင်း အောင်ကျော်ကြီး ... ရဟန်း။

“သူငယ်ချင်း ... အောင်ကျော်ကြီး၊ ငါ့ကိုကယ် ... ပါ ... ကယ်ပါ”

“ဝုန်း ...”

“အား ... အ ... အ ...”

ဒီမှာပဲ သူ အောက်ခံပစ္စည်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ အရာဝတ္ထုပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ အရာဝတ္ထုက အဝတ်စလုံ၊ ပိတ်စလုံ၊ ပုခက်လိုအရာမျိုး။ ပုခက်အောက်မှလည်း အော်ဟစ်ညည်းညူသံများ၊ တရှိန်ရှိန် မီးလျှံများ၊ ခွေးအော်သံများကို ကြောက်မနပ်းလိလိ ကြားနေရ၏။

မူတူး မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီး ... အောက်ခံပုခက်ကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။ ဒီမှာ မီးရောင်နှင့် သူ ပုခက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အလို အဝါရောင်ပါကလား။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ကန်း ... ။

အလို ... ဒါ ... ဒါ ... မိမိ ... မိမိရဲ့သူငယ်ချင်း ရဟန်း

ဦးအောင်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့်သင်္ကန်းလို ပုခက်ပါလား။

ဒီမှာ အပေါ်မှ အလင်းတန်းတစ်ခုလိုလို အရိပ်လိုလိုအရာကို မြင်၍ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ...”

“သူ ... သူငယ်ချင်း ... အောင် ... ကျော် ... ကြီး ... အောင်ကျော် ... ကြီး”

သူ့မြင်လိုက်ရသည်က သူ့သူငယ်ချင်း အောင်ကျော်ကြီး။ သူ အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားပြီး သူငယ်ချင်းရဟန်းကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သည်နောက် မြန်မာလူမျိုးများလို လက်အုပ်ချီ၍ ပြလိုက်သောအခါ လက်ကြီးနှစ်ဖက် ရှည်ဆန့်ရောက်လာပြီး သူ့လက်အုပ်ချီလက်ကို ကိုင်၍ အားကုန် ဆွဲမြှောက် တင်လိုက်ရာ အလွန်အားကောင်းလှသောအရှိန်နှင့် သူ အပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ အသည်းများအေးသွားရာမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေကြီးပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ပြန်ကျလာ၏။

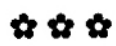
ဒီမှာပဲ သူ ကြိုးအော်လိုက်၏။

“မာမား”

“ပါပါ”

“ညီမလေး”

“အောင် ... ကျော် ... ကြီး ... အောင်ကျော်ကြီး ... ငါ့ ... သူငယ်ချင်း ...”

“ဟော ... ဟော ... သူ သတိရလာပြီ၊ ဒေါက်တာ ... ဒေါက်တာ”

“မြန်မြန်လာပါ။ လူနာသတိပြန်ရလာပြီ ဒေါက်တာ”

မူတူးရဲနားထဲမှာ ဝမ်းသာအားရပြောသံများ ကြားနေရ၏။ နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တစ်မျိုးလည်း ရနေ၏။

“ကိုမူတူး ... ကိုမူတူး ...”

“ကိုမူတူး ... ကိုမူတူး ...”

“အင် ... အင် ... အောင်ကျော်ကြီး”

သူ မျက်လုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများက သူ့ကို ဝမ်းသာသောမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ပြီးပြနေကြ၏။

“သတိရပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘယ် ... ကို ... ရောက်ရောက် ...”

“ခင်ဗျား ကားမှောက်ပြီး ဆေးရုံကိုရောက်နေတာ။ သတိလစ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ခုမှ ခင်ဗျားသတိပြန်ရလာတာ။ ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတယ်”

“ဆရာ ... ဆရာ ...”

“ဘာလဲ ... ကိုမူတူး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ။ သက်သာတယ်ဟုတ်သား”

“သက်သာပါတယ် ... ဆရာ၊ ဟို ... ဟို ... အောင်ကျော်ကြီး ဘွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်ကျော်ကြီးရော ဟင် ...”

“အောင်ကျော်ကြီး ... ဟုတ်လား၊ အောင်ကျော်ကြီးတော့ မသိဘူး။ အပြင်မှာ ခင်ဗျားမိသားစုနဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး စောင့်နေကြတယ်”

“ဗျာ ... ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ ဟုတ်လားဆရာ။ အဲ ... အဲဒီဘုန်းကြီးကို ... ခေါ် ... ခေါ်ပေးဆရာ၊ မြန်မြန်ခေါ်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ဒီမှာ ဆရာဝန်က သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်၍ ကြာခင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွဝင်လာခဲ့၏။

“အောင်ကျော်ကြီး ...”

မူတူး ဝမ်းသာအားရ အမည်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ဒကာကြီး ... ဒကာကြီး ... သတိပြန်ပြီနော်”

“အေး ... အဲ ... အဲ ... ဟုတ်ကဲ့ ... သူငယ်ချင်း ... အဲဒီရင်ဘုရား”

“ဦးဇင်းလည်း ဒကာကြီး ကားမှောက်တဲ့သတင်းကြားတဲ့ အချိန်ကပဲကို အပြင်ကနေ မေတ္တာသုတ်ရော၊ ဗောဇ္ဈင်သုတ်ပါ နေ့စဉ်ရွတ်ပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ နေကောင်းအောင်နေ ... ဒကာကြီးဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဇင်းဘုရား”

သူငယ်ချင်းဘုန်းကြီးက မူတူးရဲ့လက်ကို ညှစ်ဆုပ်အားပေးရင်း ခြေဖြင့် ပြန်ကြွသွားခဲ့လေ၏။

ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ သူ ဦးစွာ သူ့သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီး ရှိရာကျောင်းသို့ အရင်သွားရောက်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့် စားဖွယ်များ ပေးအပ်လိုက်၏။

ဒီမှာ သူက သူသတိလစ်မေ့မြောနေစဉ် ရောက်ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆန်း အဖြစ်ဆိုးများအကြောင်းကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်သော အခါ ...

“အဲ့ဒါ ဒကာကြီးမူတူး ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျာ ... ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားခဲ့တာ။ ဘာ ... ဘာဖြစ် လို့”

“ဒကာက အကုသိုလ်လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ကြက်၊ ငှက်၊ ဆိတ်၊ ဝက် များ သတ်ပေါ်ရောင်းတဲ့ ပါဏာတိပါတကံကို ကျူးလွန်နေတာကိုး။ အဲဒါ သေရင်ရောက်ရမယ့်နေရာကို ကြိုခေါ်ပြတာပဲ”

“အလိုလေး ... ကြောက်စရာပါလား ... ဦးဇင်း။ သေရင် အဲဒီ နေရာကို တကယ်ရောက်သွားမှာ အမှန်ပဲလားဟင်”

“အမှန်ကို ရောက်မှာပဲ။ ဦးဇင်းလည်း ဒီအကုသိုလ်စရိုက်၊ အသက် မွေးမှုရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပုံများကို ကြောက်လို့ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ကုသိုလ်

ဝက်ကို ကျင့်ကြံခဲ့ရတာ။ ဝက်သတ်တဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေရင် ကျင့် သည်း ဒကာမူတူးရောက်ခဲ့တဲ့နေရာကို ကျိန်းသေသွားရမှာပဲ”

“ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းပါတယ် ... ဦးဇင်းရယ်၊ အဲဒီအချိန် မှာ ဦးဇင်းကို လက်အုပ်လည်းချီလိုက်ရော၊ ထူးဆန်းစွာ သင်္ကန်းပုခက်ထဲ သွင်းသာစွာ ကျလို့။ ဒါ ငါလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သင်္ကန်းပါလားလို့ သတိရ သင်းသာချိန်မှာပဲ အပေါ်ကို ပြန်ဆွဲတင်ခံလိုက်ရပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာ ပြန်သတိ သောတာပဲ”

“ဒကာမူတူး ...”

“ပြောပါ ... ကိုယ်တော်”

“ဒကာ ငရဲပြည်ကပြန်လာခဲ့ရတာ (တစ်နည်း) သေရွာက ပြန်ရှင် သာခဲ့ရတာ အဲဒီသင်္ကန်း ကျေးဇူးတန်ခိုးတော်ကြောင့်ပဲ”

“ဗျာ ... သိပ်နားမလည်ဘူးကိုယ်တော်၊ ရှင်းပြပါဦး”

“ဒကာမူတူးသည် သူငယ်ချင်းသံဃာရဲ့ မပြည့်စုံခြင်းဘဝကို စာနာ သနားပြီး သင်္ကန်းတစ်စုံဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် ငရဲပြည်ကပြန်လွတ်လာတာ။ ပြီး ... သံဃာကိုသတိရ လက်အုပ်ချီလိုက် ခဲ့လည်းပါတယ်။ ဒါတောင် သူငယ်ချင်းဒကာမူတူးက ဘာသာခြားမို့ ရဟန်း သံဃာကို လက်ဆောင်ပေးတာလို့ဆိုတာကိုး။ အကယ်လို့များ ရဟန်းသံဃာ ကို ပေးလှူတယ်လို့များ မှတ်ယူလိုက်ရင် သေရင် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ခပ်ထပ်ထပ်ကို တစ်နေ့ရောက်ရောဗျ”

“ဟင် ... ရဟန်းသံဃာကို သင်္ကန်းလှူတယ်လို့ မှတ်ယူလိုက် ခင် ကောင်းမွန်တဲ့ဘုံကိုရောက်ရော ... ဟုတ်လား ကိုယ်တော်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... တကာမူတူးရယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ က ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းလို့ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသံဃာကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ဝတ္ထု၊ ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်၊ ကျောင်းများ လှူဒါန်းခဲ့ သည်ရှိသော် အဲဒီလူသည် အကုသိုလ်အမှုများပေါ့ပြီး အပြစ်မှလွတ်ချိန် မရောက်သည်နှင့် မြင့်မြတ်သာယာကောင်းမွန် နှလုံးပျော်မွေ့ဖွယ်နတ်ပြည် ကို အရောက်ခံစားရော .. ဒကာကြီး”

၁၁၆ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဒီမှာပဲ မူတူးသည် ဝမ်းသာရွှင်လန်းသွားပြီး ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ကိုယ်တော်၊ သိပ်ကို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငရဲပြည်ကို တကယ်ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါ ... ဒါ ... သက်န်းတန်ခိုးနဲ့ သံဃာကိုသတ်ရပူဇော်မိတဲ့ အကျိုးကြောင့်ဆိုတာ လက်တွေ့ယုံကြည်ပါတယ် ... ကိုယ်တော်။ ဒီမှာသူငယ်ချင်း ... အဲ ... ကိုယ်တော်”

“ဘာများလဲ ... ဒကာကြီး”

“လက်ဆောင်လို့ ရည်စူးပြီးပေးတာတောင် ဒီလောက်အကျိုးထူးပေးရင် လှူဒါန်းတယ်လို့ ရည်စူးပြီးပေးရင် ဒီထက်ပိုပြီးထူးခြားမှာ ယုံလာပါပြီဘုရား။ ကိုယ်တော် ...”

“ပြောပါ ... ဒကာကြီး”

“ကျွန်တော် ... အဲ ... အဲ ... တပည့်တော်ရဲ့ သက်န်းလက်ဆောင်ကို လှူဒါန်းတယ်လို့မှတ်ပါဘုရား”

“ဘုန်းကြီး လက်ခံကတည်းက အဲဒီလိုမှတ်ယူလက်ခံလို့ သာဓုခေါ်ခဲ့တာပါ ... ဒကာကြီး”

“အရှင်ဘုရား ...”

“ပြော ...”

“နောင်လည်း တပည့်တော် ... တပည့်တော် လှူဒါန်းပါဦးမယ်ဘုရား”

“အို ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ကောင်းလေစွ ... ကောင်းလေစွ။ ဒကာကြီး ... ဖြစ်နိုင်ရင် အကုသိုလ်အလုပ်များကိုစွန့်ပြီး သမ္မအာဒိဝအလုပ်များကို ပြောင်းလုပ်ပါလား ... ဒကာကြီးရယ် ဟင်”

“မှန်ပါ ... စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ အရင်းအနှီးလည်း ရှိနေပြီဘုရား။ ဒီကပြန်ရင် ကြက်၊ ငှက်ဆိုင်ကိုဖြုတ်ပြီး ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီးခွင့်ပြီး ရသမျှလှူပါတော့မယ် ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ဒကာကြီး”

မူတူး၏ အိမ်အပြန်လမ်းသည် စိမ်းစိုနုသစ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သွေးသံရဲရဲ အသားဆိုင်များပျောက်၍ ကုန်စုံဆိုင်လေးပေါ်လာ၏။ ဒါနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းရဟန်း၏ ကြည်ညိုလေးစားသန့်စင်သော မျက်နှာလည်း ပေါ်လာခဲ့၏။

ဒီမှာ သူ အသိတရားတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။

မွန်မြတ်သန့်စင်သောပစ္စည်းကို လှူဒါန်းရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုလှူသလဲ၊ လှူတဲ့ဒါနသည် လှူသူတို့ကိုအကျိုးမယုတ်၊ လက်ငင်းအကျိုးပေး၏။ သံသရာမှာလည်း အကျိုးပေး၏။ ငရဲမှာလည်း လွတ်မြောက်၏။

အဲ ... လှူဒါန်းမှုကို တွန့်တိုက်ရဲ့ ဝန်တိုခဲ့ကြလျှင်သာ ...။

ကမ္ဘာသို့
ရောက်

‘ဟိုမှာဘက်ခေတ်တုန်းက ဖြစ်၏။ (၁၉၇၀)ဝန်းကျင်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်တစ်ဝန်း မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာများ ချိုးခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကရာတေးပညာနှင့် ဂျူဒိုပညာများလည်း အားပြိုင် ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှင့် အားကျမခံ၊ မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာကို အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဖော်ထုတ်ကြသောအခါ သိုင်းပညာရှင် အမျိုးမျိုး အပြားပြား မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား၌ ပေါ်ထွက်လာပြီး နှစ်စဉ် ရိုးရာသိုင်းပညာပြိုင်ပွဲ ဘူးကို ခမ်းခမ်းနားနား စီစဉ်ကျင်းပပေးချိန်နှင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြု နေချိန်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်အခါက ...

မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပွဲများအကြောင်းကို စာစောင်မှာ စာတံပုံဝေဝေ ဆာဆာနှင့် ဖော်ပြခဲ့၏။

ရှမ်းကြီးသိုင်း၊ ရှမ်းလေးသိုင်း၊ နန်းတွင်းသိုင်း၊ ကြီးသိုင်း၊ စာသိုင်း သံသိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ တုတ်သိုင်း၊ သိုင်းပြောင်းပြန် စသည်ဖြင့် ပညာ ခပ်များစုံလှ၏။

၁၂၀ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

‘နံချပ်ကူ’ ခေါ် အာရှနိုင်ငံတစ်ခုက ကြိုးတပ်သစ်သားတုတ်နှစ်
ချောင်းဆက်၊ သုံးချောင်းဆက် ခေတ်စားနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
ရိုးရာသိုင်းကလည်း အံ့ဖွယ်ကြိုးသိုင်းကို အံ့ဘနန်းပြသသွားခဲ့၏။

ဆိုရလျှင် ...

မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ နယ်တိုင်းမှာ ရိုးရာသိုင်းပညာများ ပြန့်နှံ့နေ
၏။ သိုင်းပညာရှင်၊ သိုင်းဆရာအမျိုးမျိုးတို့လည်း ဆရာတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး
နှင့် နေရာအနှံ့ ပွဲဝင်တင့်တယ် အလုပ်ဖြစ်ကြ၏။

ဘယ်သိုင်းဆရာဖြင့် ဓားရေးကောင်းသည်ဟုကြားရလျှင် ဆယ်
ယောက်၊ ငါးယောက် လူစု၊ ငွေစုပြီး ၎င်းဓားသိုင်းဆရာကို သွားရောက်ဖိတ်
ခေါ်ရ၏။

ဆရာကလည်း (၁၀)ရက်တစ်ပွဲ၊ (၁၅)ရက်တစ်ပွဲ သင်ပေး၏။ ဘယ်
ရွာ၊ ဘယ်အရပ်ကဆရာကဖြင့် ဗန်တိုလက်ရေးကောင်းသည် ကြားလျှင်
လည်း ထိုနည်းအတိုင်း လူစုငွေစု၍ ဗန်တိုဆရာကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ပညာရယူ
ကြ၏။

ဒါနှင့်အတူ ...

ပညာအဆင့် သတ်မှတ်၊ ဆေးပေါက်ပွဲ၊ ဆေးအပ်ပွဲ၊ သိဒ္ဓိတင်ပွဲ
ဆိုသည်များလည်း ရှိခဲ့၏။

သိုင်းပညာနှင့်ဆိုင်ရာ စောင့်ရှောက်ရာပုဂ္ဂိုလ်များကို အပ်နှံဆေး
ပေါက် သစ္စာပြုရသည်မှာလည်း ရှိကြ၏။

သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်း မပြုရ။

အရက်သေစာ မသောက်စားရ။

အနန္တော၊ အနန္တငါးပါးကို မပြစ်မှားရ။

ဤပညာဖြင့် နိုင်လိုမင်းထက်မပြုရ။

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် သုံးကြိမ်သုံးခါမကျမချင်း ဤသိုင်းပညာ
ဖြင့် ရန်သူဖြစ်သော်လည်း မတုံ့ပြန်ရ စသည့် တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း သစ္စာများ
ပြုရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အချို့ သစ္စာချိုးဖောက်၍ ဒုက္ခရောက်ကြသည်လည်းရှိ၏။ အချို့
ပညာလေးမတတ်တခေါက်နှင့် သွားယှဉ်မှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နှင့် ပြန်လာရ
သည်လည်းရှိ၏။

ဆိုရလျှင် ...

ကျွန်တော်တို့ပျိုရွယ်စဉ်က သိုင်းပညာကို ရူးမူးစွာ ခုံမင်လိုက်စား
ခဲ့ကြ၏။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ မကြာခဏချိန်း၍ ပညာချင်းဖလှယ်သည့်သဘော၊
အကဲကြည့်လိုသည့်သဘောနှင့် လက်ရည်စမ်းခဲ့ကြ၏။

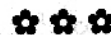
အများအားဖြင့် ...

သိုင်းပညာတတ်စ လူရွယ်အချို့သည် သိုင်းပညာအခြေခံလေး
ရလာသောအခါ သွေးနားထင်ရောက်ကြလေ၏။

အချို့ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ကြဘဲ ပွဲခင်းမှာရန်ဖြစ်ကြ၊ ချကြ၊ ချိန်း
ရိုက်ကြနှင့် ဆရာသမားများ၊ မိဘများ၊ မနည်းကို လိုက်လံဖြေရှင်း ထိန်း
သိမ်းရသည်များ ရှိခဲ့ကြ၏။

ဒီလိုနှင့် ...

‘ပြီးဆေး’ ဆိုသော ပစ္စည်းဆန်းများသည် သိုင်းလောကထဲသို့
အမှတ်ထင်ထင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြည့်ရအောင်။
ဘက်တို့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ၊ အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းသည် ဓားသိုင်း တုတ်
သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည် အလွန်ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်၍ ... အစ်ကိုလေး
မြင့်သန်း၏ဆရာသည် (....) ကျေးရွာဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလသည် မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာရပ် အတော်
များများကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်၏။

ထိုအချိန်က နိုင်ငံတော်အစိုးရကလည်း မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာ
များကို ဖော်ထုတ်မြှင့်တင်နေချိန်ဖြစ်ရကား ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလက သူ
ဘတ်ထားသည့် ရိုးရာသိုင်းပညာများကို ညနေတိုင်း တပည့်များ၊ အလိုရှိသူ
များကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းရှေ့ရှိ ကွက်လပ်ကျယ်မြေပြင်မှာ သိုင်းပညာ
သင်ကြားလေ့ကျင့်သူများ မနည်းခဲ့။ အကွက်တုတ်သိုင်း လေ့ကျင့်သံများ
ဘဲဖြောင်းဖြောင်း။

ဓားရေးဟိန်းသံများ တခြိပ်ခြိပ်။ ဗန်တိုချန်သံ ကြိုးဝါးသံများက
ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထရ၏။ အနီးဝန်းကျင်မှ လေ့လာသူများကလည်း ပွဲလမ်း
ကြည့်ရသလို ဝိုင်းနေကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် တပည့်များကို ပညာအဆင့်ဆင့် တိုး
မြှင့်သင်ကြားပေးရင်း ဆရာဖြစ်ရသော် သူက ပါးစပ်နှင့်ညွှန်ကြားပြီး ဆရာ
ဖြစ်တပည့်များနှင့် ဆင့်ပွားလက်လွှဲသင်ကြားစေ၏။

ထူးခြားသည်ကား ...

ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလသည် ထုံးမန်းတစ်ပွဲတိုးမှာ စွမ်းခြင်ဖြစ်၏
မည်မျှစွမ်းပါသနည်းဆိုမူ သူ့ထုံးမန်းကို အာမထိ၊ လျာမထိ ချီရန်ငြိ
နောက် အနီးရှိလက်နက်နှင့် ရိုက်ခုတ်စမ်းလိုက်လျှင် ပေါက်ပြဲကွဲခြင်း
လုံးဝမရှိ။ အဲဒီလောက်ကို စွမ်းလေ၏။

[၂]

ထိုအချိန်က သိုင်းပညာလိုက်စားသူများသာမက သာမန်အရပ်
သားများပင်လျှင် ကာယသိဒ္ဓိဆေးကို အလိုရှိ တောင့်တကုန်ကြ၏။

သို့နှင့် ... ကွမ်းမန်း၊ ထုံးမန်း၊ ခဲမန်း၊ ရေမန်း စသည့် တစ်
ပွဲထိုးပြီးဆေးများ။

ကာယသိဒ္ဓိအင်း၊ ကာယသိဒ္ဓိစလွယ်၊ ခုတ်မဝင်၊ ထိုးမရှ၊ ဆေး
အပ်များ၊ ဆေးလုံးများ၊ ဓာတ်လုံးအဆောင်များ၊ လက်ဖွဲ့များ၊ ချိုးမတေများ၊
ဝက်မာန်စွယ်၊ ဆင်မာန်စွယ် စသည့် အမတေ(အမြူတေ) အမျိုးမျိုးတို့သည်
ကြီးကျယ်ထင်ရှားစွာ အရေးပါအရာရောက်ခဲ့၏။

အချို့ ...

တကယ်ကိုစွမ်းပါ၏။ အချို့သူများသည် အလိမ်အညာနှင့်မိ၍
ငွေဆုံးပြီး ဆေးရုံ၊ဆေးခန်း ရောက်သွားကြသည်လည်း ကြုံရပါ၏။

အချို့ 'စည်း'ပေါက်၍ ဒုက္ခရောက်၏။ အချို့ စည်းလုံးပြီး သမာဓိ၊
သီလပေါင်း၍ အဆောင်ပစ္စည်းက သိဒ္ဓိမြောက်ကာ လူလေးစား ရှင်ရိုသေ
ခံရ၏။

၁၂၄ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

(နောင်အခါ ဘုန်းတော်ကြီးပျံလွန်တော်မူသော် သူ့အလောင်းကို နံသာတုံးများနှင့် ထင်းပုံမီးများတင်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရာ လုံးဝမီးမလောင်ခဲ့။ သို့နှင့် တပည့်များက မီးပူဇော်သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပြုတော်မူပါဘုရားဟု မေတ္တာရပ်ခံ၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝိုင်းပြုကြမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးစွဲတော်မူ၏။ မီးစွဲပြီး ပြာကျသောအခါ ပြာပုံထဲမှ ဓာတ်လုံးကဲ့သို့သော ပစ္စည်းတစ်ခုရရှိလေ၏။ ၎င်းပစ္စည်းကို သူ ရသင့်၊ ငါရသင့် မဖြစ်ကြတော့ဘဲ အများသဘောတူ အရိုးပြာအိုးနှင့်အတူ ဖြစ်ထဲမှာ ရေမျှောပူဇော်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းထံမှ သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည် ပညာကို ကျောင်းနေစဉ်ဘဝနှင့် သင်ယူခဲ့လေ၏။

အစ်ကိုလေးက ဦးစွာ ဗန်တိုလက်ရေးကိုသင်၏။ အဖမ်းအဆုပ် အအုပ်အရှောင်ကို အကွက်နှင့်လည်း သင်ပေး၏။ ကွက်ပျောက်လည်း သင်ပေး၏။

၎င်းနောက် တုတ်ရှည်အကွက်သိုင်းကို သုံးကွက်မှသည်စ၍ အကွက် တိုးပြီး သင်ပေး၏။

ပြီးနောက် ကွက်ပျောက်တိုက်ကွက် တုတ်ရေးများကို သင်ပေး၏။ လက်သိုင်း၊ တုတ်သိုင်းရတော့မှ ဓားတစ်လက်သိုင်း၊ ဓားနှစ်လက်သိုင်း ကို သင်ပေးခဲ့၏။

အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းသည် ကျွန်တော့်ကို လွန်စွာချစ်ခင်လေ၏။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အပြင် စိတ်ဆတ်သွေးကြသော ကျွန်တော့်ကို သွားလေရာ စိတ်မချသည်လည်းဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသည် ပွဲအလွန်ကြိုက်၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းခင်ရွှေသည် ဘယ်နေရာမှာ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိရှိ ရောက်လေ၏။

မကြာခဏလည်း အခန့်မသင့်၍ သွားရင်းလာရင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရကား ကိုယ်ကချလိုက်၍ တစ်ဖက်သား ပေါက်ပြဲကွဲသည်လည်း ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ခံလိုက်ရ၍ သွေးသံရဲရဲနှင့် ပြန်ပြေးလာရသည်လည်း ခံလေ၏။

သို့နှင့် တစ်နေ့သောအခါ ...

အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းသည် အဖြူအလုံးလေးနှစ်လုံးကိုယူ၍ ကျွန်တော်တို့ကို မျိုချခိုင်း၏။

“အစ်ကိုလေး ... ဒါ ... ဘာပစ္စည်းလဲဟင်”

“ထုံးမန်းကွ”

“ထုံးမန်းမျိုရင် ဘယ်လိုစွမ်းလို့လဲ ... အစ်ကိုလေးရ”

“ဒါ ... တစ်ပွဲထိုးထုံးမန်းလို့ခေါ်တယ်။ ရန်တစ်ပွဲကိစ္စအတွက် အသုံးပြုရတဲ့ ထုံးမန်းပဲ။ အချို့ထုံးမန်းက တစ်နေ့ပြီးထုံးမန်းဆိုတာ ရှိသေးဘယ်။ (၂၄)နာရီ ခံတယ်။ ဒီထုံးမန်းကို မျိုချထားရင် အဲဒီအချိန်တိုအတွင်း ဘုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်၊ အုတ်ခဲနဲ့ထု ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“တကယ် ...”

“မျိုချလိုက်ကွာ၊ ပြီးရင် လက်တွေ့စမ်းပြမယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့်ခင်ရွှေသည် အစ်ကိုလေးပေးသည့် ထုံးမန်း အလုံးသေးသေးလေးကို လက်အုပ်ချီကန်တော့၍ယူလိုက်ပြီး ရေအကူမပါဘဲ အာမထိလျှာမထိ လည်ချောင်းအရင်းဝမှာထည့်၍ မျိုချကြ၏။

မနည်းမျိုချရ၏။ လည်ချောင်းထဲ တံတွေးအကူဖြင့် မနည်းကို အကြိမ်ကြိမ်မျိုချမှ ထုံးမန်းလုံးလေးက အထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

သည်နောက် အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းက တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ခင်းက ...

“ဘယ်လိုနေသလဲကွ”

“ကိုယ်ထဲမှာ ရှိန်းတိန်းတိန်း၊ ဖိန်းတိန်းတိန်းကြီးပဲဗျ”

“ဟိုကောင် ... ခင်ရွှေရော”

“ကျွန်တော်လည်း ရွှေတင်ကြီးလိုပဲ အစ်ကို”

“ဒါဆို ... ဟိုဘက်လှည့်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အစ်ကိုလေးကို နောက်ကျောပေး၍ လှည့်နေလိုက်စဉ် ကျွန်တော်ကျောပေါ်သို့ အစ်ကိုလေး၏ တုတ်ချက် 'ဘုန်း'ခနဲ ကျလာပြီး ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ယိုင်ပြီးလဲကျသွားလေ၏။

ကျွန်တော်ရော၊ ခင်ရွှေပါ လန့်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် ... နာလား”

“ဟင့်အင်းဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ထလိုက်စမ်းကွာ”

ကျွန်တော် ထလိုက်၏။ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို လက်ထဲကတုတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်လိုက်၏။ ‘ခွပ်’ခနဲ အသံကြားရ၏။ အံ့စရာရယ် လုံးဝမနာခဲ့။ သည်နောက် ခင်ရွှေကိုစမ်း၏။ ခင်ရွှေလည်း ဘာမှမဖြစ်။

သည်နောက် ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ရွှေတင် ... မင်းညာလက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော် အစ်ကိုလေးစကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ညာလက်ဖျံကို ဆန့်ပေးလိုက်၏။ ဒီမှာ အစ်ကိုလေးက ငှက်ကြီးတောင်စားနှင့် လက်ဖျံကိုခုတ်ချလိုက်၏။

‘ဒုတ်’ခနဲအသံကြားရပြီး စားသွားပြန်ခုန်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ချက်ခုတ်ပြန်၏။ စား ပြန်ခုန်တက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြကြီးစွာ ဖြစ်နေကြ၏။

“ယုံပြီလားကွ၊ ဒီမှာ ငါ့စား ထက်မထက်ကြည့်”

အစ်ကိုလေးသည် ကျွန်တော့်လက်ဖျံကို ခုတ်သည်စားနှင့် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းကို ခုတ်ချလိုက်၏။ သစ်ကိုင်း တိခနဲပြတ်ကျသွားလေ၏။

ထုံးမန်း ...။

တစ်ပွဲတိုး ထုံးမန်း ...။

မြန်မာတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းဂန္ထီရပ်ညာရပ်များထဲက အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် လောကီပညာဆန်း။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပဲဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

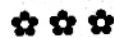
ဒီမှာ အစ်ကိုလေးမြင့်သန်းက စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်၏။

“ဒီ ထုံးမန်းမျိုးထားတဲ့တစ်နေ့အဖို့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ အေး

ဒီနေ့ ငါ‘ပြီး’တယ်ဆိုပြီး နောက်နေ့ သွားမစမ်းနဲ့။ မပြိုင်နဲ့။ သွေးခြင်ခြင်း ခဲပြီး သေရင်သေ၊ မသေလို့ အခန့်မသင့်ရင် ဆေးရုံနဲ့အချုပ်ခန်း တန်း ချောက်ပြီမှတ်။ နောက်တစ်ချက် ဒီတစ်ပွဲထိုးထုံးမန်းကို မျိုးထားတဲ့အချိန်မှာ ခြင်နိုင်ရင် ကံငါးပါးလုံရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က ကိုယ်ကအလျင် သူတစ်ပါးကို စတင်မစော်ကားရဘူး။ ရန်မပြုရဘူး”

“အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ ... အစ်ကိုလေး”

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေ့၊ အဲဒါ သေဘေးရာခိုင်နှုန်း (၈၀)ပဲကွ”

ဆိုရလျှင် ထိုအချိန်က တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်းသည် လွန်စွာအရေးပါ အရာရောက်လေ၏။ ပွဲလမ်းသဘင် သွားကာနီးရောက်လျှင် တစ်ပွဲထိုးထုံးမန်းလေး မျိုး၍သွားရသည်မှာ အတော်ကို လုံခြုံစိတ်ချရသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယူဆမိကြပြီး သွေးတကြွကြွ ဖြစ်နေကြ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ...

တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်း မျိုးထားသူချင်း ချကြ၊ နှက်ကြသည် ပြဿနာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြုံကြရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သွားရင်းလားရင်း တိုက်မိကြလေ၏။ တိုက်မိသောအခါ လူငယ်များဖြစ်၍ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများပြီး ရန်ဖြစ်ကြလေရာ ကျွန်တော်တို့ရန်ဘက် အသားညိုညိုနှင့် လူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အုတ်ခဲနှင့်ထု၏။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို အုတ်ခဲနှင့်ပြန်ထု၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှခံများနှင့် အပြန်အလှန်ရိုက်ကြ၏။

လူကြီးအချို့ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေ၍ ရန်ပွဲက အချိန်တိုအတွင်း ပြီးသွား၏။ ဒီမှာ မှတ်မှတ်ရရ အရေစွန့်၍ ဝင်ဆွဲသူတစ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့မှတ်

မိ၏။ လူကြီးက အသားမည်းမည်းနှင့် အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို့ဖြစ်၏။ ဆင်ခွပ်ဦးဆုပ်နှင့်။ ၎င်းလူမည်းမည်းကြီးက အပြန်အလှန်ရိုက်ထုနေကြသည့် ကျွန်တော်တို့အကြားသို့ အနာခံ၍ဝင်ဆွဲရကာ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ချက်အချို့သည် ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေသည့် ၎င်းလူမည်းကြီးကို ထိသည်က များ၏။

ဝင်ဆွဲရကောင်းလားဟုဒေါသဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့တီးသမျှကို ၎င်းသူကြီးသည် အဆစ်ခံလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ဘက်နှစ်ဖွဲ့စလုံး သွေးထွက်သံယို လုံးဝမဖြစ်ကြ။ ပြောဆိုဆုံးမပြီး သင့်မြတ်စေရန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အရှည်သဖြင့် မဖြစ်လိုကြ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အပြန်အလှန် တောင်းပန်ကြလေ၏။

ဒီမှာ ဝင်ဖြန်ဖြေသူ လူမည်းကြီးက ...

“အေး ... ဦးလေး ... ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ မင်းတို့ လက်ရေးတိုက်ကွက်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ မင်းတို့အားလုံး သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူတွေဆိုတာ အကဲခတ်လို့ရပါတယ်။ လူကလေးတို့၊ ငါတို့တို့ မြန်မာရိုးရာသိုင်းပညာဟာ ကိုယ့်အချင်းချင်း အပွန်းအစွန်းမခံဘဲ ချဖို့၊ နှက်ဖို့၊ တိုက်ခိုက်ဖို့မှာ အသုံးပြုရမဲ့ပညာရပ် မဟုတ်ဘူးကွယ်။

ဒီမြန်မာရိုးရာသိုင်းပညာကို ဒီကနေ့ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြန်သည်ဖော်ထုတ် ချီးမြှင့်ပေးနေတာက အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်၊ မြင့်မားစေဖို့ ငါတို့ မြန်မာလူမျိုးတိုင်းရင်းသားများဟာ မြန်မာရှင်ဘုရင်များ လက်ထက်ဘက်တုန်းကလည်း တိုင်းတစ်ပါးရန်သူကို ဒီရိုးရာသိုင်းပညာ၊ ဓားအတတ်၊ လေးအတတ်၊ လွတ်လပ်ရေးအကြိုကာလမှာ တို့မြန်မာသိုင်းပညာ ပြန်သည်တစ်ခေတ်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့တယ်။ နယ်ချဲ့လက်အောက် ကျွန်သဘောက်ဘဝနဲ့ ဆောက်ရှိနေချိန်မှာ တို့လူမျိုးများ၊ သူရဲကောင်းမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဆိတ်သုဉ်းနေဖို့ မြန်မာစာပေကို နယ်ချဲ့အစိုးရက မှောင်ချဖျက်ဆီးခဲ့သလို နိဗ္ဗာန်ပညာရဲ့အခြေခံဖြစ်တဲ့ သိုင်းပညာရပ်များကို လုံးဝ မသင်ကြား မလေ့ကျင့်တော့ဘဲ ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လူမျိုးဟာ သူ့ကျွန်ခံတဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ အကြိုကာလမှာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး မျိုးချစ်ကြီးများက မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းပညာကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ခြေမှန်းရေး စစ်မြေပြင်မှာ စစ်ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလို့ တိုက်ပွဲဝင်စေခဲ့တာပဲ။ ဒီကနေ့ ဒီရိုးရာသိုင်းပညာကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နေတာကလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရင် ချစ်နက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့အပါအဝင် အဖျက်သမား၊ ရန်သူအမျိုးမျိုးကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရာမှာ အသုံးပြုဖို့ စစ်ရေးအခြေခံပညာရပ်များအဖြစ် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်နေတာ။

ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်လေးစား အားကိုးလောက်တဲ့ ရိုးရာသိုင်းပညာရပ်များကို တလွဲဆံပင်ကောင်းနေရာမှာ မသုံးကြပါနဲ့ ... ငါတို့တို့ရယ်။ တန်ဖိုးဖြစ်မယ့်နေရာကျမှ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုကြပါလို့ လူလေးတို့ သိုင်းပညာရှင် အဖိုးတန်လူငယ်တွေကို အဘ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွယ်။ နားလည်သဘောပေါက်ကြရဲ့လားကွယ် ... ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သဘောပေါက်ပါပြီ ... ဘကြီးခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ နောင်ကို ကိုယ့်အချင်းချင်း ဒီပညာရပ်များနဲ့ ရန်ဖြစ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ပါဘူး အဘခင်ဗျာ”

“သာဓုဗျာ ... သာဓု၊ သာဓု။ ဒါနဲ့ လူလေးတို့ကို အဘ တစ်ခုမေးစရာရှိသကွယ့်။ အဘကိုလေးစားရင် မှန်မှန်ဖြေကြပါလားဟင်”

“ဘာလဲ ... အဘ”

“လူလေးတို့နှစ်ဖက်စလုံး ဒီနေ့ တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်းလိုအရာမျိုး သုံးစွဲထားကြလား”

ကျွန်တော်တို့ရော ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းနှီးနားလည်မှုရှိသွားသူ ရန်ဖြစ်ဘက်များပါ မဖြေကြဘဲ ရေငုံနှုတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“မင်းတို့ ဒီလောက်ရိုက်နှက်နေကြတာ လုံးဝမပေါက်ပြီကြဘူး ထုံးမန်းမျိုထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က မလိမ်မညာချင်၍ အရင်ဝန်ခံလိုက်၏။ ဒီတော့မှ ဘဝကမှလူများကလည်း ဝန်ခံကြလေ၏။

“လူလေးတို့ ဒီထက်စွမ်းတဲ့အဆောင်များ မလိုချင်ကြဘူးလား”

“ဗျာ ...”

“တကယ် ...”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်လုံးများကျယ်သွားပြီး လူကြီးကို အားခွဲချော်လင်းကြီးစွာ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“လိုချင်လို့လား”

“လိုချင်တာပေါ့ ... အဘရာ”

“သိပ်လိုချင်တာပေါ့ဗျာ”

“အေး ... ဒါဆိုရင် မင်းတို့ထုံးမန်း ဘယ်လောက်အစွမ်းရှိသေးသိသိတာ အရင်သိရပြီးမှ အဲဒီထုံးမန်းထက် အစွမ်းထက်သိဒ္ဓိမြောက်တဲ့ဆေးကို အဘချီးမြှင့်ခဲ့မယ်။ ကိုင်း ... ဘယ်သူ အရင်အစမ်းခံမလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အရင်စမ်းပါ အဘ”

ကျွန်တော်က သိဒ္ဓိမြောက်ဆေးကို ဦးစွာလိုချင်နေ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... ဒါဆို ထလိုက်”

ကျွန်တော်က လူကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ ဒီမှာ လူကြီးက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး လျှပ်စီးလက်သလို ကျွန်တော်ပါးချင်းရှိရာသို့ ညှာလက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ရှောင်ဖို့အချိန်ပင်မလိုက်။

“ခွပ် ...”

“အား ... အမယ်လေးဗျ”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

ကျွန်တော့်မေးရိုးမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ ရှိရာဘက်သို့ ယိုင်လဲကျသွားရာ လူကြီးက လျင်မြန်စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်ပေလို့ နို့မို့ လူပါလွင့်သွားနိုင်၏။ ကျွန်တော် မျက်ရည်များဝဲသွားအောင်ကို နာ ကျင်သွားခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်မေးရိုးကိုပွတ်ပြီး လွန်စွာအံ့သြနေ၏။

“ကိုင်း ... ပြီးသေးရဲ့လားကွ။ ဟေ ... ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း ... မပြီးတော့ဘူး။ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ကဲ ... ဟိုဘက်ကသူငယ် ထစမ်းကွ။ ‘ပြီး’ နေသေးတဲ့လူကို ပိုပြီးအစွမ်းထက်တဲ့ဆေး အဘ ချက်ချင်းပေးမှာနော်”

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားများသောဘက်မှ ‘ကံညွန့်’ ဆိုသူက ထရပ်လိုက်၏။

“လူကလေး ... မင်းကို အဘ အုတ်ခဲနဲ့ မထုဘူး။ မင်းနဖူးကို လက်ခလယ်နဲ့ တောက်ရုံပဲတောက်မယ်၊ ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ် ... အဘရာ ... ဒါလေးများ ... အဟင်း”

“ကိုင်း ... ဒါကို စကြစို့”

ဒီမှာ လူကြီးက ကံညွန့်ဆိုသူ၏နဖူးကို သူညာလက်လက်ခလယ် အား လက်မနှင့်ဖိပြီး တောက်လိုက်ရာ ...

“တောက် ...”

“အမလေးဗျ ... အား ... အား ...”

“ဟေ ...”

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ကံညွန့်ရ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးဟ”

ကံညွန့်ဆိုသူသည် ‘အမလေးဗျ’ ဟုအော်ရင်း သူ့နဖူးကိုလက်ဝါး အုပ်လို့ ခေါင်းကိုယမ်းနေတော့ရာ သူ့သူငယ်ချင်းများက ထရပ်ပြီး မေးကြ လေ၏။

“နာလို့လား ... လူလေးရ၊ ဖြည်းဖြည်းလေး တောက်တာပါကွ”

“အား ... နာလိုက်တာဗျာ၊ မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသလိုပဲ ...

အဘရာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါဆိုမင်းတို့ ခြေတော့ ဘူး။ မစွမ်းတော့ဘူးကွ။ အေး ... ဒီအချိန် မင်းတို့ ရန်ထဖြစ်ပြီးကြရင် အားလုံးသေရင်သေ၊ မသေရင် ဆေးရုံရောက်ပြီကွ။ ဒီမှာ ကာယသိဒ္ဓိ ဘာကယ်‘ပြီး’တာ။ မင်းတို့ မြင်ချင်သလားဟေ့”

“မြင်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြ၏။ လူကြီးက ကျွန် တော်တို့အားလုံးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

“ကိုင်း ... ဒါဆို ငါ့ခေါင်းကို ဟောဟိုခွေးခြေခုံပုနဲ့ ရိုက်စမ်း”

“ဗျာ ...”

“ရိုက်ကွာ ... ရော့ ...”

သူက ခေါင်းပေါ်မှခေါင်းစွပ်ကိုချွတ်၍ ဦးခေါင်းကို ရဲရဲခဲခဲပေးလိုက် ၏။ ဒီမှာ ... ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူကြီးကို ခေါင်းတုံးပြောင်နှင့် တွေ့ သိက်ရ၏။ သူ ခေါင်းတုံးပြောင်ခေါင်းပေါ်မှာ အင်းကွက်လိုလို လေးထောင့် မေကွက်ကြီးကို အထင်းသားမြင်ရ၏။

“မင်းတို့ ကာယသိဒ္ဓိဆေးလိုချင်ရင် ရိုက်လေ”

ဒီမှာပဲ ကံညွန့်ဆိုသူက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟူသည့်သဘောနှင့် အနီး ခွေးခြေခုံပုကိုစိုက်ပြီး လူကြီးရဲ့ခေါင်းတုံးကို အားကုန်ရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ဖြောင်း ...”

“ခွမ်း ...”

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“အလိုလေး ...”

“ဘုရားရေ ...”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသာမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူများပါ အံ့သြကုန်ကြရ၏။ အကြောင်းကား ကံညွန့်ရိုက်ချက်ကြောင့် လူခေါင်းတုံး ကြီး ဦးခေါင်းမကွဲဘဲ ခွေးခြေပုသာလျှင် အပိုင်းပိုင်းကျိုး၍ တစ်စိတ် ဖြစ် သွားသောကြောင့်တည်း။

“မြင်ပလား... ကျေနပ်ပလားဟေ့။ အားမရသေးရင် ကြိုက်ရာ ပစ္စည်းနဲ့ ကြိုက်တဲ့လူ ရိုက်စမ်းကွာ”

ဘယ်သူမှ မရိုက်ရကြ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထူးဆန်းသော အသားမည်းမည်း ခေါင်းတုံးနှင့်လူကြီးကိုကြည့်၍ အံ့သြနေကြ၏။ ကြောက် ရွံသွား၏။ ပြီး... လေးစားသွားကြရလေ၏။

“အဲဒီ ကာယသိဒ္ဓိပြီးဆေးများ၊ မင်းတို့ရရင် မလိုချင်ဘူးလား ကွယ်”

“အ... အဘ... ရေး... ရေး... ပြောပါခင်ဗျ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

လူကြီးက အားရပါးရ အော်ရယ်၏။ ရယ်လို့ဝမှ ခေါင်းစွပ်ကိုပြန် စွပ်ရင်းပြော၏။

“ဒီမှာ လူကလေးတို့ ငါတို့ မြန်မာ့ဂန္ထီရ လောကီပညာရပ်မှာ အလွန်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပညာရပ်ဆန်းတွေ ရှိသကွယံ။ အင်းအိုင်၊ ခလဲ့၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန်များအား စီရင်ပေးသူဆရာရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာစွမ်းများကြောင့် အနည်းနဲ့အများ သိဒ္ဓိရှိကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ခံရယူသုံးစွဲသူပေါ်မှာ အဓိကမူတည်ပြီးမှ သိဒ္ဓိက အမှန်တကယ်မြောက် တာ လူကလေးတို့ရဲ့။ လက်ခံရယူတဲ့လူက သီလမရှိဘူး။ သမာဓိမရှိဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စိတ်ဓာတ်မကောင်းဘူး။ အသုံးချ လမ်းလွဲမှားနေပြီဆိုရင် ဘယ်လို ဆရာသခင်မျိုးက စီရင်ပေးပေး၊ အဲဒီပစ္စည်း ဘာသိဒ္ဓိအစွမ်းမှ မရှိဘူး။

အေး... သိဒ္ဓိအမှန်အကန် စွမ်းချင်ပြီဆိုရင် ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ပါ။ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို မပြစ်မှားပါနဲ့၊ ကံငါးပါးလုံခြုံပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဂုဏ်တော်မန္တန်များကို နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ပွားများပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သီလစင်ကြယ်အောင်နေပါ။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရားနဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ပါ။

ဒီအချက်တွေနဲ့ ညီညွတ်နေရင် မင်းတို့ အလိုလို သိဒ္ဓိမြောက်နေ ပြီး ရန်သူမျိုးငါးပါးမပြောနဲ့ (၁၀)ပါးရှိရင်တောင် အနားကပ်လို့ မရဘူး

“အေး... အဲဒါ အဘ မင်းတို့ကိုချီးမြှင့်ပေးခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓိဝင်ကြီး... မင်းတို့ စရဏအားကောင်းကောင်းနဲ့ ကျင့်ကြံပေရော။ အဘသွားပြီ၊ နိဗ္ဗာန် ကြီး လိမ္မာကြ”

“လူကြီးသည် စကားလုံးများကို အားရပါးရပြောပြီးနောက် နေရာ ဆင့် လွယ်အိတ်လေးကိုကောက်လွယ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် တို့အားလုံး သူ့စကားလုံး ဆုံးမစကားများမှာ နစ်မျောရင်း၊ ငေးမောတွေး ဆာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

(နောင်အခါ ၎င်းလူမည်းခေါင်းတုံးကြီးအကြောင်း စုံစမ်းလေ့လာ ချက်သောအခါ ၎င်းလူကြီးသည် မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်းအဖွဲ့ချုပ်မှ နာမည်ကျော် သင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးမှန်း သိလိုက်ရသောအခါ ပညာသိဒ္ဓိ၏တန်ဖိုးကို ကျွန်တော်တို့ပို၍ လေးစားနားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ရလေသည်။)

မြန်မာ့အလင်း
ကျေးဇူးတင်ပါမိအပ်ဖူး

သုံးခါမျှသာ

[၁]

စာဖတ်သူအတော်များများက ကျွန်တော်မေးသည့် စဉ်းစား
ဆိုများ၊ လုံးချင်းများ၊ ပရိညာဉ်နောက်ခံဝတ္ထုများကို ဖော်ပြချက် တွင်
ဘက်နှင့်တွေ့တိုင်း ...

“အဲ့ဒါ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေပဲလား ဆရာ”

ဟု စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းကြပါသည်။

ယခု ထပ်ဆင့်၍ ဖြေပါမည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် မိမိကိုယ်တွေ့များကို အခြေခံ၍ စာဖတ်
ရေးပါသည်။

မကြုံဖူးကြသေးသူများအတွက် ဟုတ်မှ ဟုတ်နိုင်ပါသေးဟု
သံသယ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း ကြုံဖူးကြသူများအနေတော့
သက်ခံနားလည် ခံစားနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် ပရိညာဉ်လောကသည် လွန်စွာဆန်ကြည်လှ၏

နဂိုကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စမျိုး လုံးဝတိုက်ရင်း ကျွန်

ဘက်က ရုပ်ဝါဒစာပေများကိုဖတ်၍ ရုပ်ဝါဒကို ကိုးစားခဲ့သဖြင့်လည်း

၎င်းနောက် ဘာသာရေးစာပေများကို ဖတ်ချိန်တန်သည် ဘာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၇၈ ❀ မောင်ညိုရိုင်း (သန်လျင်)

နှင့်အသိ၊ အရွယ်ရောက်လာခဲ့သောအခါ အပါယ်လေးဘုံဘဝ၊ သုံးဆယ်
တစ်ဘုံဘဝ လူဖြစ်ခွင့်ရခြင်းဘဝများကို ဂန္တိရ(ဆန်းကြယ်နက်နဲစွာ) သိခွင့်
ရလာခဲ့၏။

ဒါနှင့်အတူ မမြင်ရသော ပရဝိညာဉ်လောက၊ အကြောင်းဆိုငါ
မြင်ခွင့်ကြုံခွင့်ရသော သရဝိညာဉ်လောက၏ အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ
ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြုံရဖန်များလာသောအခါ အကြွင်းမဲ့ လုံးဝညီညွတ်
ယုံကြည်ပစ်လိုက်ရသည်ရယ်တော့မဟုတ်။ ရုပ်ပိုင်းဉာဏ်စဉ်နှင့်လည်းကောင်း၊
အနုလုံပဋိလုံ ဖြေရှင်းသုံးသပ် အဖြေရှာ၍မရသော ကိစ္စများကိုမူ နားလည်
လက်ခံနိုင်သရွေ့ လက်ခံခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့် ...

ရသဟန်ပါသော၊ သုတဟန်ပါသော၊ ဘဝဟန်ပါသော ဂန္တိရဆန်း
ကြယ်ဝတ္ထုများကို ယုတ္တိဗေဒနှင့် သိပ်မကင်းကွာနိုင်သော ဘောင်အတွင်းမှ
ချင့်ချိန်ရေးသားခဲ့မိလေသည်။

ယခု ကျွန်တော် ရိုးရိုးလေးနှင့်ဆန်းလှသော ခေတ်ပေါ်လောက
ထဲက ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုအကြောင်း ရေးပြ၊ ပြောပြချင်ပါသည်ခင်ဗျာ။

❀ ❀ ❀

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲငါးပွဲခန့် လိုက်
ပါဟောပြောခဲ့၏။ ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင် ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်မှ
ဦးဆောင်ပြီး သုံးခွမြို့နယ်ရှိ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များ၊ အလုပ်ရုံ ဆွေး
နေးပွဲ၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲနှင့် နှစ်ပတ်လည်ပွဲများမှာ ကျွန်တော် လိုက်ပါ
ဟောပြောခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဟောပြောသူကား ခရိုင်ပြန်ကြားရေး စာကြည့်
တိုက်ဦးစီးအရာရှိဖြစ်သော ဦးခင်မောင်အေး (စာရေးဆရာ ကိုချမ်းမြေ့ဖြစ်
၏။ ဆရာသည် ယခု နယ်သို့ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ၏။

သူက ရှေ့က အလျင်ဟော၏။ ဆရာချမ်းမြေ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်က
ဟော၏။ သို့နှင့် သုံးခွမြို့နယ်၊ ကျေးရွာအတော်များများမှာ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦး တွဲဖက်၍ စာပေဟောပြောခဲ့သည်မှာ ငါးကြိမ်ရှိခဲ့၏။

တစ်နေ့ ...

သုံးခွမြို့နယ် အမှတ် (၃)ရပ်ကွက်၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲမှာ စာပေ
ဟောပြောရန် ဖိတ်ကြားခြင်းခံခဲ့ရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၄၀ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

သုံးခွမြို့နယ် ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်ဦးစီး ဦးညွန့်ရွှေကိုယ်
တိုင် မပျက်မကွက်ကြွရောက်ဟောပြောပါဟု ဖိတ်ကြားခံခဲ့ရ၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်၊ ခရိုင်ဦးစီးအရာရှိ ဦးခင်မောင်အေး(ကိုချမ်း
မြေ့) နှင့် လက်ထောက်ဦးစီးမှူး ဦးစံသိန်းတို့ သုံးခွမြို့နယ်သို့ နံနက်(၈)နာရီ
ခန့် ရောက်သွား၏။ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရေးတာဝန်ခံ ကိုသက်ခိုင်တို့လည်း ပါ
၏။

သုံးခွမြို့ရောက်သည်နှင့် မြို့နယ်မှတာဝန်ရှိသူများက ခရီးဦးကြီး
ဆိုကြပြီးနောက် သတ်မှတ်ချိန်ရောက်သည်နှင့် အမှတ် (၃) ရပ်ကွက်သို့
ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ဒီနေရာမှာ သုံးခွမြို့နယ်ရဲ့ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက် ဖွံ့ဖြိုးမှုများ
အကြောင်း ကြိုတုန်း နည်းနည်းပြောချင်ပါသည်။

မြို့နယ်မှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက် ဦးစီးမှူး
ဦးညွန့်ရွှေတို့ရဲ့ လုံ့လဥဿဟကြောင့် သုံးခွမြို့နယ် ကျေးရွာပေါင်း (၁၆၆)
ရွာမှာ ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်ပေါင်း (၁၆၆)ထိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေ၏။

အချို့သော ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များမှာ ရပ်မြင်သံကြားစက်
များနှင့်ပင် ဖြစ်နေ၏။ စာအုပ်အလှူရှင်များ စေတနာထက်သန်ကြ၍ စာအုပ်
မျိုးစုံရှိကြ၏။

ကျေးလက်လူထုကလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စား၏။

ပြည်ခိုင်ဖြိုးအဖွဲ့ကလည်း အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီပံ့ပိုးကြ၏။
ဆိုရလျှင် ...

ကျေးလက်လူထုသည် စာပေဟောပြောပွဲကို မကြိုဖူးကြ။ မြို့ပေါ်
က မြို့နေလူထုကသာ စာပေဟောပြောပွဲကို ကြိုဖူးကြသည်။

သို့နှင့် ကျေးလက်စာကြည့်တိုက်များမှာ စာပေဟောပြောပွဲကို
ဟာသ၊ သဘာဝ၊ သာဓကများဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက လှည့်လည်ဟော
ပြောကြသောအခါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားပေးကြ၏။

အထူးသဖြင့် ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြို့တော်ရှင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စာပေးခဲ့ရ၏။

ဆရာဦးခင်မောင်အေး (ကိုချမ်းမြေ့) ဟာသလေးများလည်း ပေး
ခဲ့သောကြောင့် လွန်စွာပွဲကျကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ သဘာဝကို ဟောသည်။ ရသကို ဟောသည်။
အဲဒီကျတော့လည်း လွမ်းရိပ်ဝေသီသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခံစားကြ၏။

ရှိစေတော့ ...။

ကြည့်စမ်း အမှတ်(၃) ရပ်ကွက်၊ မိုးဦးရာသီမှာ စာကြည့်တိုက်
အသစ်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်ပြီ။

ဝန်းကျင်မှာ ရေများဖွေးနေသည့် သုံးခွမြို့ပတ် ချောင်းကျယ်ကြီး
ပေါ်၏။ ရွာရပ်ကွက်ထဲသို့စီးဝင်သည့် ချောင်းလက်တက်နံဘေးမှာ စာကြည့်
တိုက် အသစ်လေးရှိ၏။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ခင်း၊ စားပွဲ၊ ဗီရို၊ ကုလားထိုင်နှင့်
တအုပ်စင်များဖြင့် ...

ဝါးလုံးကြီးများကိုမလွှာဘဲ အလုံးလိုက်ခြမ်း၍၊ ပေါက်၍ ထရံရက်
သားသဖြင့် တောင့်တင်းခိုင်မာလွန်းလှ၏။

မကြာခင် မြို့နယ်အကြီးအကဲများ၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များ ခြံရံ
၍ စာကြည့်တိုက်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

သုံးခွချောင်းကျယ်ကြီးနံဘေးမှ ကျေးလက်လူထု၊ ရပ်ကွက်လူထု၊
မြို့နယ်လူထုရဲ့ ကျေနပ်အားရ၊ ဝမ်းသာအားရလက်ခုပ်သံများ ကောင်းကင်
သို့ လွင့်ပျံသွား၏။

ပန်းရောင်စုံ လွင့်လိုက်သလို ...

ကြယ်စင်များ ရွန်းလက်သလို ...

လမင်းရာထောင် လင်းလက်သလို ...

အပြုံးများ ...ဝင်းပကြိုင်လှိုင်လို့ ... ဖွင့်ပွဲပြီးသောအခါ ဟော
ပြောပွဲကျင်းပမည့် မူလတန်းကျောင်းခန်းမရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ဆန်စပါး
အထွက်ကောင်းလှသည့် သုံးခွမြို့ရဲ့ စပါးစိုဒေါင်ကြီးများကိုလည်း ကုန်းမြင့်
များမှာ အစီအရံတွေ့ရ၏။

သုံးခွချောင်းနံဘေးမှာ အထင်ကရ ရှေးဟောင်းဆန်စက်ကြီးများ
ကို ဂန္ထဝင်လက်ကျန်များအဖြစ် မြင်ခဲ့ရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မကြာခင် ဟောပြောပွဲကျင်းပပြုလုပ်မည့် မူလတန်းကျောင်းခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ခန်းမထဲမှာ ပရိသတ်များကအပြည့်၊ ရွာလူထု၊ ရပ်လူထုနှင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ ဆရာ၊ဆရာမများ၊ လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့များမှ တာဝန်ရှိသူများစုံလို့။ အခမ်းအနားစင်မြင့်ကို နောက်ခံစာလုံးကြွကြွလှလှများဖြင့် ခုံခုံညားညား သရုပ်ဖော်ထား၏။ ဦးစီးမှူးဦးညွန့်ရွှေ (ယခုကွယ်လွန်)၏လက်ရာဟု သိရ၏။

ဘယ်ညာမှာ ရောမဆောင်းဘောက်ကြီး လေးလုံးထောင်လို့။

မြို့နယ်အကြီးအကဲများမှာ အမှာစကားအသီးသီး ပြောကြားပြီးနောက် စာရေးသူဟောပြောပွဲစ၏။ ဦးစွာ ဆရာဦးခင်မောင်အေး (ကိုချမ်းမြေ့)က အလျင်စ၍ဟော၏။ ဆရာရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဟာသနှင့်စပ်ဖွင့်၏။

ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာအားကြီးလွန်းသူတစ်ဦး ဓာတ်ပုံလက်စွမ်းပြရိုက်လိုက်ရာ ဓာတ်ပုံလည်းကူးပြီးရော ထွက်လာသည့်ပုံက မြေပြင်မှာ ရပ်နေသည့်ပုံထွက်မလာဘဲ မြေမျိုနေသလို ပုံမျိုးထွက်လာသည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရာ ရယ်လိုက်ကြသမှ တသောသော တဟောဟော။

ဟော ... အဖွင့်မှာ လခိုင်းကပ်တုန်းရှိသေး ... လျှပ်စစ်မီးက ရုတ်တရက်ပျက်သွား၏။ သို့နှင့် ဦးညွန့်ရွှေတို့အဖွဲ့က အသင့်ရှိနေသော မီးစက်ကိုနှိုးလိုက်၏။

မီးလင်းလာ၏။ မိုက်ခရိုဖုန်းမှ အသံပြန်ထွက်လာ၏။ အားလုံးလည်း ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ဒီမှာ ဆရာဦးခင်မောင်အေး (ကိုချမ်းမြေ့)က စာပေရဲ့တန်ဖိုးအကြောင်းကို ထ၍ဟော၏။ ဟောလို့ကောင်းတုန်းရှိသေး မီးအင်ဂျင်က မီးအားကျကာ လုံးဝရပ်သွားတော့၏။

ပရိသတ်ကခန်းမပြည့်မို့ မိုက်မပါဘဲ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ဟောရလျှင် မလွယ်။ သို့နှင့် စင်အောက်ဆင်း၍ ကုလားထိုင်မှာ ခဏထိုင်ရ၏။

“ဆရာ ... မီးကတော့ ဒုက္ခပေးနေပြီ”

“အေးဗျာ ... ဟောလို့အရသာရှိတုန်းဗျာ”

သို့နှင့် ကိုညွန့်ရွှေနှင့် ရွာခံများက မီးအင်ဂျင်စက်ကို ပြင်ဆင်ကြ၏။ အချိန်အတန် ကြာသွား၏။

အားလုံးက မိမိကိုတလေးတစား အားကိုးယုံကြည်စွာ စိတ်ထားဘာ။ ကိုင်း ... မထူးပြီ။ ကိုယ့်ဆရာတောင် ရှေ့ကနေ အော်ခွံတစ်ခွံ သဘာသွားသေးတာ။ ငါလည်း သူလို ဟောရတော့မှာပေါ့။

အသံမထွက်သော မိုက်ခရိုဖုန်းရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်ရပ်၏။

ပရိသတ်က ထိပ်ပြောင်ပြောင်စာရေးဆရာ ကျွန်တော့်ကို ငေး၍ကြည့်နေကြ၏။ ဒီလူနဖူးပြောင်ကြီးက ဘယ်အချိန်လိပ်ခေါင်းထွက်ပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းပြေးမှာလဲလို့လည်း တွေးချင်သူက တွေးကြမှာပါပဲ။

ကျွန်တော် ပရိသတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ဇာတ်ခုံပေါ်က သာခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာပီပီ ခုလိုစ၍ရွတ်လိုက်သည်။

“အရင်းမှ ပထမ၊ သတင်းလွှဲတဲ့ သုံးခွခရိုင်၊ အခြေတော်မရိုး၊ ဘန်ခိုးတော်မိုးပါတဲ့ ကိုးမြို့ကိုးစား ကိုးတံခါးပိုင်စံစိုးရသော ကိုးမြို့ရှင် အဖေကြီး ခင်ဗျား ...”

“ကျွန်တော်တို့ စာပေဟောပြောနေချိန်မှာ လျှပ်စစ်မီးအင်ဂျင် သုံးလုံး ဆက်တိုက်ချို့ယွင်းသွားပြီး မိုက်ခရိုဖုန်းကလည်း အသံမထွက်၊ အခန်းလည်း မှောင်နေပါပြီ ရွာတော်ရှင်ကြီးခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် လင်းလင်း ချင်းချင်းနဲ့ အသံလည်းကြားရအောင် အင်ဂျင်မီးစက်များ မကြာချက်ချင်း ပြန်လင်းအောင် စောင့်မတော်မူပါ မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်များကို သားစာရေးဆရာကြီး လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဟမ်း ...”

သို့ကလိုပြောပြီး ချောင်းဟန်လိုက်တော့ ရှေ့တန်းက ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးအုပ်စုက ကျိတ်ပြီးလက်တို့ရယ်ကြလေရဲ့။

“လေးစားအပ်တဲ့ စာပေဝါသနာရှင် ရပ်မိရပ်ဖများ၊ မြို့ပြကျေးလက် ပြည်သူများခင်ဗျား။ ကျွန်တော် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် မဟုတ်ပါဘူး မောင်ညိုပိုင်းပါခင်ဗျာ”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား .. ဟား ...”

“လူကချောနေတော့ သဘောကျကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

မြို့တော်ရှင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ * ၁၄၅
ရှင်...။ သိမြင်ပါ၍ အရင်းမှပထမ သတင်းလှတဲ့အင်းဝခရိုင်၊ အခြေတော်
နေတဲ့ တန်ခိုးတော်မိုးပါတဲ့ ကိုးမြို့ကိုးစား၊ ကိုးတံခါးပိုင်စံစိုးရသော ကိုးမြို့ရှင်
အဖေကြီးရှင်... သားများသမီးများ ပွဲခွင်ကရာမှာ ခိုက်ရန်မရှိ၊ အနှောင့်
အယှက်မရှိ၊ ပျော်ရွှင်စွာ လမိုင်းကပ်ကပြနိုင်ရန်အတွက် မြို့တော်ရှင်အား
မေတ္တာရပ်ပါ၏”

သို့ကလိုပြောဆိုပြီးနောက် ဆိုင်းဝိုင်းမှ အောက်ပါကိုးမြို့သခင်
ရွာတော်ရှင်နတ်ဆိုင်းကို ဆိုတီးရ၏။

“တစ်ကြိမ်ငယ်မှ ... နှစ်ကြိမ်လေ ... သုံးကြိမ်ငယ်မှ ဦးတင်
ရွာတော်ရှင် မယ်လျှင် ကန်တော့ပါ၏ဘုရား”

“စုံလင်ငယ်မှမယွင်း ... ပွဲစုံကျင်း၍ ... ထမင်းမုန့်နော့ ...
အုန်းငှက်ပျောနှင့် ... သဘောကြည်လင် ... ကျွန်ုပ်ကယ်တင် ... စည်
ပင်ထွန်းကား ... မပါလားဟု ... သနားရယ်စံ၊ နန်းစံတဲ့သခင်၊ မြို့ရွာ
ကို အပိုင်စိုးပါတဲ့ ... မြတ်မျိုးရှင်”

“မြို့ရွာကိုစောင့်ရှောက်ပါတဲ့ မြတ်မျိုးညီလာခံခွင် နန်းတော်ကြီး
ရှင် ဦးသုံးကြိမ်တင် မယ်လျှင်ကန်တော့ နတ်နန်းရယ်ကွန်းခင်က ရွာတော်ရှင်
ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အို ရှင်တို့မပါ”

သို့ကလို ရွာတော်ရှင်ဆိုင်းခင်းပြီးပါက ဆိုင်းဝိုင်းက နတ်ဒိုးကို
တီး၏။ အပျိုတော်ကြီးက ပွဲနှင့်သုံးကြိမ်မြှောက်၏။

ပြီး ... ပျော်ရွှင်စွာ တဘောင်သံချပ်ဆိုတီးထိုး၍ လမိုင်းသွင်းပြီး
ကကြရာ ပွဲပျော်အောင်မြင်ကြသည်ကို ရိုးရာဇာတ်သဘင် အနုပညာလေ့
အရ ကျွန်တော်တို့ကြုံခဲ့ရ၏။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ (စကား
ချပ်)

ဟော ...
ယခု စာပေဟောပြောပွဲမှာ သိပ္ပံနည်းပညာ လျှပ်စစ်မီးအင်ဂျင်
တွေ ချို့ယွင်းနေပြီ။ မီးမလာတော့ မိုက်ကအသံမထွက်။ မိုက်ခရိုဖုန်း
အသံမထွက်၍ ကျွန်တော်မဟောပြန်လျှင် ကိုယ်မိုက်ရိုင်းရာ ကျသွားလိမ့်
မည်။

စင်ပေါ်မတက်ခင်တည်းက ကျွန်တော်စဉ်းစားနေ၏။ သိပ္ပံနည်း
ပညာနှင့် ပြုလုပ်ထားသော အင်ဂျင်စက်သုံးလုံးတို့သည် ဒီနေ့ကျမှ တစ်လုံး
ပြီးတစ်လုံး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲပျက်နေသည်ကို စဉ်းစားလို့မရ။

သိပ္ပံနည်းကို သိပ္ပံစက်မှုပြင်ဆင်သည့် နည်းပညာဖြင့် ပြန်ကောင်း
သောအောင် လုပ်၍မရလျှင် ဝိဇ္ဇာနည်းပညာ အကူအညီကိုယူမှပဲ ရနိုင်
တော့မည်။

ဒီနေရာမှာ ...

ကျွန်တော်က ဇာတ်ပွဲများကနေဖူးသူပီပီ တစ်ချက်သွား၍ စဉ်းစား
မိ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြို့များရွာများမှာ ပွဲသွားကလျှင် ဦးစွာကန်တော့
ပြီးပါက အပျိုတော်ကြီးက ကန်တော့ပွဲနှင့် မြို့တော်ရှင်ရွာတော်ရှင်များကို
သုံးကြိမ်သုံးခါ ပင့်မြှောက်၍ ...

“သမီးတို့သားတို့ ဤရပ်ဤရွာမှာ အလှူမင်္ဂလာပွဲ၊ ဘုရားပွဲများ
ပွဲခင်းများ ယနေ့ညကစ၍ ကပြ အသုံးတော်ခံပါမည်။ မြို့တော်ရှင်ကြီး

“ဂျုတ် ... ဂျုတ် ... ဂျုတ် ...”

“ဝေး ... မီးပြန်လာပြီဟေ့”

ပရိသတ်များဝမ်းသာပြီး လက်ခုပ်ပစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာသွား၏။ သည့်နောက် ဆရာဦးခင်မောင်အေး ပြန်ဟော၏။ ငါး မိနစ်ခန့်မျှဟောရသေး မီးအင်ဂျင်ကထိုးရပ်ပြီး မိုက်ကအသံ လုံးဝမထွက်။

ဒီမှာ ရဲဘော်ညွန့်ရွှေတို့အဖွဲ့က နောက်ထပ်မီးစက်တစ်လုံး အပို ရှာ၍ ပြင်ဆင်ကြပြန်၏။ ရွာမှာ ကိုယ်ပိုင်မီးအင်ဂျင်စက်ကလေးများ ရှိနေ ကြသည်ကိုး။ မီးပြန်လင်း၏။ နောက်ထပ် မီးအင်ဂျင်တစ်လုံး ပြောင်းပြန် ၏။

စုစုပေါင်း မီးအင်ဂျင်သုံးလုံး ပြောင်းခဲ့ပြီးပြီ။

သုံးလုံးစလုံး ခဏပဲမီးလင်း၏။ ခဏပဲမီးလင်း၍ ခဏပဲ မိုက်ခရို ဖုန်းက အသံလာ၏။ ဘာမှမကြာပါ။ တတိယမြောက် မီးအင်ဂျင်လည်း သူ့ရှေ့က နောင်တော်၊ အစ်မတော် အင်ဂျင်ကြီးများနည်းတူ မျက်တောင်မျှ မခတ်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

ဆရာဦးခင်မောင်အေးခမျာ ထိုင်ရထရ၊ ဆင်းရဲတက်ရလွန်း၍ နဖူးမှ ချွေးများကိုသုတ်၏။ ၎င်းနောက် အင်ဂျင်ပြန်အနီးကို မစောင့်တော့ ဘဲ အသံကိုမြှင့်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ် နောက်ဆုံးပိတ်စကားများ ဟောပြီး စင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အလှည့်တက်ခါနီးမှာ ဆရာက တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ကိုညိုပိုင်း”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“လိပ်ခေါင်းထွက်မယ် သတိထားဟော ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ကဲ့ ... ဆ ... ဆရာ”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

အမျိုးသမီးများက ကျွန်တော့်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါတောင် အချို့က နေတိုးနဲ့ မှားခေါ်ကြသေးခင်ဗျ”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ...”

အဲဒီလို ပရိသတ်ကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...

“ဂျုတ် ဂျုတ် ... ဂျုတ် ...”

“ဟယ် ...”

“ဂျုတ် ဂျုတ် ... ဂျုံး ... ဂျုတ် ...”

“ဝေး မီးလာပြီဟေ့”

“အင်ဂျင်စက် ကောင်းသွားပြီကွ”

“နှိုး ... နှိုး ...”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ကိုစိုင်းစိုင်း ... ဆက်ဟောပါဗျို့ ...”

“အစ်ကိုကြီးနေတိုး ... ဟော ... ဟော ... စိတ်ကြိုက်ဟော တော့ဗျို့”

ကြည့်စမ်း အင်ဂျင်မီးစက်က ဝမ်းသာအားရထရယ်ပြီး မီးလင်း သာပါရော။ ဟော မိုက်ခရိုဖုန်းလည်း အသံဝင်လာပြီ။ ကိုညွန့်ရွှေ သုံးအဖွဲ့လည်း ပျော်နေပြီ။

ဟာသနဲ့အညှိခံထားရတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုက် ငင်းတဲ့။ ကိုနေတိုးတဲ့။ အားရပါးရ အားပေးမျှော်လင့်ကုန်ကြပြီ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာ ‘တပည့်ထဲက ဘဝနှင့် ဘဝထဲကကဗျာ’ ဆိုတဲ့အကြောင်း အားရပါးရ ပျော်ရွှင်စွာဟော ခဲ့လိုက်ပါသည်။ မီးအင်ဂျင် လုံးဝမရပ်ခဲ့ပါခင်ဗျာ။ ဦးခင်မောင်အေးကား နဲ့သလိုမဆုံး။ နိဂုံးချုပ်တော့ လက်ခုပ်သံများက ဝက်ဝက်တွဲ။

၁၄၈ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သုံးခွက်ကားဖြင့် သန်လျင်
မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

သုံးခွက်မြို့အဝင်အထွက်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေပိန်းချ မြို့တော်
ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်း(နတ်နန်း)အား ခိုခိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက်လှမ်း
ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်စကား ပြောခဲ့လိုက်သည်။

“မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်ကြီးခင်ဗျာ ... မြို့တော်ရှင်ကြီးကို
လည်း ကျွန်တော်မောင်ညိုမှိုင်း ... အလွန်ကို ... ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း
ပါ ... ခင်ဗျာ”

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ကျေးဇူးတင်

“အိမ်မည်းကြီးက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဟုမေးနေသည့် အဘိုးအိုကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ အချိန်က ည(၁၁)နာရီနီးပါးခန့်။ ကျွန်တော်က ကင်းစောင့်ရမည့် ကင်းတဲသို့အသွား လမ်းထိပ်မှာ ဤအဘိုးအိုနှင့် တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုကြီးက အသက်(၇၀)ခန့်ရှိမည်။ အဖြူရောင်တွဲနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးများကလည်း ဖြူ ဖွေးလို့။

သူ့အသွင်ကို လရောင်နှင့် အတိုင်းသား မြင်တွေ့ရသည်။ လက်ထဲ မှာလည်း ထမင်းထုပ်နှင့်တူသည့် အထုပ်တစ်ခုကိုဆွဲလျက်။ သူ့လည်ပင်း ပေါ်မှာတော့ နက်ပြောင်နေသည့် ပုတီးတစ်ကုံးကိုလည်း တွေ့ရပြီး ခပ်ဖောင်းဖောင်းလွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လို့။ သူက သူ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေသေးသည့် ကျွန်တော့်အား အားမလိုအားမရဟန်နှင့် ကြည့်ရင်း ထပ်မေးပြန်၏။

“အိမ်မည်းကြီးက ဟိုကုန်းထိပ်နားက ခြံထဲမှာပါ အဘရဲ့။ အချိန်မတော်ကြီး ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီညတစ်ညအတွက် အိပ်စရာမရှိလို့ သွားအိပ်မလို့ပါ”

“ခင်ဗျာ ... အဘ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာသွားအိပ်မလို့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ်သူလမ်းညွှန်လိုက်တာလဲဗျာ ... ဟင် ...”

“လမ်းထိပ်ကင်းတဲနားက လူနှစ်ယောက် ညွှန်လိုက်တာလဲ။ ဘယ်သူအိပ်အိပ်၊ အိပ်လို့တည်းလို့ ရသတဲ့။ တစ်သက်လုံးနေချင်ရင်တောင် နေသို့ရတယ်လို့ပြောလို့”

“အဘ ...”

“ဘာတုန်း ... သူငယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အခြားနေရာမှာ သွားတည်းပါဗျာ။ ဥပမာ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းလို နေရာမျိုးပေါ့”

ကျွန်တော်က ဤအိမ်မည်းကြီးအကြောင်း သိနေ၍ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ။ အချိန်မှမရှိတော့ ရပါလား”

“အဲ ... အဲ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဝေးတာတော့တော်တော် သေးတယ်ခင်ဗျ ... ဟို ... ဟို ...”

“နေပါဦး ... သူငယ်၊ အခုသွားတည်းလို့ရမဲ့ အိမ်မည်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ ... ဟို ... ဟို ... ဒင်း ... အဘရာ၊ ဟိုမှာ ကြောက်ရောကောင်းလို့ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့်လည်း အဘ မင်းအိမ်မှာ ဒီညအိပ်လို့ရနိုင်မလား”

“အဲ ... အဲဒါလား မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီည ကျွန်တော်က ကင်းကျနေတယ်”

“ကြာပါတယ်ကွာ။ လက်ငင်းရတဲ့ဆိတ်တည်းတာက ကျိန်းသေပါဘယ်”

သည့်နောက် အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော် လမ်းညွှန်လိုက်သည့် အတိုင်း နာမည်ကျော်အိမ်မည်းကြီးရှိရာသို့ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကင်းတဲရောက်တော့ ကင်းစောင့်ဖော် စံလှနှင့် ဘုတိုကို ဒီ အကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ သူတို့လည်းအံ့သြပြီး မျက်လုံးများကျယ် သွားကြသည်။ ဒါနှင့်အတူ အဘိုးအိုကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြစ်သွား ကြသည်။ စိုးရိမ်ရသည့်အကြောင်းတွေက ရှိသည်။

ဤအိမ်မည်းကြီးသည် ဒီရပ်ကွက်ကုန်းထိပ်၊ မြစ်နှင့်မလှမ်းမကင်း မှာ ရှိနေသည်။ နာမည်ကျော်ရသည့် အကြောင်းရင်းကား ဤအိမ်မည်းကြီးမှ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းပေတည်း။ ခြောက်တာမှ ဘယ်သူမှမနေရဲအောင်ကို ခြောက်တာပဲဖြစ်သည်။

ဤအိမ်ကြီးမှာ အစကနဦးက ကိုထိုးကွင်းတို့တံငါမိသားစု နေကြ သည်။ 'ကိုထိုးကွင်း' ၏ အမည်ရင်းက ကိုစိန်သောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်၊ ကျောကုန်းများမှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် အင်း ကွက်များ အပြည့်နီးပါးထိုးထား၍ အရပ်က ကိုထိုးကွင်းဟု အလွယ်ခေါ် လိုက်ကြ၏။

ကိုထိုးကွင်းတို့မိသားစုက ငါးဦးဖြစ်သည်။ ကိုထိုးကွင်း၊ သူ့မိန်းမ မရွှေကြည်၊ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကိုထိုးကွင်းအစ်မကြီး မအိမ်ရှင်တို့

တံငါလုပ်ငန်းကို မိမိစီးစီးလုပ်၍ မိုက်ဆံရထားပြီး ချစ်သူမဲ့ နှစ်ယောက်တို့နှင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်။ ထိုက နှစ်ယောက်သော်လည်း ကပ်စေးကနည်းသည်။ အလှူခံသွားလျှင် တန်ဆာ သီးသီးရဲ့ ပြောလွှတ်သည်ကများ၏။ သူတံငါအုပ်စုမှလွဲ၍ ကျန်သူများကို ဘယ်ဟက်ပက်ပက် မဆက်ဆံ။ ဒီအရပ်သားလည်းမဟုတ်။ ဟို...လတာ သာရှိသွားဖြစ်သည်။

တိုတိုပြောရလျှင် တစ်ည သူတို့အိမ် ဓားပြတိုက်ခံရသည်။ ကိုထိုး ကွင်းက ဓားပြများတောင်းသည့် ရွှေငွေများကိုမပေးဘဲ မိုက်မိုက်ကန်း ကန်း ပြန်လည်ခုခံခဲ့ရာ ဓားပြများက မိသားစုအားလုံးကို ဓားနှင့်ခုတ်သတ် ပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းကို အကုန်ယူသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုထိုးကွင်းတို့မိသားစု မကျွတ်မလွတ်ဘဝနှင့် ဤအိမ်မည်းကြီးမှာ သောင်းကျန်းကြတော့သည်။ နောက်ဆုံး တပည့်လက် သားများမနေရဲဘဲ အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာပြေးကြရတော့သည်။

တစ်နေ့ ကိုထိုးကွင်းအမျိုးထဲမှ သတ္တိကောင်းသည့် လင်မယား နှစ်ယောက် ၎င်းအိမ်မည်းကြီးပေါ် လာနေကြသည်။ ယောက်ျားလုပ်သူ အမည်ကား ကိုပန်းစိန်တဲ့။ မိန်းမအမည်က မမိုးပွင့်ဟုခေါ်သည်။ မမိုးပွင့် သည် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေ မမိုးပွင့် ထမင်းချက်နေစဉ် နောက်မှလူတစ်ယောက် က ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပထမတော့ သူမရဲ့ယောက်ျား ကိုပန်းစိန်မှတ်၍ သမင်းအိုးငဲ့နေတယ်။ 'ငြိမ်ငြိမ်နေ' ဟုပြောလိုက်သော်လည်း နောက်လူက မလွှတ်ဘဲနေသဖြင့် နောက်ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ရာ မမိုးပွင့်လန့်အော်ပြီး ငဲ့ နေသည့်ထမင်းအိုးပါ လွှတ်ကျကာ သတိလစ်သွားခဲ့တော့သည်။

သူမမော့ကြည့်စဉ် မြင်လိုက်ရသူကား သူမယောက်ျား ကိုပန်းစိန် မဟုတ်။ မြင်ရသူကား ကွယ်လွန်သူ သူ့ယောက်မဝမ်းကွဲ မရွှေကြည်ဖြစ် သောကြောင့်တည်း။ ကွယ်လွန်သူမရွှေကြည်သည် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် သူမ ကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်များ ပါးပြင်မှစီးကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ။

မမိုးပွင့်ယောက်ျား ကိုပန်းစိန်ကြုံရသည့်အဖြစ်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ည အိမ်သာတက်ဖို့သွားရင်း အိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲမှ လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဘယ်သူလဲဟု လှမ်းမေးလိုက်စဉ် အထဲကလူက ‘ငါပါ’ ဟုဆို၏။

“ဘယ်ကငါလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ ... ထိုးကွင်းပါ”

“ဟင် ... ထိုး ... ကွင်း ... ကိုထိုးကွင်း ...”

အထဲကလူက ငုတ်တုတ်ကနေ ‘ထိုးကွင်း’ လို့ပြောနေသည့်အတွက် မယုံနိုင်တာကြောင့် မီးခြစ်ခြစ်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ ကိုပန်းစိန် ‘အမလေးဗျ’ လို့အော်ကာ အိမ်သာရှေ့မှာတင် သတိလစ်လဲကျကာ သွားခဲ့ရတော့သည်။

သူ ပြန်လည်သတိရလာပြီးနောက် နောက်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ဦး ချက်ချင်း ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ မပြောင်းလို့ မဖြစ်တော့။ ညတုန်းက အိမ်သာထဲမှာ ကိုပန်းစိန်ကြုံတွေ့ရသူကား ကွယ်လွန်သူကိုထိုးကွင်း(ခေါ်)ကိုစိန်သောင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သို့နှင့် ဤအိမ်မည်းကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မနေရဲကြတော့။ ညညတိုင်လျှင် ဤခြံထဲမှ ကလေးငိုသံများ ကြားရ၏။ သားချောတေးဆိုသိပ်နေသံများလည်း ကြားရ၏။ သို့သော် အိမ်ထဲမှာလူကမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းပန်းတစ်နည်း၊ ငိုရှိုက်သံများ ကြားကြရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ လက်ပန်းပေါက်ခတ်သံများကိုလည်း ကြားရသည်ဟု အနီးဝန်းကျင်နေအိမ်များမှ ပြောကြ၏။ သို့နှင့် တစ္ဆေခြောက်သောအိမ်ကြီးအဖြစ် နာမည်ကျော်ကာ နေဝင်လျှင် မည်သူမျှ ဖြတ်မသွားရဲကြ။ အမဲသားငါးတွဲများ နေဝင်ရီတရော ကိုင်ဆွဲလာလျှင် လူမမြင်ရဘဲအလှခံကြရ၍ အသားငါးတွဲနှင့် ၎င်းအိမ်ရှေ့မှ ဘယ်သူမှမသွားကြတော့။

တစ်နေ့ တစ္ဆေကိုမယုံကြည်သော နာနာတာဝ ပရိညာဉ်ဆိုသည်ကို လက်မခံသော လူကြမ်းကြီးတစ်ဦး လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ ထိုလူကြမ်းကြီး (သူ့အမည်မှာ ကိုကျားကြီးဟုခေါ်

သည်။) ပုဆိုးမျှမပါဘဲ နံနက်စောစောစီးစီး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ညနေခင်းရောက်တော့ လူကြမ်းကိုကျားကြီး သွက်သွက်ခါနီးပါးမျှ ဦးနှောက်နှစ်နှုတ်သွားခဲ့လေသည်။

ဖြစ်စတုန်းက အရပ်က သူ့ကိုပိုင်းချုပ်ဖမ်း၍ မေးကြသောအခါ သူ အိပ်ပျော်သွားစဉ် သူ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဇောက်ထိုးဆွဲ၍ လူမည်းမည်းကြီးတစ်ယောက်က ကိုင်မြှောက်ထားကြောင်း၊ သူသတိရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဇောက်လုပ်ထားသည့်လူကြီးက ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များနှင့် လူအကြီးကြီးတို့။ သူ ရုန်းကန်လို့မရ။ ပါးစပ်က ဆဲရေးကျိန်ဆဲနေစဉ် လူမည်းကြီးက သူ့ကို ခြေနှစ်ချောင်းကိုင်ပြီး လေထဲမှာအကြာကြီး မွှေယမ်းနေသည်။ ဒီနှင့်အတူ ကလေးများနှင့်မိန်းမများရဲ့ ဟားတိုက်ရယ်သံများကို ကြားရပြီး သူ့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်၍ အဝတ်မပါဘဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ အံ့သြချောက်ချားဖွယ်ရာ ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များမှစ၍ ဤအိမ်မည်းကြီးမှာ လူမင်း၍ ခွေးတောင်မဝင်တော့။ ညညသန်းခေါင်၊ ရှည်လျားလှသော ခွေးအသံများကိုလည်းကောင်း၊ ရယ်သံငိုသံ၊ ပြေးလွှားဆော့ကစားသံများကိုလည်းကောင်း မကြာခဏကြားရခြင်းသာ ရှိခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤအိမ်မည်းကြီးမှာ ဒီညသွားအိပ်မည့် အဘိုးအိုအတွက် ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နောက် လိုအပ်သလိုကူညီကြမိန့် ကျွန်တော်တို့ ကင်းသမားသုံးဦးလည်း နားစွင့်၍ သတိနှင့် နေလိုက်ကြလေသည်။

နံနက်မိုးမလင်းတလင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့နားစွင့်နေသည့် အဘိုးအိုကြီးလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ အဘိုးအို၏အသွင်သဏ္ဌာန်က ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့က မီးလှံရင်းမှ အဘိုးအိုကို ရေခွေးကြမ်းဝင်သောက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ အဘိုးအိုကလည်း လိုလိုလားလားနှင့် မီးလှံရင်း ရေခွေးကြမ်းကိုသောက်၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွား၏။

“အဘိုး ...”

“ဟေ ... လကွာ”

“ညက အိမ်မည်းကြီးထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကြသေးတုံးခင်ဗျ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အားလုံး အခြေအနေအကောင်းပါတယ်ကွ။ နေပါဦး။ လူကလေးတို့က ဘာလို့များ ဒီလောက်စိုးရိမ်ကြီးပြီး တုန်လှုပ်နေရတာတုံး”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ ညအိပ်လို့မရဘူး ... အဘိုးရဲ့”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့”

“တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်းလို့ဗျ”

“တစ္ဆေ ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... တစ္ဆေ

တစ္ဆေ ... တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်းသတဲ့၊ တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်းသတဲ့လားကွယ်။ ငါတော့ ဘာမှမသိပေါင်။

အိမ်ထဲဝင်တော့ ကလေးတစ်ယောက် သနားစဖွယ် တွေ့လိုက်ရတော့ ငါ့အဖို့ချန်ထားတဲ့ ထမင်းထုပ်လေး ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဒီအိမ်မှာ ညအိပ်မယ်၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ မနက်ပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ငါလည်း အိမ်ပေါ်ကိုတက်၊ ပန်းအိုးတွေပြုလဲနေတဲ့ ဘုရားစင်ခွေမှာ ဖုံခါလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲက ပုဆိုးပိုင်းလေးခင်းလို့ လွယ်အိတ်ကိုခင်းခဲ့ပြီး လဲလိုက်တယ်။ ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်ချင်ပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဘန်းအိပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားဖြစ်သမို့ ထူးတော့ထူးဆန်းတာပဲလို့ ခြံစားပြီး ဒီခြံထဲမှာရှိကြသည့် အစောင့်အရှောက်များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘဝသစ်ဘဝဟောင်းပုဂ္ဂိုလ်များကို မေတ္တာလေးပို့ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ဖေးဘက်ဆီက ကလေးငိုသံလည်း ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သားချောတေးဆိုသံမျိုးကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ ဒါနဲ့အတူ မိသားစုအလှအယက် စားသောက်နေသံမျိုးလည်း ကြားနေရတယ်။

အင်း ... ဒီအိမ်အိုကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ လူတွေရှိသားပဲဆိုပြီး ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိဘဲ နေရဲလာတယ်။ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်ရေးနီးလို့နားစွင့်လိုက်ရင် ခေါင်းရင်းဘက်မှာ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလို အသံမျိုးလည်း ကြားရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ လင်းကြက်တွန်သံကြားမှ ငါလည်းထပြီး ခနီသက်စို့စုည်းတွေသိမ်းပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်တယ်ကွယ့်။

သည့်နောက် ညကအိပ်ခွင့်ပေးတဲ့ အိမ်ရှင်မိသားစုကို နှုတ်ဆက်
ပြီးနောက် ညကအသံကြားရတဲ့ နောက်ဖေးဘက်အခြမ်းကို ထွက်လာ
တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုမောင်ရင် လူမည်းကြီးမှာ
အိမ်ပေါ်အိပ်နေသလားဆိုပြီး အိမ်ပေါ်တက်ရှာတော့လည်း မတွေ့ရဘူး
တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး တိတ်လို့။

ဒါနဲ့ သူတို့လည်း ငါ့ထက်စောစော ဝိရိယကောင်းကောင်းနဲ့ လှံ
ငန်းခွင် (သို့မဟုတ်) အပြင်သွားကြတယ်မှတ်ပြီး ငါလည်း အိမ်ခြံထဲက
ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီအိမ်မည်းကြီးပေါ်မှာ ကြံ
ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါပဲကွယ်”

အဘိုးအိုရဲ့စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့သြချောက်ချားနေကြသည်။ အဖြစ်က
မယုံချင်နိုင်စရာ။ ဘယ်တုန်းကမှ သည်အိမ်ကြီးမှာ လူမရှိ၊ အဘိုးအိုကြီး
ညာပြီးများ ပြောနေရောသလား။ သံသယက ရှိလာသည်။ အရင်လူများ
ရှားသွပ်သွားသည့်ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အဘိုးအိုကြီးညာနေသည်မှတ်၍ တစ်ခွန်း
ပဲလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အဘိုး ... အဘိုး ညကတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာများ
ထူးထူးခြားခြား အမှတ်အသား တွေ့ခဲ့ရပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဟာ ... တွေ့တယ် ... တွေ့တယ်”

“ဘာတွေ့တာလဲဟင် ... အဘိုး”

“အဲဒီလူမည်းမည်းက လရောင်အောက်မှာ ခါးတောင်းကျိုက်ကြီး
နဲ့ ပိုက်ကွန်ဗာနေတာကိုး။ အဲဒီမှာ ဘာတွေ့ရသတိပြုမိသလဲဆိုတော့ သူ
ရင်ဘတ်မှာ ဆေးမင်ကြောင်အင်းကွက်တွေ အများကြီးရှိနေသလို ဒူးဆစ်
ကနေ ပေါင်ရင်းအထိ ဆေးမင်ကြောင် ကွက်စေ့ထိုးထားတာကို အဘိုး
သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ရသကွယ့်”

“ဗျာ ...”

“အမလေး ...”

“အဲဒါ ... ကို ... ထိုး ... ကွင်း”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး အာမေဍိတ်သံများ ထွက်လာ

“အလန်တကြားရေရွတ်သံများ ပါးစပ်မှပြိုင်တူ ထွက်သွားကြသည်။

“ကိုင်း ... အဘိုး ခရီးဆက်စရာရှိသေးလို့ သွားပြီဗျာ”

“အိုး ... အဘိုးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ဦးရာကျော်တဲ့။ အချို့က ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

အဘိုးဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ဟာ လွယ်အိတ်ကြီးသိုင်းလွယ်ဦး
ဆရာမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူထူးဆန်းကြီး၏ နောက်
ဆရာကိုကြည့်၍ အံ့သြနေကြသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော အဘိုးဦးရာကျော်
ဦးဦးပေးကမ်းလိုက်သည့် ထမင်းထုပ်ကျေးဇူးက တစ္ဆေမိသားစုအပေါ် စူး
ဆက်မှု ရှိသွားလို့ပေပဲလား။

ဒါမှမဟုတ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီမလုပ်ဘဲ တန်းအိပ်ပါဆိုသည့် ကတိတည်
ကြည်မှုအတွက် အစွဲအလမ်းကြီးလှသော ကိုထိုးကွင်းမိသားစုက စောင့်
မျှက်လေရောသလား။ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်ကား ကျွန်တော်
တို့သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ပြောင်တန်ခိုးအသံ

[၁]

တစ်ညသ၌ ...

ကျိုက်အင်းကျေးရွာတောင်ဘက် ရာမဏီတောနက်ကြီးအစပ်၌ ဝါးကျောင်းလေးနှင့် တောရဆောက်တည်နေသော သက်တော်ရှည်ဘုန်းတော်ကြီးဦးတိဿသည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မိုးသောက်ယံကာလ၌ မြင်မက်တော်မူလေသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် အင်္ကျီပုဆိုးကိုဝတ်ပြီး ခေါင်းပေါင်းအဖြူပေါင်းထားသည့် အသက်ကြီးကြီး အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဘုန်းတော်ကြီးဦးတိဿအား ရိုသေစွာ ဝတ်ဖြည့်ကန်တော့၏။

“ဒကာကြီးက ဘယ်သူတုံး”

“မှန်ပါ ... ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ရုက္ခစိုးကြီးဦးကွန်ကလေစာ ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

“ရုက္ခစိုးကြီး ဦးကွန်ကလေစာ၊ ဒါဆို ဒကာကြီးက ထမလုံချောက်သဲက ဂဝံရုပ်ပွားတော်များတည်ခဲ့သူ ဘုရားဒကာကြီးပေါ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“မှန်ပါ ဘုရား။ လွန်ခဲ့သည့်ပါဒခေတ်က ၎င်းကံရပ်ပွားတော်ကြီးများကို တပည့်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ တည်ခဲ့ဖူးပါသည်ဘုရား။ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း တပည့်တော် ရာမဏီအင်းတောထဲမှာ ရုက္ခစိုးဖြစ်နေကြောင်းပါ ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ရုက္ခစိုးကြီး။ ရုက္ခစိုးဘဝဆိုတာ ရခဲလှပါဘိခြင်း။ ရုက္ခစိုးဘဝရောက်ပြီဆိုရင် ဘုန်းကံကြီးမားခြင်း အသက်ရှည်ခြင်း၊ တရားထူး၊ တရားမြတ်များကို ကိုယ်တိုင် ကြားနာသိရှိရခြင်း၊ နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားရှင်ကို အကြောင်းသင့်စွာ ဖူးမြော်ခွင့်ရနိုင်ခြင်း ဘုန်းကံတန်ခိုးအကျိုးကျေးဇူးများ ရနိုင်သကွယ့် ရုက္ခစိုးကြီး။ ဒါ လူ့ဘဝက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ရခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို တစ်ဖန်ပြန်ခံစားရခြင်းပေပဲ။ အခု လာရင်းကိစ္စကရော ... ရုက္ခစိုးကြီး”

“မှန်ပါ ဘုရား။ ယခု လာရောက်ဖူးမြော်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက လွန်ခဲ့သည့် ပါဒခေတ်တုန်းက ဒီသန်လျင်မြို့ကို ‘မြသန်လျင်မင်းသမီးဦးစွာအုပ်စိုးခဲ့ပါသည်ဘုရား။ အဲဒီအချိန်က ပါဒနိုင်ငံတော်ကို မြသန်လျင်မင်းသမီးရဲ့ခမည်းတော် နရသေနမင်းက အုပ်ချုပ်ပါသည်ဘုရား။

နရသေနမင်းကြီးသည် သားတော် ‘မြစောနောင်’ မင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာပေး၍ သမီးတော် မြသန်လျင်မင်းသမီးကိုတော့ အကောက်အစား သုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော တိရင်္ကုန်းရှိ မွန်၊ ကရ၊ တေလဂူ၊ ယိုးဒယားရှမ်းတို့ကို အုပ်ချုပ်၍ မြို့စားအဖြစ် အပ်နှင်းခဲ့ကြောင်းပါ ... ဘုရား။ မဟာသက္ကရာဇ် (၁၂၆) ခုနှစ်၊ နန်းစံ (၂၀) နှစ်မှာ နရသေနမင်းကြီး နတ်ရွာစံတော့ သားတော် မြစောနောင်မင်းသားက ပါဒထီးနန်းကို စိုးစံပါသည်ဘုရား”

“အဲဒီအခါမှာ နရသေနမင်းကြီး၏ညီတော် နရသီဟမင်းသားသည် ပါဒပထမနန်းတည် နောင်တော်ကြီး ဘောဂသေနမင်းလက်ထက်၌ သည်းကောင်း၊ နောင်တော်လတ် နရသေနမင်းလက်ထက်လည်းကောင်း၊ သီးနှန်းစည်းစိမ် မစိုးစံရသဖြင့် အမျက်ထွက်ကာ နောက်ပါလူသူ အင်အား (၁၀၀၀)ကျော်နှင့် တူမတော် မြသန်လျင်မင်းသမီးစားရသည့် သန်လျင်မြို့ကို ခြေကုပ်ယူသိမ်းပိုက်ပြီး တူတော်မြစောနောင်မင်းသားအား ပုန်ကန်ခြားခွာခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒီလိုနဲ့ နရသီဟမင်းဟာ (၃)နှစ်ခန့်ခြားနားနေရာက နောက်ဆုံး ပါဒမင်း တူတော်သူမြစောနောင်မင်း တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နန်းကျခဲ့ရပြန်ပါတယ်ဘုရား။ မြစောနောင်မင်းက အစ်မတော် မြသန်လျင်မင်းသမီးကို သန်လျင်မြို့အား အပိုင်စားပေးအပ်ပြီး ရှေးယခင်ကထက် မြို့ကိုခိုင်မာအောင် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“မြသန်လျင်မင်းသမီးသည် ထီးရေးနန်းရေးကြောင့် ရှောင်တိမ်းနေရစဉ် သစ်ကျားရဲများပေါများသည့် ယခု ရာမဏီတောထဲမှာ ပုန်းခိုရင်း ခေါ်တမဘုရားရှင်အားရည်စူး၍ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူကို ဂဝံကျောက်လိုဏ်ဂူမှာတည်ဌာပနာပြီး စေတီအမှတ်နှင့် ကိုးကွယ်ကောင်းမှုပြုပြီးနောက်ပိုင်း အဖမ်းခံရလို့ ရေမှာအပျောက်ခံ အနိစ္စရောက်ခဲ့ရပါတယ် ဘုရား”

“ယခုအခါ ၎င်းရွှေသားရုပ်ပွားတော်သည် ရာမဏီအင်းအစပ်၊ ရာမဏီတောအလယ် ဂဝံနှင့်မြေသားတောင်ပို၌ ပေါ်တော်မူအံ့အခြေအနေ ရောက်နေပါပြီ ဘုရား။ ၎င်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ပင့်၍ စေတီအသစ်တည်တော်မူပါဘုရား”

သို့ကလို့ လျှောက်ထားပြီးနောက် ဘွဲ့ဖြူဝတ်ရုက္ခစိုးသည် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ လက်အုပ်ချီနောက် ဆုတ်ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

၁၆၄ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ တောရကျောင်း သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးသည် ၎င်းအိပ်မက်ကို အနုလုံပဋိလုံ စဉ်းစားသုံးသပ်တော်မူ၏။ ၎င်းနောက် ကျမ်းပေစာ ရှေးစာအုပ်ဟောင်းများကိုလှန်၍ ပါရာဇဝင်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဇဝင် ပြန်လေ့လာဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ ဘောဂသေနမင်း၊ နရသီဟမင်း၊ မြသန်လျင်မင်းသမီး၊ မြစောနောင်မင်းသားနှင့် ဟံသာသေနမင်းတို့၏ ရာဇဝင်သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကို တိကျမှန်ကန်စွာ သိရှိခဲ့ရသော်လည်း ရာမဏီတောထဲမှ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကိစ္စကိုမူ မသေချာ မရေရာ၍ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်ခဲ့မိလေသည်။

နေ့ဆွမ်းစားပြီး ခေတ္တစကြီးလျှောက်၊ တရားမှတ်နေစဉ် ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး ဦးရာကျော်သည် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးထံ ရောက်လာပြီး ရိုသေစွာ ဝတ်ဖြည့်လာ၏။

“အကြောင်းထူးရှိလို့လား ... ကပ္ပိယကြီး”

“မှန်ပါဘုရား။ ညဉ့်မိုးသောက်ယံက အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မြင်ကုန်၍ ဘုန်းဘုရားအားလျှောက်ထားရန် ရောက်ရှိပါသည်ဘုရား”

“အိပ်မက်ဆန်း ... ဘယ်လိုအိပ်မက်ဆန်းလဲ ... ကပ္ပိယကြီး”

“မှန်ပါ ... ဒီလိုပါဘုရား။ ဘွဲ့ဖြူပုဆိုး၊ အင်္ကျီဖြူနှင့် ဦးကွန်က သဇာအမည်ရှိ ရုက္ခစိုးကြီးတစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး ဦးစွာ ပါဒသမိုင်းနှင့် မြသန်လျင်မင်းသမီးအကြောင်းကို စ၍ပြောပြပါသည်ဘုရား”

“ဒီလိုလား။ ဒါဆို ဆိုစမ်းပါဦး ... ကပ္ပိယကြီးရယ်”

ဒီတင် ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး ဘဦးရာကျော်က အိပ်မက်ဆန်းအစမှအဆုံး ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ...

၁၆၆ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

၎င်းအိပ်မက်သည် လွန်ခဲ့သည့်လပြည့်နေ့ ည၌မိုးသောက်ယံတုန်က သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး မြင်မက်ကြားသိရသော အိပ်မက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းတူနေသည်ကို အံ့သြစွာ ကြားသိရသောအခါ ...

“ကပ္ပိယကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“ဘုန်းကြီးလည်း ကပ္ပိယကြီးမြင်မက်တဲ့ အိပ်မက်ကို ထပ်တူမက်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဘုန်းကြီးကိုလည်း ရုက္ခစိုးကြီးဦးကွန်ကလေဇာက ကိုယ်တိုင် မိုးသောက်ယံမှာ လာလျှောက်သွားတာပဲဗျ”

“ဒါဆို အတော့်ကို ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်မှု ရှိနေပါပြီဘုရား။ အဲဒါ တပည့်တော်တို့ ဘယ်လိုစီရင်ရင် ကောင်းပါမည်လဲဘုရား”

ဆရာတော်ကြီးသည် စကြာလျှောက်ရင်းမှ ...

“ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အဲဒီနေရာကို သွားရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုချင်တာပဲ။ ရုက္ခစိုးကြီး အိပ်မက်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း အသေအချာ မှန်ကန်ခဲ့ရင်တော့ သာသနာပြုရက်န်းပဲပေါ့ ... ကပ္ပိယကြီး”

“မှန်ပါ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလား ... ကပ္ပိယကြီး၊ ကပ္ပိယကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ရွာကလူယုံလူကြီးအချို့နဲ့ လမ်းပြမုဆိုးများခေါ်လို့ အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ကြ”

ကပ္ပိယဘိုးသူတော်ကြီး ဘာရာကျော်သည် ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချပြီးနောက် ကျိုက်အင်းရွာထဲသို့ ရှေးရှုထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ လူဝေးသူဝေး တရားကျင့်လို၍ ရာမဏီတောစပ်မှာ နေကြသည်မို့ ရွာထဲရောက်အောင် အတော်လျှောက်ခဲ့ရ၏။

ကျိုက်အင်းရွာထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ...

ရွာလူကြီး ဦးဒါလီ၊ ဖထီးမုဆိုးကြီး ဦးထော်ပိုင်နှင့် လူရင်းတပည့်များဖြစ်ကြသော ဦးသောမန၊ ကိုလူချောတို့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် ...

နောက်တစ်နေ့စားသောက်ပြီးချိန်မှာ ရာမဏီတောထဲသို့ တဦးတည်းဦးသူတော်(ဘာရာကျော်)တို့ လူစုခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

လူဆို၊ ဓားပြ၊ တောကြောင်များ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ ခိုထွဲသောင်းကျန်းနေချိန်လည်းဖြစ်၏။

သူတို့(၆)ဦးသည် တူးရွင်း၊ ဓားမျှသာမက လမ်းပြမုဆိုး ကရင်အဘိုးကြီးဖိုးထော်ပိုင်က ဒူးလေးနှင့် လုံရှည်ကိုပါကိုင်၍ အရွက်ချင်း၊ ကိုင်းခင်းယှက်နေသည့် ဝါးတော၊ သစ်တောများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း တိုးဝှေ့၍ ဘာခဲ့ကြရာက လူအားလုံး ခြစ်ရာ၊ ရှုရာ၊ စူးရာများစွာနှင့် ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့သွေးရဲရဲ ဖြစ်နေကြ၏။

တောကို ခုတ်ထွင်သွားလာနေရသောကြောင့် အချိန်(၂)နာရီကျော်ခန့်ကြာသွား၏။ မကြာခင် မျောက်အုပ်များ အော်ဟစ်နေကြသည့် သောင်ပင်ကြီးများရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ...

ချုံနွယ်များဖုံးအုပ်နေသည့် ရှေးဘုရားစေတီ အပြိုအပျက်များကို ရှေ့တွေ့ကြရ၏။ ဒါနဲ့အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သားရဲသတ္တဝါအချို့၏ အော်သံ ဟစ်သံများကိုလည်းကြားရပြီး တောင်ကုန်းအဖုအမြင့် အထစ်များကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။

“ဒီဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ဟုတ်မယ်ထင်ရင် ရှာကြည့်လေ ... ဘာရာကျော်ရဲ့”

“အိမ်း ... လူခွဲရှာကြည့်ဦးပေါ့ကွာ။ ဘိုးထော်ပိုင် ... ရန်သူနဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များအန္တရာယ်ကို ကြည့်နော်”

“စိတ်ချပါ ... ဘာသူတော်ရဲ့”

“မုဆိုးကြီးက ဒူးလေးလေးညှို့ကို ဆွဲတင်၍ မြားတစ်ချောင်းထည့်ကာ ဟိုလျှောက်ဒီကြည့်လုပ်နေစဉ် သူတို့ ကျန်(၆)ဦးက ပုဂံဘုရားပျက်များ အုတ်ဂူပျက်များ၊ ချုံများ၊ မြေပြန့်များ၊ တောင်ပူစာများပေါ်မှာ ခုတ်ထွင်တူးဆွ၍ ရှာကြ၏။

အားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍နေကြပြီး ...

“ဘ၊ရာကျော် ... ခင်ဗျားဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

“အိပ်မက်အရ လာရတာကိုးကွာ။ ဇွဲမလျော့ကြပါနဲ့ကွ”

“ကြည့်လုပ်ပါ ... ဦးသူတော်ရာ၊ တော်ကြာ မြွေကိုက်လို့ ပြေး
ပေါက်မှားနေပါဦးမယ်ဗျ”

“ဟူး ... အေးပါကွာ”

“နေဦးဗျာ ... ကျုပ် တစ်ခု စီစဉ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ။ ပြန်မှာမို့လား”

“နေပါဦး ... ဘိုးဒါလီရာ၊ ခဏလေးပါကွာ”

သည့်နောက် ဘိုးသူတော် (ဘ၊ရာကျော်) သည် လူနှစ်ရပ်သုံးရပ်
ခန့်မြင့်သော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ပြေးတက်သွားပြီး တောင်ကုန်းထိပ်မှရပ်
၍ အော်လိုက်၏။

“ရှက္ခစိုးကြီး ဘိုးကွန်ကလေဇာခင်ဗျာ၊ ရှက္ခစိုးကြီး ဘိုးကွန်ကလေ
ဇာခင်ဗျာ ... ကျုပ်တို့ ရှက္ခစိုးကြီးအိပ်မက်ပေးသည့် နေရာဝန်းကျင်ကို
ရောက်နေပါပြီခင်ဗျ။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ရှိရာအရပ်ကို လမ်းညွှန်ကူညီ
ပေးတော်မူပါဦး ရှက္ခစိုးကြီးခင်ဗျာ”

ဘိုးသူတော်(ဘ၊ရာကျော်)က ၎င်းစကားကို သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်၍
ဟစ်လိုက်၏။ သို့ကလိုမျိုး ဟစ်၍ပြောပြီးမကြာမီ တောထဲမှချုံတိုးသံများ
တရကြမ်းကြားလိုက်ရပြီး ...

တောဝက်များ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံ၊ မြွေဆိုးကြီးများတွန်သံကို
ကြားလိုက်ရပြီး လူအားလုံး နီးရာသစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ပုန်းကြရလေ
၏။

ရွာလူကြီးဦးဒီပါကား ဘိုးသူတော်ကြီး သူတို့အားလုံးကို တောဝက်
ပက်၍ သေအောင်ကြံစည်သည်ဟုဆိုကာ သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ကြုံးဝါးပြစ်
တင် မောင်းမဲရေရွတ်တော့၏။

မကြာခင် ရာမဏီတောကြီးသည် တောပြိုတော့၏။ သားရဲများ
ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံ၊ ဝါးပင်ကြီးများလေတိုး၍ အသံမြည်သံ၊ လေကြီး
မိုးကြီးကျသံ၊ လူရယ်သံလို့၊ ပြေးလွှားသံလို့မျိုးများ ကြားရပြီးနောက်

အားလုံး သည်းထိတ်ရင်ဖိုကြောက်လန့်နေစဉ်မှာပင် တောပြိုသံ၊ တောသစ်
သံများ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ကြ၏။

ဘိုးသူတော်(ဘ၊ရာကျော်)သည် ထူးဆန်းစွာသော ချက်ချင်းပြောင်း
သံမှုများကိုအံ့သြပြီး ရှေ့နောက်ဝဲယာ မျက်စိကစား၍ကြည့်လိုက်စဉ် မျက်စိ
အပြင်ကုန်းကလေးမှ နေရောင်နှင့်ဟပ်၍ အလင်းများဖြာနေသည်ကို မမြင်
သင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရပြီး လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

သည့်နောက် ၎င်းနေရာသို့ အလျင်စလိုပြေးချလာပြီး ကြည့်လိုက်
သောအခါ ပြိုကျပျက်စီးနေသော ဂဝံကျောက်တုံးများကြားမှ ဖြာထွက်နေ
သော အလင်းရောင်များကို အံ့သြဖွယ်မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

“ဝေး ... ဒီပါတို့၊ ထော်ပိုင်တို့၊ သောမနတို့၊ ဒီကို အမြန်လာခဲ့
ကြဟေ့။ အမြန်လာခဲ့ကြ”

ဘိုးသူတော် (ဘ၊ရာကျော်)ရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူတို့အားလုံး
သစ်ပင်များပေါ်မှာ မဝံ့မရဲဆင်းလိုက်ကြ၏။

“ဦးသူတော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ... ဦးသူတော်ကို ဝမ်းကြီးမျိုနေပြီနဲ့ တူတယ်

...”

“မြွေကိုက်လို့ အော်တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

“ဗျို ... ဦးသူတော်၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးလားဟေ့”

“ကောင်းတယ် ... အမြန်လာကြ၊ မြန်မြန်လာကြပါကွာ ...

ဦးမုပဲ၊ ကောင်းတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သံကိုကြားရတော့မှ ဦးသူတော်ကို
အျိန်းသေမှန်းသိသွားပြီး အားလုံးပြေးသွားကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျ၊ အော်လိုက်တာ ကျွန်ကျွန်ကို ညံ့နေတာ

...”

“ဒီ ... ဒီနေရာကို ကြည့်ကြစမ်း”

“ဟာ ...”

“အလို ... အရောင်တွေ ဖြာလို့ပါလားဗျ”

“အဲဒါ ... ဘာလဲ၊ ဦးသူတော်”

“ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး။ ထူးတော့ထူးနေတာပဲ။ ကိုင်း ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အဲဒီနေရာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တူးကြ၊ ရွှေကြ၊ ရှင်းကြ ရုက္ခစိုးကြီးနဲ့တကွ တောစောင့်တောင်စောင့် အပိုင်အဆိုင်အစောင့်အရှောက် များ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါခင်ဗျာ ... ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိစ္စ မှာ ပါဝင်ကူညီကြပါခင်ဗျာ”

ဦးသူတော်(ဘ၊ရာကျော်)က အပိုင်အဆိုင်၊ အစောင့်အရှောက် များကို ပြောဆိုမေတ္တာပို့ မေတ္တာရပ်ခံနေချိန်မှာ ဦးဒီပါတို့က ပြိုကျရပ်နေ သည့် ဂဝံကျောက်ခဲကြီးများကို တစ်ခုချင်း မ၊ရွှေ့ကြ၏။ ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်များက ဤကျောက်တုံးအောက်မှဖြာ၍ အပေါ်သို့ တက်နေ သည်ကိုး။

ဦးခေါင်းလုံးခန့်၊ အုန်းသီးလုံးခန့်၊ ကျောက်ပျဉ်ခန့်ရှိသော ကျောက် တုံးကျောက်ပြားများကို အတန်ကြာဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ . . .

“ဟာ ... မြွေကြီးဟ”

“ပြေး ... ပြေး ... ပြေး ... ”

“မြွေကြီး ... မြွေကြီး ... အမလေးဗျ”

ရွာလူကြီးဦးဒီပါသည် ကျောက်တုံးများအောက်မှ ခွေနေသည့် ရောမမြွေကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသောအခါ အသံကုန်အော်ဟစ် ၍ ပြေးတော့၏။ ဦးသောမနနှင့် ကိုလူချောတို့လည်း ‘အမေရေကယ်ပါ’၊ ‘အဖေရေ ကယ်ပါ’ဟု အော်ရင်းပြေးတော့၏။

မုဆိုးကြီးဦးထော်ပိုင်က လုံးဝမပြေး။

အဆိပ်လူးမြားတပ်ထားသည့် ဒူးလေးနှင့် မြွေကြီးရှိရာသို့ ထိုး ချိန်လိုက်၏။ ဒီမှာ ဦးသူတော် (ဘ၊ရာကျော်) က လက်ဝါးကာ၍ အလျင် အမြန်တားလိုက်၏။

“မုဆိုးကြီး ... မ ... ပစ် ... နဲ့”

“ဦးသူတော် ... နောက်ဆုတ်နေပါ၊ အန္တရာယ်များမယ်”

ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရောမမြွေကြီးသည် ခေါင်းထောင်၍ ဖမ်း ခံ ခို ခွက်လိုက်ရာ ဦးသူတော်တို့အားလုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားကြ သ်။

မြွေကြီး၏ပါးပျဉ်းကား ဆန်ပြာစကောပိုင်ခန့်ကြီး၏။ သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးက မာလကာသီးလုံးခန့်ရှိပြီး ရဲရဲနီနေ၏။ ကိုယ်လုံးအခွေကား နှစ် တောင်ခန့်မြင့်၏။ ထိုရောမမြွေကြီးသည် လက်အုပ်ချိ၍ ရပ်နေသော ဦးသူ တော်(ဦးရာကျော်)၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ဒီးပျဉ်းခွေကြီးကိုဖြေပြီး ကျောက်တုံးများကြားမှ လျှောထွက်ကာ လွန်စွာ နက်ရှိုင်းလှသော ရာမဏီတောထဲသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားပြီးသော အခါ ...

“ဟယ် ... ”

“ဟာ ”

“အလိုလေး ... ”

အားလုံးတွေ့လိုက်ရသည်က ကျောက်သားပလ္လင်ထက်မှ ရွှေရောင် ဖြူးပြက်လက်နေသည့် ဝင်းဝါထိန်နေသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူ၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်လက်တင်ယှက်၍ မျက်လွှာချတရားမှတ်နေစဉ် ဉာဏ်တော် သုံးလက်မခန့်ရှိမည် ထင်ရ၏။

သူတို့အားလုံး ရွှေအဆင်းနှင့် ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူးနေ သော ဗုဒ္ဓရွှေဆင်းတုတော်အား ရိုသေစွာ ဦးချလိုက်ကြ၏။

အိပ်မက်ထဲမှ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးဘိုးကွန်ကလေးစာ ပေးခဲ့ပြောခဲ့သည့် အိပ်မက်သည် ကေနီအမှန်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ဒါ သူတို့ သာသနာပြုထိုက်၍ ဆိုင်ရာပိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များက လင်း ညွန်ကူညီကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိုးသူတော်(ဘ၊ရာကျော်)သည် ကျောက်ပလ္လင်ထက်မှ ရွှေသား ဆင်းတုတော်ကို ရိုသေစွာ လက်နှင့်ပင့်၍မလိုက်၏။ ဒီမှာတင်ပဲ ရုပ်ပွား တော်၏ ဦးထိပ်အလယ် ဦးခေါင်းပေါ်မှာမြှုပ်ထားသည့် ကျောက်တစ်လုံးကို ညွန်ပြလိုက်သည်။

၎င်းကျောက်ကား အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လက်နေသော လက်သန်းလုံးခန့်ရှိ စိန်အစစ်ပင်ဖြစ်သည်။

တောရဝါးကျောင်းလေးမှာ ပါဒခေတ်က သန်လျင်မြို့စားမင်းသမီး မြသန်လျင်ရဲ့ကောင်းမှုတော်။ စိန်ဦးထိပ်ပန် ရွှေသားဆင်းတုတော် ပေါ်တော်မူကြွရောက်သည့်သတင်းသည် ရွာလူကြီးဦးဒီပါတို့၏ နှုတ်စောင်မမှုနှင့် ပြန့်သွားရကား ဖူးမြော်သူများ မနည်းကြီးရောက်ရှိ လာကြ၏။

သို့နှင့် ဝါးကျောင်းလေး ပြိုမှာစိုး၍ ဝါးကျောင်းရှေ့မြေပြင်မှာ သစ်တုံးမြတ်ပလ္လင်လုပ်ပြီး သင်္ကန်းတော်ခင်းပြီးတင်ကာ အပူဖော်ခံရတော့၏။ ကျိုက်အင်း၊ ယဉ်ထောင်ကျောင်း၊ ဘုရားကုန်း၊ ညောင်သုံးပင်၊ လက်ယက်စမ်း၊ မြယာရိုးစသည့်ရွာမှ ဘုရားဖူးများ နေ့ရောညပါ လာကြ၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါက ဤဝန်းကျင်မှာ လူမြင်ရခဲသော တောကျောင်းဝင်းသည် ဘုရားဖူးပရိသတ်များဖြင့် နေ့စဉ်စည်ကားနေ၏။

ပန်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးအလှူငွေများဖြင့် ဖွေးနေ၏။ ညဦးပိုင်းရောက်သည်နှင့် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးက တရားပွဲသီးသန့်ဟော၍ ဒီအရပ်မှာ မြသန်လျင်မင်းသမီးကောင်းမှုကို အခု ဘုရားဖူးကာ တရားနာကြွရောက်လာသော ပရိသတ်များ ကောင်းမှုဒါနနှင့်တွဲဖက်၍ စေတီသစ်တည်မည်ဟုမိန့်ကြားပြီး တရားရေအေးများကို တိုက်ကျွေး၏။ သာဓုခေါ်သံများဖြင့် ကျက်သရေ ရှိလွန်းလှပေသည်။

ထိုသို့ အိပ်မက်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီး များမကြာခင်မှာပင် ...

တောရဝါးကျောင်းရှိရာသို့ အနက်ရောင်ရှိကြောင်များ အလျှိုအလျှို ရောက်ရှိ၍လာကြလေသည်။ စုစုပေါင်း ကြောင်နက်ကောင်ရေတစ်ရာကျော်ခန့်ကို အံ့ဖွယ်ထူးခြား ဦးသူတော်တို့ တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ထူးခြားသည်ကား ...

ကြောင်နက်ကြီး အကောင်တစ်ရာကျော်ခန့်သည် ကြောင်ဖြစ်ကြပါလျက် ကြောင်လို မအော်ကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။

၎င်းအဖြစ်ဆန်းကို ရွာသူရွာသား၊ ဘုရားဖူးများ မြင်ကြကြသောအခါ ထူးဆန်းလွန်း၍ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆို သန့်မြဲကြသေး၏။

“ဘုရားအစောင့်အရှောက်တွေလား မသိဘူး”

“တောစောင့်နတ်တွေများ ကြောင်ယောင်ဆောင်လာကြတာလားနော် ...”

“အစာလည်းစားတာ မတွေ့ရဘူးဟ”

“အော်သံလုံးဝမကြားရတာ အံ့သြစရာပဲ”

“အချင်းချင်းလည်း မကိုက်ကြဘူးနော်”

“ဟုတ်ပေတော်”

မှန်ပေ၏။ ကြောင်နက်အကောင်တစ်ရာကျော်သည် မိုးလင်းလျှင် တောက်လာ၏။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ဝန်းကျင်မှာ လျှောက်သွား၏။ ညဘက်လည်း ကျောင်းဝန်းကျင်မှာ လျှောက်သွားနေ၏။

သူတို့ကို ကိုင်လို့ဖမ်းလို့မရ။ လူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာနေပြီး တရားရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြော်သလို လုပ်နေကြ၏။ ကြောင်များလည်း အံ့ဖွယ်၍ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရန်မမူကြ။ ကြွက်ခုတ်ကြောင်ခုတ်လည်း မရှိကြ။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးသူတော်(ဘရာကျော်)တို့ ထူးဆန်းစွာ တောထဲသွားရောက်ရှိလာသည့် အော်သံမကြားရသော ကြောင်များကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းမညှိတ်ညှိတ်နှင့်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံရောက်လျှင် ၎င်းကြောင်နက်ကြီးများသည် တောထဲသို့တန်းစီ၍ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကိုလည်း အံ့ဖွယ်မြင်ကြသေး၏။

တစ်နေ့ညမှာတော့ ဆိုးဝါးလှသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်မှာ လက်နက်ကိုင်လူဆိုးသုံးဦး ကျောင်းရှိရာသို့ မျက်နှာမူအဝတ်စည်း၍ ရောက်လာကြတော့၏။

သူတို့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီနှင့်။

သူတို့ ဝါးကျောင်းပေါ် အဓမ္မတက်လာကြပြီး ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ငြိမ်ငြိမ်နေကြရန်ပြောပြီးနောက်၊ ရွှေဆင်းတု၊ စိန်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို အဓမ္မပင့်သွားကြ၏။

ဆရာတော်ကြီးက 'အပြစ်ကြီးသည်၊ မလုပ်ကြပါနှင့် ဒကာကြီးတို့'ဟု အမျိုးမျိုးမေတ္တာရပ်ခံသည့်တိုင် လူဆိုးလူမိုက်သုံးဦးသည်၊ လုံးစနားမထောင်ဘဲ မြသန်လျင်မင်းသမီးကောင်းမှုတော် ရှေးဟောင်းစိန် ရွှေဆင်းတုတော်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်၍ ယူဆောင်သွားကြ၏။

လူဆိုးများ ပြန်ထွက်သွားကြသောအခါ ...

“အရှင်ဘုရား ... ဒီ ... ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘုရား”

“တတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ ခရေမကြောက်လို့ လုပ်ကြတဲ့ဥစ္စာ။ သင်းတို့ထိုက်နဲ့သင်းတို့ကံပေါ့ ... ကပ္ပိယကြီး”

“ဘုရား ...”

“ရည်တွင်းချင်း ရွာလူကြီးကို သွားအကြောင်းကြားလိုက်။ နိဗ္ဗာန်ရွှေဆင်းတု၊ စိန်ဆင်းတုကို ဘုန်းကြီးနဲ့ကပ္ပိယကြီး အလွဲသုံးစားလုပ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ်လို့ သံသယဝင်ကြမယ်။ အမြန်သွား အကြောင်းကြားလိုက် ကပ္ပိယကြီး”

“မှန်ပါ့ဘုရား”

ကပ္ပိယဦးသူတော် (ဘ၊ ရာကျော်)သည် မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ကြီး မီးတုတ်ကိုင်၍ ရွာလူကြီး ဦးဒီပါတို့ကို သွားရောက်အကြောင်းကြားလိုက်ရ၏။ ရွှေဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ကို လူဆိုးသုံးဦး အဓမ္မယူသွားကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်နှင့် ရွာလူကြီးဦးဒီပါတို့ အဖွဲ့ ချက်ချင်းကျောင်းသို့လိုက်လာပြီး လူဆိုးများသွားရာနောက်သို့ လိုက်ကြ၏။

သို့သော် အချည်းနှီးတည်း ...

လူဆိုးများ ဘယ်အရပ်သို့ထွက်သွားကြသည်ကို ဘယ်လိုမှ သိရန် စရှာမရ။ သို့နှင့် မိုးလင်းသည်နှင့် လူစု၍ စုံစမ်းကြရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး နှာထဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နံနက်မိုးသောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးက သပိတ်ပိုက်၍ ဆွမ်းခံကြွ၏။ ဦးသူတော်က ဆွမ်းချိုင့်နှင့် အနောက်ကလိုက်ကြ၏။ ရွာထဲရပ်ထဲမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်နေ၏။

ဆရာတော်နှင့် ဦးသူတော်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးကိုယ်စား ဦးသူတော်က ရှင်းပြပြောရ၏။ တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းကြ ... တောက်ခတ်ကြ ... မေတ္တာပို့ကြ ... ရေရွတ်ခံရကြ။

ဆရာတော်နှင့်ဦးသူတော်တို့ ဆွမ်းခံကြွပြီး ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို မကြုံစဖူး ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကြည့်စမ်း ...

ဝါးကျောင်းလေးရှေ့ သစ်တုံးပလ္လင်ပေါ်မှာ မြသန်လျင်မင်းသမီးကောင်းမှုတော်ရွှေနှင့် စိန်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သည် ရောင်ခြည်တော်များ ရောင်နှင့်လင်းလက်၍ စံပယ်တော်မူနေသည်ကို အံ့ဖွယ်ဖူးမြင်လိုက်ရသေးသည်။

သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးသည် လွယ်လာသည့် ဆွမ်းသပိတ်ကြီး ရွှေဘုရားရှေ့မှောက် သစ်တုံးပလ္လင်ပေါ်တင်၍ ဝမ်းသာအားရ အကြိမ်ကြိမ် ဦးခိုက်တော်မူသကဲ့သို့ ဘိုးသူတော်(ဘ၊ ရာကျော်)လည်း ဝမ်းသာအားရ မျက်ရည်စိချွန် ဦးကုန်း၍ချလိုက်သည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းပင် မသိတော့။ ပို၍ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား ...

ရွှေဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်သည် သစ်တုံးပလ္လင်ဝန်းကျင်၌ ကြောင်ကောင်ကြီး တစ်ရာကျော်တို့သည် ဝိုင်းပတ်၍ ဘုရားရှင်ကိုပူဇော်ဟန် လက်ဆောက်၍ စိုက်ကြည့်ကြည့်ညှိနေကြသည်ကား ဘယ်ကမ္ဘာဘယ်အရပ်မှာ ရှာလို့မရသည့် ပန်းချီတစ်ချပ်၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကဲ့သို့ ရှိလေသတည်း။

ထိုအံ့ဖွယ် မင်္ဂလာသတင်းကောင်းကို ကျိုက်အင်းကျေးရွာလူကြီးများသို့ ဦးသူတော်က ပြေး၍ပြောလိုက်သောအခါ တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်၍ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဖူးမြော်ကြ၏။ ဝါးကျောင်းလေး

၁၇၆ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဝန်းကျင်တွင် ဝမ်းသာပီတိ သဒ္ဒါတရားများနှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်သွားပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ ... ဦးသူတော်ကြီးရဲ့”

“မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်နဲ့ဆရာတော် ဒီပြန်ရောက်ရော ကြောင်နတ်တစ်ရာကျော် ဝိုင်းနေတဲ့ကြားထဲမှာ ဒီရွှေသားဗုဒ္ဓဆင်းတုကို သလွန်ဆီ အခန့်သင့် ဖူးတွေ့ရတာပဲခင်ဗျာ”

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလှချည်လားဟင်”

“နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေများ ပြန်ပို့တာလား မသိဘူးနော်”

“ဟိုလူဆိုးတွေ ပြန်လာပို့သွားတာလဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“အေးကွာ ... စဉ်းစားလို့ကျပ်ပါ။ ဆန်းပြားလိုက်ဘိသနဲ့ကွာ”

ညနေပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့၏။ ရွာများအရက်ဆိုင်မှာ လူသုံးဦး သောက်ရင်းစားရင်းရန်ဖြစ်၍ စားဆိုင်ရာ အသီးသီးနှင့် လဲနေသည့်သတင်း။

သို့နှင့် ရွာလူကြီးအချင်းချင်း ဆက်သွယ်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်သောအခါ ၎င်းလူဆိုးသုံးဦးကား မြသန်လျင်မင်းသမီးကောင်းမှု ကျောင်းပေါ်မှ ဗုဒ္ဓဆင်းတု ခိုးသူများဖြစ်ကြလေသည် ဟူသတည်း။

၎င်းတို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်အရ ...

၎င်းရွှေဆင်းတုကို နယ်စပ်သို့ရောင်းရန် စီစဉ်နေစဉ် သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးရောက်လာပြီး ကြိုက်ဈေးပေး၍ဝယ်ကြောင်း။

ကြိုက်ဈေးရ၍ရောင်းပြီး ၎င်းသျှောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီး ဣရုပ်ပွားတော်ကိုယူငင်၍ ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာခင် လူကြီးပေးသွားသည့် ငွေပုံရွှေပုံကြီးသည် စက္ကူစုတ်နှင့်ခဲပြားစေ့များ ထူးဆန်းစွာဖြစ်သွားခဲ့ရာ အလိမ်အညာ၊ အလှည့်စားခံလိုက်ရမှန်း သိပြီး သူ့ကြောင့်ကိုယ်ကြောင့် အပြစ်ပုံချရာမှ အချင်းချင်းစကားများ ခုတ်ထစ်ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း သိခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် လူမှိုက်သုံးယောက်ကို ရဲစခန်းမှသည် ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ လိုအပ်သလိုဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု သိရလေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်း လုံခြုံရေးအရ မြသန်လျင်ကောင်းမှု ရွှေဆင်းတု နှစ်စတီတည်၍ ဌာပနာရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရရှိအလှူငွေများဖြင့် အုတ်၊ သံ၊ နီ၊ လက်မြေများဝယ်၍ ကျိုက်အင်းအရှေ့မြောက်ဘက် ‘ရွာလယ်ခေါင် ခေါ်’ ဝိုင်းကွင်း သိမ်အဆင်းမှာ ငွေကိုးတင်း’ဟု တဘောင်ပေါ်ခဲ့သော မြေနုရာ မင်းကျင်မှာ စေတီတည်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်ကြတော့၏။

လောဘသားတို့၏ လောဘဇောကား အတောမသတ်နိုင်ကြပါ တော။ ဉာဏ်တော်အမြင့် သုံးလက်မခန့်မြင့်သော ရွှေဆင်းတုနှင့် မထိဘက်စိန်၏တန်ဖိုးကို သွားရည်ယိုမျက်စိကျနေသော လူဆိုးလူမှိုက်အသစ် သုံးဦးတို့သည် ရှေးလူဆိုးလူမှိုက်သုံးဦးနည်းတူ သန်းခေါင်ယံအလွန်မှာ တားမခံ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်ရောက်လာပြီး ဘုရားကို အဓမ္မယူကြ၏။

“တကာတို့ မလုပ်နဲ့၊ မပြစ်မှားနဲ့၊ အပြစ်ကြီး ခံရလိမ့်မယ်”

“ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့ ဘုရား”

“ဒကာတို့ရှေ့ရေးအတွက် ပြောတာပါ ဒကာတို့ရယ်”

“တော် ... တိတ် ...”

၁၇၈ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့လိုက်ပါဘိ။ ရဟန်းမှန်းမသိ။ သံဃာမှန်းမသိ။ ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း မသိကြပါတကား။ နောက်ဆုံးဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးသူတော်တို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး တရားမှတ်၍သာ နေလိုက်ကြပါတော့သည်။

လူဆိုးငါးဦးလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ရွှေဆင်းတုကိုပိုက်ပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ၏။ ဘာမှမကြာလိုက်။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်အသံများကို ဦးသူတော်တို့ ကြားလိုက်ရတော့၏။

“ညောင် ... ညောင် ...”

“ညောင် ... ညောင် ... ညောင် ...”

အလို ... ကြောင်အော်သံများပါလား။ ကြောင်အော်သံများကား တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် အော်သံမဟုတ်။ ကြောင်အကောင်ပေါင်းများစွာက အော်သံအသံများ ထူးဆန်းလှချေကလား။

“ညောင် ... ညောင် ... ညောင် ...”

“ညောင် ... ညောင် ... ညောင် ...”

“ခွီး ... ခွီး ...”

“ဂီရား ... ဂီရား ... ခွီး ...”

“ညောင် ... ညောင် ... ညောင် ...”

ကြောင်အကောင်ပေါင်းများစွာ၏ အော်သံများသည် ဝါးကျောင်းရှေ့မှာ ဆူညံနေ၏။ ဒါနှင့်အတူ လူငါးဦး၏အသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

“ရိုက်လေကွာ”

“ဘစိန် ... ဘေးနဲ့ဝင်ခုတ်”

“ဇော်ဖေ ... လှံနဲ့ရိုက်ထိုး”

“ကိုင်းကွာ ... ကိုင်းကွာ ...”

“ခွီး”

“ဝီး ...”

“ကိုင်းဟ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြောင်အော်သံ * ၁၇၉

“ခွီး ... ခွီး ... ဂရား ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“အား ... အား ... အမလေးဗျ”

“အား ... လုပ်ကြပါဦး ... အား ... အား ...”

“ဝိုင်းလာကြတယ်ဟ ပြေး ... ပြေး ... အား ...”

ကြောင်အော်သံများ၊ ကုတ်ခြစ်သံများ၊ ထိုးခုတ်သံများ၊ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများနှင့်အတူ ပြေးလွှားလဲကျ လူးလွန့်သံများ ကမ္ဘာပျက်နေသကဲ့သို့ကြားနေရ၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဘရာကျော်တို့ မီးတုတ်များကိုထွန်းပြီး ကျောင်းရှေ့မြေပြင်သို့ ဆင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အလိုလေး ...”

“ကယ်တော်မူပါဦး ဘုရား ... အား ... အား ...”

“ဦး ... သူ ... တော် လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး၊ ဟဲ့ ... ကြောင် ... ဟဲ့ ကြောင် ... အား ... အမလေးဗျာ ... အား ...”

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကား ကြောင်နက်ကြီး အကောင်တစ်ရာ ကျော်သည် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံဖြင့် လူဆိုးငါးဦးကို စက်ဝိုင်းပုံဝိုင်းပြီး ဝင်ရောက်ကုတ်ခြစ် ကိုက်ဖဲ့တိုက်နေကာ ကြောင်နက်ကြီးများရဲ့ လွှားခနဲ ဝဲခနဲ တိုက်ခိုက်မှုများအကြားမှာ လူဆိုးငါးဦးလည်း နောက်လန်လျက် လူးလွန့် အော်ဟစ်နေကြ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... ကောင်တွေ ရပ် ... ရပ် ...”

“ဟဲ့ ... ကြောင်နက်ကြီးတို့ ... ရပ်ကြ ... ရပ်ကြ”

ဆရာတော်နှင့် ဦးသူတော်တို့သည် ကပျာကယာပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး ဒေါသကြီးနေသည့် ကြောင်နက်ကြီးများကို အော်ဟစ်ခြောက်လှန့် တားမြစ်ကြရတော့၏။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျောင်းဝိုင်းရေယာထဲသို့ မီးတုတ်နှင့် လက်နက်များကိုင်လာသည့် လူအုပ်ကြီးလည်း ရောက်ရှိလာ၏။

“အရှင်ဘုရား ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဘုရား”

“ဘုရားသူခိုး၊ လူဆိုးတွေကို ကြောင်ကိုက်လို့”

“ဟင် ... ဘုရားသူခိုး”

မီးရောင်နှင့် လူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသတကြီး အပြုံးကြီးကြီး အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ကုတ်ဖဲ့နေသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ရာ ကျော်ခန့်သည် တညောင်ညောင်အသံများပြုပြီး လူဆိုးများဝန်းကျင်မှ ဖယ်ကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

လူဆိုးငါးဦးကား ကြောင်နက်ကြီးများ ကုတ်ဖဲ့ကိုက်ထား၍ မျက်နှာရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာပါ သွေးသံရဲရဲနှင့် ရစရာမရှိ။ မြင်လို့မခံ၊ အရေပြားများ ကွာကျကာ လူးလွန်နေကြ၏။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ မြသန်လျင်မင်းသမီးကောင်းမှု ရွှေဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် လဲလျောင်းလျက်။

ဆရာတော်ကြီးက ဗုဒ္ဓရွှေဆင်းတုကိုကောက်ပင့်၍ ရင်ခွင်မှာ မြတ်နိုးစွာ ပိုက်ထား၏။ ရွာလူကြီးဦးဒီပါနှင့်အဖွဲ့က လူဆိုးများကို ကြီးနှင့်ချည်၍ ပွေ့ထမ်းခေါ်ကြ၏။

“ရွာဖျားကနေ မသင်္ကာစရာလူငါးဦး ဒီဘက်ကိုသွားတယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ ကင်းလှည့်သမားတွေခေါ်လာပြီး လိုက်လာတာပါဘုရား။ လက်စသတ်တော့ မိုက်ပြီးရင်းမိုက်၊ မိုက်တွင်းနက်တဲ့ ငရဲသွားမဲ့အကောင်တွေနဲ့ လာကြုံရတာပဲ။ ကိုင်း ... လူ့တိရစ္ဆာန်တွေ ထသွား”

ကျိုက်အင်းတစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံး အံ့သြလို့မဆုံးကြ။ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးသူတော် (ဘ၊ရာကျော်) လည်း အံ့သြလို့မဆုံး။

တစ်ခါမျှ အော်သံမကြားရသည့် ကြောင်နက်ကြီးတစ်ရာကျော်က ဘုရားစားပြ သူခိုးငါးယောက်ကို အော်ဟစ်၍ အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းပေး

လိုက်သည့်သတင်းသည် ထူးဆန်းလွန်း၍ မယုံစားတတ်အောင် ဖြစ်ကြ၏။

သော် ...

ဘဝပါရမီထူးခြားရင့်သန်သည့် တိရစ္ဆာန်များပေလော။ ဘဝတိရစ္ဆာန်အကြောင်းကြောင့် အတိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေကြသည့်တိုင် ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ သံဃာမှန်း၊ အဓမ္မမှန်း၊ ဓမ္မမှန်း သိနေကြသေးပါတကား။

အင်း ... ဒီတစ်ဘဝ သူတို့ တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ဘဝမှာတော့ သူတို့ မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝမှာ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြမှာ ကေနိမလွဲဟု ပါရမီဉာဏ်ရင့်သန်လှသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဦးသူတော်တို့က မှတ်ယူလိုက်လေသည်။

တန်ခူးလပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ စေတီတော်ကြီး ဌာပနာပိတ်ပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့၏။

မြသန်လျင်မင်းသမီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော် ဝိညာဉ်များ၊ ရုက္ခစိုးကြီး ဦးကွန်ကလေစာနှင့် အပိုင်အဆိုင်၊ အစောင့်အရှောက်များ၊ ကြောင်သူတော်ကောင်းများကိုပင့်ဖိတ်၍ ရွှေဆင်းတုတော်ကို ဌာပနာတည်ခဲ့လိုက်၏။

အောင်စည်အောင်မောင်းများရဲ့ တီးမြည်သံများကား ကျိုက်အင်းကျေးရွာလယ်ကွင်းစပ်မှာ ဟည်းထနေ၏။

“ဟေ့ ... ဟိုမှာ ... ကြောင်တွေဟ”

“ဟာ ... အများကြီးပဲဟ”

“အမေရေ ... ကြောင်နက်ကြီးတွေတော့”

“ဘုရားဒကာတွေ လာကြပြီဟေ့”

“လာကြ ... လာကြ ...”

ကြောင်နက်ကြီးများသည် မြူးထူးခုန်ပေါက်၍ စေတီဝန်းကျင်သို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ၏။ အသံက နာပျော်ဖွယ်အသံများနှင့် အော်ဟစ်နေကြ၏။ ဘုရားစေတီကို လှည့်ပတ်ကြ၏။

၁၀၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

လူတွေကလည်း ကြောင်သူတော်ကောင်းများကိုကြည့်၍ အမျှ
ပေးဝေကြ၏။ မကြာခင် ကြောင်နက်တစ်ရာကျော်ခန့်သည် ချိုသာသော
အသံများဖြင့် တောဘက်ရှိရာသို့ ခုန်ပေါက်မြူးထူး၍ ဝင်သွားကြသည်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဦးသူတော် (ဘ၊ ရာကျော်)
တို့က သာဓုခေါ်၍ မဆုံးကြချေတကား။

ကျမ်းကိုး ။ ပြည်တော်သာ ဦးထွန်းစီပြုစုသည့် ပါဒနိင်တော်ရာစင်
နှင့် ရုပ်ပွားစေတီတော်များသမိုင်းကို မှီငြမ်းကိုးကား၍ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ပါသည်။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ရွှေပန်းတောရွှေတုံး
ဖြစ်ပြသောမင်း

မိန့်သည် မျောက်မင်းသား မြေပိုင်းစည်းအပြင်မှာ ပြီးပြီး ပြီးပြီနှင့် အာရုံ
ခံက်နေကြလျက်။ တောကျော်သည် အမွှေးနီမျောက်ကြီးဖြစ်၏။

ခုလည်း သူ့ပါးပေါ်မှာ ပေါင်ဒါမုန့်များဖြင့် ဖွေးနေ၏။ မျက်စိထဲသို့
ဝင်နေသော ပေါင်ဒါမုန့်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်လိုက်သောအခါ ပေါင်ဒါမုန့်များ
သည် လေထဲသို့ လွင့်သွား၏။ ဒါကို ကလေးများက သဘောကျမဆုံး။

“သားကြီး ... တောကျော်”

“ကွီ”

“ဟား ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့”

“ပြန်ထူးတယ်နော် ... မျက်နှာပေးက ခေါင်းပေါင်းနဲ့ကျတော့
ချစ်စရာလေးတော့”

“သေသေချာချာကြည့်ရင် ဇလွန်ကျော်ဦး ငယ်ငယ်ကမျက်နှာနဲ့
ဘယ်တယ်နော်”

“စိတ်ဓာတ်ကိုမြင့်သန်းနဲ့လည်း ဘေးတိုက်မှာတူတယ်တော့။ ဟော
သော ...”

“မင်းသားကြီး စိန်တောကျော်ရေ ...”

“ကွီ ... ကွီ ... ကွီ ...”

“အသုံးတော်ခံကြဦးစို့လား ... စိန်တောကျော်ရဲ့”

“ကွီ ...”

“ချစ်စွာသော ပရိသတ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ သားတပည့်သည်
ဦးတကာ၊ ရပ်တကာသို့ လှည့်၍၊ က၍ ပရိသတ်များ အပျင်းလည်းပြေ၊
အသိုလ်လည်းရစို့ တတ်သည့်ပညာလေးများဖြင့် ဖျော်ဖြေရပါသည်ခင်ဗျား။
ကျွန်တော်တို့သားအဖရဲ့ တစ်နည်း၊ ဆရာတပည့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က အရပ်
ခပ် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီများတည်ရာမှာ အလှူငွေများရရှိရေးအတွက် တစ်
ဘက်တစ်လမ်းက ဖျော်ဖြေရေးနဲ့ အလှူခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် သားတပည့်ကြီး စိန်တောကျော် ကပြအသုံးတော်ခံပြီး
နစ်သက်သဘောကျပါက ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတည်ရန်အတွက် သဒ္ဓါ

သူတို့ကို အချို့က ‘မျောက်မင်းသား သားအဖ’ဟု လည်း ခေါ်ကြ
၏။ အချို့က ‘မျောက်ကြီးတို့အဖေ’ ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။

လူကြီးနာမည်က ဦးဝိဇ္ဇာ။

ဦးဝိဇ္ဇာသည် အသက် (၅၀)ခန့်ရှိ၏။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အဝတ်အစား
မြတ်စပျင်းတောင်းနှင့် လွယ်အိတ်အဖာကြီးလွယ်လို့၊ ပြီး ထန်းခေါက်ကြီး
တစ်လုံး ပါလိုက်သေး၏။

သူ့သားတပည့်က တောကျော်။

တောကျော်သည် အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သခင်အလိုကိုလည်း
နားလည်သော၊ အကင်းပါးသော၊ လွန်စွာမှလည်း အကကောင်းသော
မျောက်လိမ္မာကြီးဖြစ်၏။ ဦးဝိဇ္ဇာသည် သူ့ကိုယ်သူ အဝတ်အစားတန်ဆာ
မဆင်၊ သူ့သားတပည့် မျောက်ကြီးတောကျော်ကိုသာ မင်းသားအင်္ကျီ တောင်
ရှည်ပုဆိုး၊ မင်းသားဘော်ကြယ်ထိုးခေါင်းပေါင်းနှင့် အကျအနုလှပပဆင်၍
မျောက်ပွဲကလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း ဈေးရှေ့မှာ မျောက်သားအဖ၊ သားတပည့်နှစ်ဦးတို့
က ပရိသတ်များကိုညှော်ခံနေ၍ ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမ၊ အရွယ်စုံ လူနှစ်ရာ

၁၆ • ထောင်မှိုင်း (သန်လျင်)

ထတ်အား နည်းများမဆို ကုသိုလ်ပါဝင်ကြပါခင်ဗျား။ ကိုင်း ... သားကြီး စိန်တောကျော်ရေ ... ဟောဒီ ကုသိုလ်ရှင်ပရိသတ်များကို ရွှေဘုံပြန်နှစ်ထိ သွားမြင်ထသိချင်းလေးနဲ့ အသုံးတော်ခံရအောင်သားရေ ...”

“ဝွမ် ... ဝွမ် ... ဝွမ် ...”

ဦးဝိဇ္ဇာက ဘယ်လက်က လင်းကွင်းတစ်ချပ်ကို ညလက်အထွတ်နှင့် နှက်လိုက်ရာ မင်းသားမျောက်ကြီး စိန်တောကျော်က တောင်ရှည်ကို လက်နှင့်ကိုင်ရင်း အိုင်တင်(ပို့စ်)ပေးလိုက်ရာ အားလုံးပရိသတ်က ပြူးရယ်လိုက်ကြရော။

“ဝိုက်ပေးကတော့ ဇော်ဖီထက်သာသဟေ့”

“သာရင် မင်းနှမနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလား ... မွတ်တားရ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“xxx ပန်းသလားမေပျို။ နန်းရွှေကိုယ် (လမ်းရှေ့) xxx ဟဲ့ တခိုဝယ်xxxချောက်ကမ်းပါးမြောင်စွယ် မောင်မယ်မြင်ဘူးကွယ် xxx”

“အေးကွ ... မင်းမိန်းမမယ်ညိုကို တွဲကဖို့ သွားခေါ်ပါလား ... မောင်ငမိုင်း”

“မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့ကွ။ နို့မို့ ...”

“ကခိုင်းမယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ဒီမျောက်ကြီးပေါ်ပြီး ရွာထဲ မျောက်သားလည်ရောင်းခိုင်းမလို့”

“ဖို့ ... ခွေးကောင် အကြံကို ကြီးလွန်းတယ်”

မျောက်ကြီးတောကျော်က တကယ့်ကို ဇာတ်မင်းသားအတိုင်းပဲ ခေါင်းလေးငုံလိုက်၊ ပုဆိုးစကိုင်လိုက်၊ ခြေကြွလို့ လှည့်လိုက်နှင့်။

“တောအလယ်မှာ xxx မောတယ်ဘုရား xxx အပြောကြွယ်တဲ့ မယားသည် xxx သနားစဖွယ် xxx အားငယ်တဲ့မူရာ xxx ရုပ်ဆင်းရှုပကာ xxx ထိုင်မှိုင်းငေးရှာတယ် xxx တောအခြေဝယ် xxx ဇောကြွဖွယ် xxx အမောပြေတယ် xxx တူစုံမောင်နှင့်မယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရွှေပန်းတော့ ရွှေတောင်ကြီး

“တူစုံမောင်နှင့်မယ်လည်း” ကျရော ... ကြည့်မိ ... မိသားစုများကြီးစိန်တောကျော်က စည်းဝိုင်းအစပ်မှာ ငေးကြည့်နေတဲ့ တစ်ဆင့်သုပ်သည် မစိန်စိန်မြင့်နားပြေးပြီး လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရော။

“အမလေး ... တော့ ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... စိန်စိန်မြင့်ကို သူမိန်းမ နတ်သလား မသိဘူးများ”

“အေးဟေ့ ... အခုမှ အပျိုကြီး မစိန်စိန်မြင့် ရည်းစားတွေရတာ”

“လိုက်တယ်ကွာ”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ လန့်ရတဲ့အထဲ တကတည်းတော် မျောက်နာကလည်း ငါ့မှလာဆွဲရတယ်လို့။ ရင်ကို တုန်သွားတာပဲ”

အပျိုကြီး ဝက်ခေါင်းသုပ်သည် မစိန်စိန်မြင့် လန့်ပြီး ရှက်ပြီး နောက်ကို ကျုံ့ဝင်သွားပါရော။ လည်လိုက်လျင်လိုက်တဲ့ မျောက်ကြီးမှာ ချားရော။

ဦးဝိဇ္ဇာကလည်း အသံကောင်းမှကောင်း၊ မျောက်မင်းသားကလည်း အကကောင်း။ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီလူကြီးသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ရုပ်သေးမင်းသားကြီးပဲလား မသိ။ ခုနေ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့များ တွဲလိုက်ရလျှင် နားထောင်ကောင်းလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

“ကန္တာလေ ... တောခြေဝယ် ... စိန်စမ်းအသွယ်သွယ် စိန်သိုကြတယ်”

(တောင်တစ်တန်းဝယ် xxx မြောင့်ဝမ်းစေ့လည်)၊ နံသာဝင်နိမ့်မှာကွယ် xxx တူစုံ xxx ချွေးသိပ်ပါဖြေဖို့ကွယ် xxx ဟယ် xxx ဟယ် xxx ယောက်ျားဘသား xxx စိန်တောကျော်လေး”

“ဝွမ် ... ချမ်းချမ်း ... ဝွမ် ... ချမ်းချမ်း”

“သားရေ ... သားရေ ... စိန်တောကျော်ကြီးရဲ့”

ဒီမှာ စိန်တောကျော်က လင်းကွင်းအတီး၊ ဝါးစပ်ဆိုင်အတီး၊ ခိုက်တာ ကွေးနေတာပဲ။ လက်မြှောက်အက၊ ဝိုက်အက၊ ဝိုင်းအက၊ ချိ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၈၈ * မောင်ညိုဦး (သန်လျင်)

ထိုးအက၊ ခုန်အက၊ ပုဆိုးခတ်အက။ အဲဒါလည်းပြီးရော နောက်ကျွမ်းထိုးပြီး ကန်တော့ခန်းနဲ့ ပရိသတ်ကိုဂရုပြုလို့ အက။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“တောကျော်ကွ”

“ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ ...”

“စိန်တောကျော်ကြီးကွ ... ဟေ့”

“ရွှီ ... ရွှီ ...”

“ထန်းပင်ကုန်းက ဒိုးမင်းသားပွေးဆင့်ထက် သာသွားပဟ”

“ရောဟေ့ ... စိန်တောကျော် ရော့”

“ရော ... ဟ”

ဒီမှာလည်း တောကျော်ရဲ့ရှေ့ကို မူးစေ၊ မတ်စေ၊ ကျပ်စေကျပ်တန် စသည့်ငွေအကြွေစေ့များ အဆက်မပြတ်ကျလာတော့၏။ မျောက်ကြီးက ပိုက်ဆံများကျလာတိုင်း လက်ခုပ်တီး၏။ ဆလံပေး၏။ လေချွန်သလို မျက်နှာပြောင်ပြ၏။ ငုံ့ကြည့်၏။ မော့ကြည့်၏။

“ကိုစိန်တောကျော် ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ လာယူပါ”

မျောက်ကြီးကပြေး၍ ငါးကျပ်တန်ယူပြီး နမ်းလိုက်ကာ ဆလံပေးလိုက်၏။ ဝါးခနဲရယ်သံများ ပေါ်လာ၏။

“ဒီဘက်ကိုလာခဲ့ပါဦး ... တောကျော်ရ”

ဒီမှာ လူရွယ်တစ်ဦးက ဆယ်တန်တစ်ရွက် ထောင်ပြလိုက်သောအခါ မျောက်ကြီးက လူရွယ်၏လက်ဝါးကိုကိုင်၍ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ ...

“ဝွတ်မောနင်းနော် ... စိန်တောကျော်”

“စွီ ... စွီ ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ရှားမှရှား။ မျောက်လိမ္မာကြီးကွာ ... မောင်ညာဏ်တို့နဲ့ဆို ဆီနဲ့ရေပဲဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ...”

[၂]

တစ်မြို့လုံးသို့ လှည့်လည်အလှူခံ၏။ မနက်တစ်ချိန်၊ ညနေတစ်ချိန် လှည့်ကကြ၏။ သူတို့ဆရာတပည့်မှာ ငွေများစွေးနေ၏။ မျောက်ကြီးကို ချစ်လွန်းလှ၍ ငှက်ပျောသီး၊ မာလကာသီး၊ သဘောသီးများပိုင်းပေးရာ ဆရာတပည့်အဖို့ အစားအသောက်များက အလျှံပယ်။

ပြီးနောက် ...

ဦးပိဇ္ဇာနှင့် မျောက်ကြီးတောကျော်တို့ ဇရပ်မှာနား၍ ရလာသည့် ငွေများကို ရေတွက်ကြ၏။ တောကျော်က ငှက်ပျောသီးနွားစားရင်း ခါးပန်းမှာ ခြေတွဲလွဲ ချထိုင်နေ၏။

ဦးပိဇ္ဇာက မတ်စေ့များကို သပ်သပ်ပုံ၏။ ပြီး ... မှေးမှေးသို့ သီးသန့်လုပ်၏။ သည့်နောက် ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ ဆယ်တန်များကို သပ်သပ်ပုံ၍ ရေတွက်၏။ ထိုအချိန်၌ ...

အမူးသမားသုံးယောက် ဇရပ်ရှိရာသို့ ဒယ်ဆယိုင်ဝင်လာပြီး သူတို့ ငွေများရေတွက်နေသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဦးဝိဇ္ဇာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်။ လက်ပြင်ကုန်းကုန်း နဖူးမှာဘုကြီးနှင့်လူက တစ်ယောက်။ ခေါင်းတုံးနှင့် မျက်စေ့တစ်ဖက်လပ်နေသူတစ်ယောက်။

အမူးသမားသုံးယောက်သည် ဦးဝိဇ္ဇာရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး နေကြ၏။ ဘာမှမပြော။ သူတို့ချင်းကား တီးတိုးတီးတိုး လုပ်နေကြသည်။ နောက် ဇရပ်အနီးမှထဲကြည့်၍ ဒယီးဒယိုင်ထွက်သွားကြသည်။ သွားရင်းက နတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်၍ ဆိုသွားကြသေး၏။

“သောက်တော်ဘူးရယ်နဲ့ အိုမကွာ *** အိုမကွာ *** မင်းကျော်စွာတဲ့ မကျော်လား *** ဝေး *** ရာ *** က *** ရှား *** ဟား *** ဟား *** အေး *** လို့ *** ”

သူတို့သုံးယောက်ပျောက်သွားမှ ဦးဝိဇ္ဇာက ငွေများကိုစု၍ လွယ်အိတ်စု၏ အဖာကြီးထဲမှာ ထန်းဖာအသေးလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ အထဲမှာ ငွေစက္ကူများမနည်း။ အပြည့်ရှိ၏။ ၎င်းအပေါ်မှာ ယနေ့ရလာသည့် ငွေသုံးရာကို ထပ်၍ အဖုံးပိတ်ပြီး သားရေကြီးနှင့် စည်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် အကြွေထည်သည့် နို့မုန့်ဘူးသံချေးတက်ထဲသို့ အကြွေများကို စုပေါင်းထည့်လိုက်ပြီး သိမ်းလိုက်သည်။

ကိစ္စဝိစွဲပြီးမှ လွယ်အိတ်ကိုခေါင်းခု၍ ပက်လက်လှဲချလိုက်သည်။

“အင်း ... ငါးထောင်တော့ ရပြီ။ နက်ဖန်ကျရင် ဆရာတော် ဦးဝိမလကို သွားအပ်မယ်။ အဘရည်မှန်းချက်အတိုင်း ကိုးတောင်ပြည့်စေတိတစ်ဆူတော့ တည်နိုင်ပြန်ပြီ ... အဘရေ”

သို့ကလိုပြောရင်း ဝမ်းသာပိတ်မျက်နှာနှင့် အဘရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ ဦးတော်တင်လိုက်၏။ ဒီတစ်ဆူစာနှင့်ဆို မိမိတို့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတိ ငါးဆူပြည့်သွားခဲ့ပြီ။

ဦးဝိဇ္ဇာ ဤကောင်းမှုများအတွက် အတိတ်ကိုပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်၏။

ဦးဝိဇ္ဇာ ‘အောင်ကျော်ရေ’ ဇာတ်မှထွက်ခဲ့ပြီး အရက်သမားကြီး ညစ်ထုပ်ကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်တုန်းက သူက ဇာတ်မှာ ထက်သန်သက်မင်းသား။ သူ့မိန်းမ ‘ရွှေစိုးရည်’ က မင်းသမီး။

ရွှေစိုးရည် လှလွန်းချောလွန်းလှ၍ ဇာတ်ပိုင်ရှင်ဦးရွှေကျီးက မှတ်ပုံကျပြီး အဝတ်အစားများတပ်၍ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေသည်ကို မကြိုက်နှစ်သက်၍ သူက ဇနီးရွှေစိုးရည်ကို တားမြစ်ခဲ့သည်။

အလှမာန်တက်နေသော၊ နာမည်ကျော်ကြားစပြုနေသော ဇနီးရွှေစိုးရည်သည် နောက်ပိုင်း ဇာတ်ပိုင်ရှင်ဦးရွှေကျီးနှင့် ဖောက်ပြားခဲ့တော့သည်။ ဒီအချိန်ကတည်းက ဇာတ်လောကကို စိတ်နာကျောခိုင်းခဲ့ပြီး ယစ်ပုံကြီးဘဝနှင့် စိတ်လေလွင့်ကာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဘဝကို ရေစုန်မျှောခဲ့သည်။

ကြုံရာအိပ်၊ ကြုံရာစား၊ ရရာလုပ်ပြီး အရက်ကို စိတ်နာနာနှင့် ခေဖ်ပြုနေခဲ့ရာမှ တစ်နေ့ ထူးဆန်းသောအတိုးအိုတစ်ဦးနှင့် ထန်းတောထဲမှာ သွားဆုံခဲ့ကြ၏။ ဒီတုန်းက အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ထန်းရည်တစ်အိုးသာသောက်နေသည့်အချိန်။

အတိုးကြီးက သူ့ရှေ့မှာ မားမားရပ်နေ၏။

ဆံပင်လိမ်ကောက်များက ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေ၏။ မျက်နှာက လေးသောင့်စပ်စပ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြူကားကားတုတ်တုတ်များက ကွမ်းတံတွေးများနှင့် ပေကျပြီး ပါးစပ်မှစီးကာ ပင်ဖြူတိုက်ပုံရင်ကွဲပေါ်ကျ၏။ ရင်ဘတ်လည်း အင်းစမကွက်များ ဗလပွနှင့်။

လွယ်အိတ်အစုတ်အဖာ အညိုကြီးလွယ်လို့၊ ကချင်ပုဆိုးအကွဲကြီးနဲ့၊ ကြည့်ရသည့်ပုံက သူ့လို လူညစ်လူပေပဲလား။ စိတ်မနပ်သူပဲလားမသိ။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့နှင့်သူက အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး ..

“သောက်ပါဦးလား ... အဘ”
“ဘာလဲကွ”
“အရက်ပါခင်ဗျ”

“အရက်က ဘာသောက်လို့ကောင်းလို့လဲ ... လူကလေးရ”

“စိတ်ညစ်တာ သောက်ဖြစ်တာမှန်သမျှ သူက ကုလို့ရတဲ့သေ
ချ”

“လူကလေး ... သောက်တာကြာပြီလား”

“ကြာပြီပေါ့ဗျာ ... အေ့ ...”

“ဒါဆို မင်း စိတ်ညစ်တာနဲ့ သောက်ဖြစ်တာ ပျောက်ပြီလား”

“ဗျာ ... အဲ ... အဲ ... အဲ ... ဒါ .. ဒါ ...”

“အဟား ... ဟား ... ဟား ... ဖြေလေကွာ”

“ပျောက်လိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်၊ သောက်လိုက်
ပါပဲ ... အဘရာ”

“အရက်ဟုတ်လား ... အရက်ရော စစ်ရဲ့လားကွ”

“အဘရာ သောက်လို့လား။ အရက်အစစ်ပါဗျ။ ထွေးညှိမိ
တောက်ပါ ... ဒီမှာကြည့်”

ဒီမှာ ကိုဝိဇ္ဇာက အရက်ထဲသို့စက္ကူစနစ်၍ မီးခြစ်နှင့် မီးရှို့ပြလိုက်
၏။

‘ဝုန်း’ခနဲ မီးထတောက်၏။ ဒါကို အဘိုးအိုကကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်
နေ၍ ...

“ရေပါကွာ”

“ဗျာ ... ရေ၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကြီး ရူးနေလား။ ဒါ မီး
တောက်ချက်အရက်။ ခင်ဗျား အရက်အကြောင်း နားမလည်ဘဲနဲ့ မပြော
နဲ့”

“ပြစမ်းကွာ”

ဒီမှာ ကိုဝိဇ္ဇာက အရက်ပုလင်းကို ဒေါသနှင့်ထိုး၍ ကမ်းလိုက်၏
အဘိုးကြီးက အရက်ပုလင်းကို ငုံ့နမ်းကြည့်ပြီး ...

“ရေမှ ရေအစစ်ပါ ... ငါ့လူရာ၊ ဒါမျိုး ငါသောက်ဘူး ...
ရော”

ဒါနှင့်အရက်ကို ရေဟုပြောရမလားဆိုပြီး ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့်
လင်းလင်းယူပြီး မော့ချလိုက်သောအခါ ...

“ဟင် ...”

စောစောကသောက်ရင်း မီးစနှင့်ထိုးချလိုက်သလို ပူခါးထွေးသော
ချက်အရက်သည် ဘာအရက်ရည်မှမရှိတော့။ ရေသောက်ရသကဲ့သို့ ခိုနေ
သို့နှင့် နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ် မော့ချလိုက်၏။ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ အရည်
များ စီးကျလာ၏။

အလို ... ရေဖြစ်လို့ပါလား။ ထူးဆန်းလှသည်လား။ စောစော
သူ ဒီအရက်ပုလင်းကိုသောက်နေတာ၊ တစ်ဝက်ရှိပြီဥစ္စာ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘစ်နံ ... ဘစ်နံ ...”

“ဗျာ ...”

“မင်း အမြန်လာဦး”

သူ၏ခေါ်သံကြောင့် အရက်ရောင်းသူကိုဘစ်နံ ပြေးထွက်ရောက်
ခဲ့တာတယ်။

“ဘာကိစ္စလဲ ... ကိုဝိဇ္ဇာ၊ ယူဦးမလို့လား”

“မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ အရက်အစစ်မရောင်းတာလဲ ဟင်”

“ဗျာ ... ကိုဝိဇ္ဇာ၊ ကျုပ် အမြဲတမ်း အရက်ဆို မီးတောက်ပဲ
ရောင်းနေတာ ခင်ဗျားအသိပါဗျာ”

“ရော့ ... မင်းအရက်၊ သောက်ကြည့်စမ်း”

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဘစ်နံက ကိုဝိဇ္ဇာရဲ့အရက်ကို နမ်းကြည့်ပြီး
မော့သောက်ချလိုက်၏။

“ဟင် ...”

“အရက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရေ ၈.၀ ရေ ...”

“ခင်ဗျား အရက်ကို အကုန်သောက်ပြီး ရေပြန်ထည့်ထားတာ
မနာမလို့ဗျာ။ ခင်ဗျား မူးပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြဿနာမရှိပါနဲ့ဗျာ”

“ဒီလိုလား ... ဒါဆို အရက်အသစ်တစ်လုံး ထပ်ပေးဦး”

မကြာခင် အရက်အသစ်တစ်လုံး ရောက်လာ၏။

“ရော့ ... ဒါ မီးတောက်ပဲ၊ နေဦး ... ဒီမှာကြည့်”

ကိုဘစ်နီက အဘိုးကြီးကို သက်သေပြ၍ အရက်အချို့ကို ကြမ်းခင်းပြားပေါ်သွန်ပြီး မီးရှို့ပြ၏။ ပြာလွဲလွဲမီးတောက်က ဝုန်းခနဲ။

“ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပြီ”

“သောက်ကြည့်ပါဦး ... ပြီးမှ ပြဿနာမရှာနဲ့”

ဒီမှာ ကိုဝိဇ္ဇာက အရက်ကို တစ်ဝိုက်၍ မျိုချလိုက်သည်။

မူးဝေခါးသက်လှသော အရက်သည် လည်ချောင်းနှင့် ရင်ခေါင်းထဲသို့ မီးလုံးကြီးဝင်သလို ဝင်ချသွားတော့၏။

“ကိုင်း ... အဘ၊ ဒါ မီးတောက်အစစ်ပဲ ... ချရော့”

သူက ကမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။ အဘိုးကြီးက အရက်ပုလင်းကို ကိုင်ပြီး နမ်း၏။ သင်းနောက် တစ်ဝိုက်လိုက်၏။

“စွီ ...”

“ဘယ်နှယ့်လဲ ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ငါက အရက်စစ်စစ်သောက်ချင်တာ၊ မင်းတို့က ရေချည်းထားတိုက်တယ်။ ရော့ ... ရေပုလင်း”

“ဘာ ...”

“ဘာပြောတယ်”

နှစ်ဦးစလုံး ဒေါသသံနှင့် အော်လိုက်သည်။ အရက်ပုလင်းကို တစ်လှည့်စီ နမ်း၍ သောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

နှစ်ယောက်သား အဘိုးကြီးအား အံ့သြထူးဆန်းသလို စိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပါးစပ်ဟသွားခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို တစ်လှည့်၊ အင်းစမကွက်မျိုးစုံနှင့် လူထူးဆန်းကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး အရမ်းကို အံ့သြနေကြတော့သည်။

“အ ... အဘ”

“ဘာတုံး ... လူကလေး”

“အဘက အရက်ကို ရေ ... ရေဖြစ်အောင်လုပ် ... နိုင်တာဟင်”

“မသိပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော် အဘကို အရမ်းအံ့သြသွားရပြီ။ အဘဟာ သိပ်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ...”

“မင်း ... အရက်ဖြတ်လိုက်တော့ လူကလေး”

“ခင်ဗျာ ...”

“မင်း ... အရက်သမားဘဝနဲ့ လူ့ဘဝကို စခန်းမသိမ်းနဲ့။ မင်းဟာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် တစ်နေ့ ဖြစ်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ... အဘရာ”

“ငါနဲ့တွေ့ပြီး ဟုတ်ပြီလို့မှတ်လိုက်။ ဟိုဆရာ ... ဘယ်သူ”

“မောင် ... မောင် ... ဘစ်နီပါ ... အဘခင်ဗျာ”

“အေး ... မောင်ဘစ်နီ၊ မင်းအိုးထဲက အရက်ရော အရက်စစ်ရဲ့လားကွ”

“အ ... အဘ ... ကျွန်တော် ဒါလေးနဲ့ လုပ်စားနေတာပါ ... အဘရာ ... ရေ ... ရေ ... မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ... အဘခင်ဗျာ”

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဘစ်နီက ကြောက်လန့်တကြား ထိုင်ရှိခိုးရင်း တောင်းပန်တော့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မဖြစ်စေရပါဘူး သားရယ်။ ရောင်းလည်း ရောင်း၊ လှူလည်း လှူ။ ယက်သဲ့ကြား ငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး ကြောင်စား၊ ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားမ၊ လိမ့်မတဲ့ကွယ်။ လိမ့်မကြသားတို့ ... ခုတနာသုံးပါး။ အနန္တောအနန္တငါးပါး မမေ့နဲ့။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမြတ်၊ ခေတ်က မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ရမဲ့အချိန်အခါ ရောက်နေပြီကိုင်း ... မောင်ဝိဇ္ဇာ ...”

“ဗျာ ... ကျွန် ... ကျွန်တော့်နာမည်ကို အဘသိနေတယ်”

“အရက်သမား၊ မယားတရား၊ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ လူမပြောနဲ့။ ခွေးတောင် သိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ။ မင်း ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အရက်သောက်ရမယ်။ သွားစို့”

ဒီအချိန်ကစ၍ လူထူးလူဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်နောက်သို့ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီမှာ ဦးရာကျော်က မြို့ပေါ်မှ ကိုဝိဇ္ဇာသောက်ချင်သည့် အရက်ဆိုင်သို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။ မသောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့်ဝိစကီကို မှာသောက်သည်။

အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံလိုက်ပါဘိ။ သို့သော် ၎င်းအရက်ခွက်သည် ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်၏ လက်နှင့်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ ထူးဆန်းစွာ ဖြေစစ် သွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သာမက စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ အံ့သြသွားခဲ့၏။ သို့ နှင့် ဝိစကီမှသည် ရမ်း၊ ဘရမ်းဒီစသည်တို့ကို ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက် (အရက်ကလပ်)နှင့် ထည့်၍ လာချပေး၏။

ဘယ်လိုအရက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘလက်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ရေ ချက်ချင်းဖြစ်သွားသောအခါ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အံ့သြလွန်း၍ ဘတိုက် ပုံကို လူအများရှေ့မှာ ထိုင်ကန်တော့ပြီး ရိုသေစွာတောင်းပန်လေ၏။

ထိုထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များကို ဦးစွာကြုံရပြီးနောက် ကိုဝိဇ္ဇာ အရက်ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ဒါနှင့်အတူ အဘနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သည်။ တောတွေကို ရောက်သည်။ တောင်ပေါ်များကို ရောက်သည်။ ဂူများကို ရောက်သည်။ သင်္ချိုင်းများ၊ သုသာန်များ၊ တစ်ပြင်များရှိရာသို့ နေ့ရောညပါ ရောက်သည်။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှန်း မသိရသော မိန်းမများ၊ ယောက်ျားများ၊ လူကြီးများသည် ညဉ့်သန်းခေါင် လာရောက်စကားပြောကြ၏။ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များ လာပြီကြ၏။ ရောက်ရာအရပ်မှာ ရေမနီးနှင့် ဆေးကု၏။ (သူ့ရေမနီးအစွမ်းကို နောင်အခါ ကိုဝိဇ္ဇာက သီးသန့်ပြောပြမည် ဟု ကျွန်ုပ် ကို ကတိပြုခဲ့၏။)

ရောဂါပျောက်သူများ လှူဒါန်းသည့်ငွေများကိုရပြီး ရောက်ရာအရပ် မှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတည်၏။ ကိုဝိဇ္ဇာ သူ့တပည့်အဖြစ် လိုက်ရန်မှာ ပင် စေတီ(၅)ဆူတည်ပြီးပြီ။ (၁၀၉) ဆူပြည့်အောင်တည်မည်ဟု အဓိဋ္ဌာန် သားသည်တဲ့။

ကြာရှည်တဲ့မိသောအခါ အဘရာကျော်ရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်း မှာ ကိုဝိဇ္ဇာ ပါလာခဲ့တော့သည်။ သည်ကစ၍ သမထလမ်း၊ ဝိပဿနာစခန်း များကိုရောက်လာခဲ့ကာ ပကာသနကို အထင်မကြီးတော့။

အဝိဇ္ဇာနှင့်ဝိဇ္ဇာ၊ အမှောင်နှင့်အလင်း။ ညစ်ထေးခြင်းနှင့် သန့်စင် ခြင်းဘဝကို ခွဲခြားသိမြင်လာပြီး တန်ဖိုးရှိသောအသိတရား (ဒဿန)များ ကို ရရှိလာခဲ့၏။

“သား ...”

“အဘ”

“ငါ့သားနဲ့အဘ ခဏခွဲရတော့မယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော် အဘနဲ့မခွဲချင်ဘူး ... အဘရဲ့”

“သား ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သာသနာပြုရမဲ့အချိန် ရောက်နေ ပြီ။ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့သား အရှုံးကြီးလိုနေရဦးမယ်။ ရပ်တကာ နယ်တကာ ရောက်ရဦးမယ်။ အဘကိုယ်စား ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတည်ပြီး လူအများ ကို ကုသိုလ်လမ်းအရောက်ပို့ရတော့မယ်။ တစ်နေ့ကျရင် မအို မနာ မသေ သော မြတ်နိုးဗွာန်ကို သားတို့အဘတို့ ရောက်ရတော့မယ်။ သံယောဇဉ် ဖြတ်ကြစို့”

သို့ကလိုပြောဆိုပြီးနောက်နေ့မှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို အဘ ယူလာပြီး ကိုဝိဇ္ဇာကို ပေးခဲ့၏။

“ဒါ ... မင်းရဲ့ဘဝရေစက်က အဆွေအမျိုးပဲ။ သူ့ကို မင်းတတ် ထားတဲ့ အကပညာများသင်ပါ။ ရွာစဉ်လှည့်ကပြပြီး အလှူခံပါ။ ငွေငါးထောင် ရလျှင် ရောက်ရာအရပ်က ဘုန်းကြီးကိုအပ်ပြီး ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူ တည်ပါ။ ပြီးရင် (၃၁) ဘုံကို အမျှဝေပါ။ ကိုင်း ... အဘတို့ လမ်းခွဲကြ စို့”

၁၃၈ * မောင်ညိုဝင်း (သန်လျင်)

တားမရသည့်အဆုံး ကိုဝိဇ္ဇာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အဘရာကျော်ကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပြီး တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည့် အဘရဲနောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကျလာသည့်မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနေ့၊ အဲဒီရက်၊ နောက်ပိုင်းမှစ၍ မျောက်ကြီးတောကျော်ကို အကပညာများသင်ပေးပြီး ဖြိုစဉ်ရွာစဉ်လှည့်လို့ ဖျော်ဖြေ၍ အလှူခံခဲ့ပြီး ငွေငါးထောင်ပြည့်သည်နှင့် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူ တည်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ အဘနှင့်သူ လုံးဝပြန်မဆုံကြသေး။

ကျေးဇူးရှင်ကြီး လူထူးလူဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်တစ်ယောက် လူ့လောကမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိမှနေသေးရဲ့လား။

သူ ပက်လက်လှန်စဉ်းစားနေရာမှ ဘေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သော် မှောင်ရိက သမ်းနေပြီ။ မျောက်ကြီးတောကျော်သည်လည်း ဧရပ်တိုင်မှီ၍ ခိုက်နေပြီ။

“တောကျော် ...”

“ကို ...”

“သွားစို့ ... မှောင်နေပြီ”

“ကို ... ကို ...”

ကိုဝိဇ္ဇာ ပိုက်ဆံထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်အဖာကြီးကို လွယ်ပြီး ဧရပ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ သူ့နောက်မှ မျောက်မင်းသားတောကျော်က ခက်ပျောသီးစားရင်း လိုက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဝါးပင်များ ခေါင်းချင်းယှက်နေသည့်လမ်းကြားသို့ ရောက်လာ၏။ ၎င်းဝါးတောလမ်းကို လွန်သော် ဘုက္ကိတန်းသို့ ရောက်လာ၏။ လရောင်ကလေးဖြာနေ၍ တော်သေးသည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့်လျှောက်ပြီးလျှင် ရွှေအိုးကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ပါပြီ။ အဲဒီနေ့မှ ရေခိုးချိုးပြီး နားကြတော့မည်။

“ဟိတ် ... ရပ်လိုက် ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၀၀ * မောင်ညိုရှင်း (သန်လျင်)

“အလို ... လူသုံးယောက်ပါလား။ မျက်နှာကို ပုဆိုးခေါင်းပြီး ခြုံသိုင်း၍ တုတ်တိုများကိုယ်စီကိုင်ပြီး ကုက္ကိုပင်နံဘေးမှ ပြေးထွက်လာကာ ဝိုင်းထားကြသည်။

“ဘာ ... ကိစ္စလဲဟင်”

“ခင်ဗျားလွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကို ပေးစမ်း”

“အို ... ဒါ ... ဒါ ...”

“လျှာရှည်လိုက်တာကွာ ... ကဲ ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ... အား ...”

“ကို ...”

တုတ်ချောင်းက သူ့ကျောပေါ်ကျလာပြီး သူ့မှောက်လဲသွားသည်။ အနီးမှ မျောက်ကြီးတောကျော်ကခုန်ဝင်ပြီး ကုတ်သားကို ဝင်ကုတ်လိုက်ရာ ကျန်တစ်ယောက်က ဖြတ်ရိုက်လိုက်သဖြင့် တောကျော် ကြောက်လန့်ပြီး ကုက္ကိုပင်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာကာ သူ့သခင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်နေလိုက်စဉ် ...

“ပေး ... ပေး ...”

“မ ... ပေး ... ဘူး ... ဒါ ... ဒါ ... ဘုရားတည်မဲ့ငွေ မပေးဘူး”

“ကိုင်းကွာ ...”

“ဘုန်း ...”

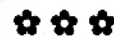
“အား ...”

“ကို ... ကို ... ကို ... ကို ...”

လူမသမာများရဲ့ ကြိမ်းဝါးခံရသော မျောက်ကြီးတောကျော်ရဲ့ အသံကုန်အော်ဟစ်သံများကို ကြားရပြီးနောက် သူ မြေပြင်ပေါ်မှာငြိမ်၍ ကျသွားခဲ့ကြတော့သည်။ လူမသမာသုံးဦးက ငြိမ်သက်နေသည့်သူ့ကို လှုပ်ကြည့်ပြီးနောက် ငွေလွယ်အိတ်ကိုယူ၍ တစ်ဖက်တောတန်းသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ပျောက်သွားခဲ့ကြတော့သည်။

ရွှေပန်းတော့ ရွှေကျော်မြတ်ကြည်စာပေ * ၂၀၁

ရန်သူများမရှိတော့မှ မျောက်ကြီးတောကျော်က သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်သီးပြီး သူ့သခင်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ သူ့လက်မှာ ကိုယ်မှာ သွေးနားပေးကျကုန်၏။ တောကျော် အတန်တန်လှုပ်နှိုးပါသော်လည်း သူသည် ထုံမလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ တောကျော် ပါးပေါ်သို့မျက်ရည်များစီးလိမ့်၍ ကုလားခဲ့သည်။ သည့်နောက် သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲနီနေသောသွေးများ ပေကျဲနေသည့် မျောက်
မင်းသားတောကျော်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်
ရသောအခါ အံ့သြထိတ်ပျောက်ကုန်၏။

“တောကျော် ... နင့်ကိုယ်မှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ထဲ
ဟင်”

“ခွီး ...”

“နင့်သခင် ဦးဝိဇ္ဇာရော ... ဦးဝိဇ္ဇာ”

“ကို ... ကို ... ကို ...”

တောကျော်က ဟိုအဝေးတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မျက်
ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဆူဆူညံညံစကားသံများကြား၍ ကျောင်းထိုင်
ဘုန်းကြီး ဦးဝိမလရောက်လာကာ တောကျော်ကိုယ်မှ ခြင်းခြင်းရဲသွေးများ
ကိုမြင်ရပြီး လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး လိမ္မာလှသောမျောက်ကြီးက ဆရာတော်လက်ကိုဆွဲ
၍ အပြင်သို့ခေါ်နေသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက လက်နှိပ်ဓာတ်ခံ
များ၊ မီးစည်းများယူပြီး တောကျော်ရှေ့ဆောင်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သောအခါ...

ကုက္ကိုတန်းတစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက် မှောက်ထောင်နေသည်
ကို တွေ့ရပြီး မျောက်ကြီးတောကျော်က ထိုသူကို ဖော်၍လှည့် ဆော်ဆော်
နေ၏။

ဒီမှာ ကျောင်းသားတစ်ဦးက သွေးသံရဲရဲနှင့်လူကို ဖတ်ထင်ထွန်
လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ဦးဝိဇ္ဇာကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးဝိဇ္ဇာကြီး။ တောက် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေ
ကွာ”

“ဒကာကြီး ... ဒကာကြီး”

“ဒကာကြီး ... ဦးဝိဇ္ဇာ”

“ခေါ်လို့ ... မ ... မရတော့ဘူးဘုရား”

“အရှင်ဘုရား ... ဒီ ... ဒီမှာ စာတစ်စောင်နဲ့ ဘူးလေးတစ်
ဘူးပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာတစ်ရွက်နှင့် ထုံးဘူးခန့်
ဘူးလေးကိုလှမ်းလာ၍ ဆရာတော်က ယူဖတ်လိုက်သည်။

လူလေး မသေသေးပါဘူးကွာ။ ဒီဆေးကိုသာ လိမ်းထည့်
သောက်၊ သည်းခံပါ ... ငါ့သား။ ဝဋ်ကြွေးရှုံ့ရင် အကြေဆပ်ရစမြဲပဲ။
အပြစ်မယူနဲ့။

ရာကျော်

သည်မှာ သူတို့အားလုံး မေ့မြောနေသည့် (လှုပ်ခေါ်၍မရသည်)
ကိုဝိဇ္ဇာကိုပွေ့ထမ်းပြီး ကျောင်းသို့သယ်ယူလာလိုက်သည်။ ပြီး ... ရေခဲ
ရေအေးများဖြင့် ဒဏ်ရာများကိုသန့်စင်ပြီး ရာကျော်ဆိုသူ ပေးထားရစ်ခဲ့
သည့်ဆေးဘူးမှ ဆေးမှုန့်များကို ဒဏ်ရာများသို့ လိမ်းထည့်သိပ်ပေးပြီး
အဝတ်ပတ်တီးများ စည်းပေးလိုက်ကာ ဆေးမှုန့်များ ဝါးစပ်ထဲဝင်အောင်
ကလန်၍ လျှာနာနီကပ်ပေးလိုက်၏။

ခဏနေတော့ ကိုဝိဇ္ဇာသတိရပြီး ညည်းညူထတော့၏။ အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။ မျောက်ကြီးတောကျော်ကား လှုပ်ရှားညည်းညူနေ သည့် သခင်ကိုမြင်ရသောအခါ သူ့လက်နှင့် ရင်ဘတ်ကိုကုတ်ပြီး လှုပ်နှိုး အော်ဟစ်၍နေလေ၏။

ဆိုရလျှင် ...

မိုးလင်းသောအခါ ကိုဝိဇ္ဇာသတိပြန်ရပြီး ထိုင်နိုင်လာ၍ စကားပြော နိုင်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ဒကာကြီးရယ်”

“ဘုရားတည်မယ့်ငွေအိတ် ရိုက်အလှခံရတာပဲဘုရား”

“ရိုက်တဲ့လူကို မှတ်မိလား”

“မှန် ... ပါ ... ဘု ... ရား”

“ဘယ်သူတွေလဲ ... ဒကာကြီး”

သူ ... အတန်ကြာစဉ်းစားနေစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အနီးမှ ရသည့် စာနှင့်ဆေးဘူးကို ကိုဝိဇ္ဇာအား ပြလိုက်၏။ ကိုဝိဇ္ဇာက စာကိုအလျင် ဖတ်လိုက်သည်။

လူလေး မသေသေးပါဘူးကွာ၊ ဒီဆေးကိုသာ လိမ်းထည့် သောက်၊ သည်းခံပါ ... ငါ့သား။ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် အကြေဆပ်ရစမြဲပဲ၊ အပြစ်မယူနဲ့။

ရာကျော်

အလို ... ဒါ ဘာရာကျော်ရဲ့လက်ရေးနဲ့ စာပါလား။ ကြည့်ရတာ ဘာရာကျော် သူ ဒဏ်ရာနှင့် သတိလစ်မေ့မြောနေစဉ် ရောက်လာခဲ့လေ ရောသလား။ စဉ်းစားလို့ မတတ်ခဲ့။

“အဲဒီလူယုတ်မာတွေကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဘုရား”

“ဘယ်သူတွေလဲ။ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားရမယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“နေ ... နေ ... ပါစေဘုရား”

“ဟင်း ... ဒါ ရာဇဝတ်မှု ... ဒကာကြီး ထိန်ချန်ထားလို့ သင့် မလား။ နှောင်းအစရှိရင် တနောင်နောင် ဖြစ်မလားဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

ငွေမြင်လို့ လောဘဖြစ်ကြတာပါ ဘုရား။ ငွေမမြင်ရင် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော် နေကောင်းပါပြီ။ သူတို့ကို တပည့်တော် ခွင့် လွှတ်ပါတယ်ဘုရား”

“အင်း ... ဒကာကြီးလိုလူစားလည်း ရှာမှရှားပဲလေ။ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

ညနေပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ အစွမ်းထက်လှသော ဘရာကျော် ၏ဆေးစွမ်းကြောင့် သူ့ဒဏ်ရာများမှ မနာမကျင်တော့ဘဲ လှုပ်ရှားလာနိုင် ခဲ့၏။

သို့နှင့် ကျောင်းရှေ့မှာ မျောက်ကြီးတောကျော်နှင့် ခေါက်တုံခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်နေစဉ် ကျောင်းဝမှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ ၎င်းဖြစ်စဉ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား များလည်းတွေ့လိုက်၍ ဝိုင်းကြည့်ကြတော့၏။ သူတို့နောက်မှာလည်း လူ အုပ်တစ်အုပ် အော်ဟစ်၍ လိုက်ပါလာကြ၏။

လူသုံးယောက် ...။

တစ်ယောက်က ရှေ့ဆုံးက နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ အသားမည်း မည်း။ နောက်တစ်ယောက်က လက်ပြင်ကုန်းကုန်း နဖူးမှာဘကြီးနှင့်။ နောက် ဆုံးလူက ခေါင်းတုံးနှင့် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်လို့။ ထိုသုံးဦးသည် ကျောင်းဝိုင်း ဝန်းရှိရာသို့ ခွေးများ၊ ဝက်များကဲ့သို့ လေးဘက်ထောက်၍ လာနေ၏။

သူတို့ရဲ့ပါးစပ်များမှ သွားရည်များသည် ခွေးရူးကဲ့သို့ တဖြာဖြာ တန်း၍ကျနေပြီး ပါးစပ်မှလည်း တဂူးတဖူးတအင်းအင်းနှင့် ခွေးများမှာ အခြား လန်၍ သွေးသံရဲ့ရဲ့၊ တစ်ယောက်က ခါးမှာပုဆိုးမရှိ။ မျက်နှာမှာလည်း ကုတ်ရာခြစ်ရာများ ကိုယ်စီဖြင့်။

ရှေ့ဆုံးမှ အသားမည်းမည်းလူလည်ပင်းမှာ တထေးထားသည့် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးက တန်းလန်း။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၎င်းလွယ်အိတ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒါ သူငွေလွယ်အိတ် မှန်း သိလိုက်ပြီး ကိုဝိစွာ လွန်စွာ အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ မှတ်မိလိုက်ပါပြီ လေ။ ခွေးရူးလို သွားရည်များတန်းလန်းကျနေသည့် လေးဘက်ထောက်လာ နေသည့် လူသုံးဦးသည် ကိုဝိစွာရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကိုယ်စီမျက်နှာ မော့ပြီး ငိုကြလေသည်။ ငိုသမှ ရှိက်ကြီးတင်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ အရပ်ထဲမှ လူများပါ ရောက်ရှိ လာကြပြီး အံ့သြထူးဆန်းစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သက်တော်ရှည်ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ကြီးလည်း ဖြစ်ရပ်များဆန်းကြယ်လွန်း၍ ဘာက စမေးရ မှန်းမသိ။

“မင်းတို့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ကိုဝိစွာက သူတို့သုံးယောက်ကို ကရုဏာသက်သံနှင့် မေးလိုက် ၏။ သို့သော် ဘယ်လိုမေးမေး သူတို့သုံးယောက်စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြ ပေ။ ဒီမှာ ငိုရှိက်ရင်း သွားရည်များကျရင်းမှ ရှေ့ဆုံးက အသားမည်းမည်း လွယ်အိတ်အဖာလွယ်ထားသူက ကိုဝိစွာခြေထောက်ရှေ့မှာ ခေါင်းစိုက်၍ ချပေးလိုက်သည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူနှင့် ငွေအကြွေများ အန်ကျလာ၏။

“ပိုက်ဆံတွေဟ”

“အများကြီးပဲဟေ့”

“ဒီကောင်တွေ လူခွေးနဲ့တူတယ်။ အနားကို မကပ်ကြနဲ့”

“ခွေးရူးပြန်တာ နေမယ်ဗျာ”

ဒီမှာ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးက ကိုဝိစွာကို လှမ်းမေးလိုက် ၏။

“ဒကာကြီး ... သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာ လဲ ... ဟင်”

ကိုဝိစွာ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သေး။ ငွေအိတ်ကိုတစ်လှည့်၊ ခွေးရူး လိုဖြစ်နေသည့် လူထူးဆန်းသုံးယောက်အဖြစ်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေစဉ် အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသော သျှောင်တစ်ဆောင်နဲ့ တော ခြောင်လူကြီးတစ်ဦး ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး တုန်ခါသောအသံနှင့် ဝင်ပြော သိုက်သည်။

“ကိုဝိစွာ ... ရှေ့က မည်းမည်းလူနာမည်က အမည်းကြီးတဲ့ အလယ်လူက ဘုကြီးတဲ့။ နောက်ကခေါင်းတုံးက ငရမန်ကန်းလို့ ခေါ်ဝါ ဘယ် ... ကိုဝိစွာ”

“သူတို့က ဘာလဲဟင်”

“သူတို့သုံးဦးဟာ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ သူခိုး၊ လူလိမ်၊ လူမိုက် တွေပေါ့ဗျာ။ တစ်ည သူတို့သုံးဦး ဟောဟိုလွယ်အိတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်အိမ်ပေါ် ဘုံရောက်လာပြီး လွယ်အိတ်ထဲကငွေများကို သွန်ချရေတွက် ပျော်နေကြ ဘယ်။ ဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးတော့ သုံးယောက်စလုံး ဘာမှမပြောဘူး။ ဒီမှာပါလာတဲ့ အရက်များကို အိမ်ပေါ်မှာသောက်ပြီးရော အော့အန်ကြတယ်။ အန်ရင်းကနေ အကြောင်းမဲ့ငြင်းခုံပြီး ထသတ်ကြတယ်။ ကျုပ် ဆွဲလို့မနိုင် ဘူး။

နောက်ဆုံး မြေပြင်မှာ ခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း ခွေးရူးများလို သွားရည် ဘမြားမြားကျပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကိုက်နေတာနဲ့ လူခွဲပြီး ကြိုး ချည်ထားတုန်း ညနေက ကြိုးပြတ်လို့ ထွက်ပြေးသွားရာက ဒီကိုရောက် ခဲ့ကြောင်းသိရသလို ဒီငွေအိတ်ဟာလည်း ကိုဝိစွာတို့ ဘုရားတည်ဖို့ အလှူခံ ခဲ့ထားတဲ့ငွေအိတ်မှန်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက တစ်ဆင့်ကြားရလို့ သိက်လာတာပါ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာတော်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ငမည်းကြီးက ကျုပ် ... ကျုပ်သားပါဗျာ”

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“ဒီကောင်သုံးကောင် ရိုက်လုတာကိုး”

“တောက် ... မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ ဖြစ်မှကောင်းတယ်”

“ဘုရားရိုက်တာပဲ နေမှာဟေ့ ...”

“ဘုရားရိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒဏ်ခတ်တာ နေမှာ”

လူတွေက အမျိုးမျိုးဝေဖန် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။ ဒီတော့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများရော၊ သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးရော နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီး ဦးခေါင်းကိုယမ်း၍ စုပ်သပ်လိုက်၏။

ဒီ ... ဒီလူမိုက်သုံးယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုးကို ကယ်လို့ရရင်ကယ်ပါ ကိုဝိဇ္ဇာရယ်။ လူစိတ်ပြန်ဝင်အောင် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီကြပါ။ ပြီးမှ ထိုက် သင့်သလို ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူကြပါခင်ဗျာ”

ငမည်းကြီးရဲ့ဖခင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ကိုဝိဇ္ဇာကို တောင်းပန်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ...”

“ပြောပါ ... ကိုဝိဇ္ဇာ ... ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဗျာ ... ဟင်”

“ဒီ ... ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် မ ... မတတ်နိုင်ဘူး။ အံ့သြလွန်း လို့ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... လူမိုက်တွေ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ။ ခု တော့ အကုသိုလ်မကောင်းမှုဒုစရိုက်က ဒဏ်ခတ်ပြီပေါ့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ငမည်းကြီးရဲ့အဖေက ချိုးပွဲချ၍ ငို၏။ ငမည်းကြီးတို့ သုံးယောက် ကား သွားရည်များကျ၊ မျက်ရည်များကျလျက်က တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးကဲ့သို့ (ဒဏ်ရာရခွေးကဲ့သို့) တအိအိ ညည်းနေစဉ် ...

“ဖယ်ဟေ့ ... အဲဒါ ငါကုမယ်”

လူအုပ်နောက်မှ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကိုကြားကြ၍ လူညံ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူအုပ်ကို တိုးဖယ်ဝင်လာသူ လူကြီးတစ်ယောက်။

“ဟာ ... အဘ”

“အေး ... ငါ ရောက်လာပြီ”

“အဘ ... အဘ ...”

ကိုဝိဇ္ဇာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာသည့် လူတူ ဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ကျန်လူများက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဝိုင်းကြောင်ကြည့်နေကြ၏။

“အဘ ... ဒီ ... ဒီမှာ ...”

“ငါ အားလုံးကြားပြီး၊ သိပြီးပါပြီကွာ။ ဖယ်ကြ ... ငါလုပ်ပေး မယ်”

အံ့သြစရာပါပဲ။ ဒီမှာ ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ဆိုသည့် တိုက်ပုံရင် ဘဲ့၊ ပုဆိုးဖင်ပေါက်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အဘိုးအို ဦးသည် အားလုံးရှေ့မှာပင် သဲတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး ဆရာ ဘော်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ သစ္စာပြုလိုက်၏။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘာသာတရားမှန်း နားလည်သည့် အချိန်ကစ၍ ရတနာမြတ်သုံးပါး၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို စွဲမြဲယုံကြည် နှုတ် ကိုးကွယ်ခဲ့ပါ၏။ ကံငါးပါး လုံခြုံခဲ့ပါ၏။ မြို့စဉ်နယ်စဉ်လှည့်၍ ကိုးတောင် ဩဇာစေတီတော်များတည်ပြီး သာသနာပြုခဲ့ပါ၏။ လူသတ္တဝါ၏ အသက် အားလည်း အခါအားလျော်စွာ ကယ်တင်ခဲ့ပါ၏။ သူတစ်ပါးအား မျက်ရည် ခေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘုရား။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရတနာသုံးပါးပစ္စည်းကို ပြစ်မှားမိသည့် ဤလူငယ်သုံး ယောက်တို့အား ဆိုင်ရာပိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များမှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သမ္မာဒေဝ ဘော်မြတ်အပေါင်းတို့မှလည်း လက်ထဲမှသဲတစ်ဆုပ်အား နတ်ဆေးဩဇာ အဖြစ်ချီးမြှင့်၍ ဤထူးဆန်းသော ဝေဒနာအဖြစ်ဆိုးအား ချက်ချင်းလက်ငင်း သောက်ကင်းသက်သာအောင် ကုစားတော်မူပါဘုရား”

ငင်းနောက် နှုတ်ဖျားမှ ထူးဆန်းသောမန္တန်တစ်ပုဒ်ကို အတန်ကြာ ချွတ်ပြီးနောက် သူတို့၏(ခွေးရှူးလိုလူ) ဦးခေါင်းပေါ်၊ ကိုယ်ပေါ်သို့သံများ ကို ကြံချ၊ ပက်ချလိုက်သောအခါ လူမိုက်သုံးဦး အများရှေ့မြေပြင်မှာ ထွန် သန့်လူး အော်ဟစ်ညည်းညူပြီးနောက် အသံများ ငြိမ်ကျသွား၏။

အားလုံးက ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။

၂၁၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

မကြာခင် လူခိုက်သုံးဦး ဖြန်းခနဲ ထိုင်၏။ ပါးစပ်မှကျနေသည့် သွားရည်များလည်း ရပ်သွားပြီး စကားပြောနိုင်လေတော့၏။

စကားပြောနိုင်သည်နှင့် ချက်ချင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဦးကုန်းချ၏။ ပြီး ... ကိုဝိဇ္ဇာကို ဦးကုန်းချ ရှိခိုးတောင်းပန်၏။

“ငါ့ကို ဘာမှတောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးကွာ။ အခု မင်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်အစစ်က ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ပဲ။ အဘရဲ့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် မေတ္တာတန်ခိုးကြောင့် မင်းတို့ လူကောင်းဘဝကို ပြန်ရခဲ့တာ။ အဘကို ဦးခိုက်ကြ”

ဒီမှာ မည်းကြီး၊ ဘုကြီးနှင့် ငရမန်တို့က ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ကို ဦးခိုက်ကန်တော့ရန် လှည့်လိုက်သောအခါ ဘတိုက်ပုံမရှိတော့။

“ဟာ ... အဘရောဟ”

“အဘရေ ... အဘ ... ဘယ်များ ရောက်သွားပါလိမ့်ဗျာ ... အဘ ...”

“ထွက်သွားပြီဗျ”

“ဟင် ... ဘယ်ကို ထွက်သွားလဲဟင်”

“ခင်ဗျားတို့ကန်တော့နေတုန်း ဒီလူအုပ်ကနေ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟာ ... ရှာကြပါဟ ... အဘရေ ... အဘ ...”

ဒီမှာ ကိုဝိဇ္ဇာတို့ရော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများရော၊ ငမည်းကြီးတို့ အဖေကပါ လိုက်ရှာကြသောအခါ အဘရာကျော်ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့။

မြန်လိုက်တာ။

ကိုဝိဇ္ဇာ ကျေးဇူးရှင်အဘကို ကိုယ်တိုင်ပြုစု ကန်တော့ချင်သော်လည်း ကံအကြောင်း မတိုက်ဆိုင်၍ပဲလားမသိ။ ချက်ချင်း တွေ့ကြုံရပါလျက် စကားပင်မပြောလိုက်ရ။ အဘကား အလွန်နားလည်ရခက်ခဲ ဆန်းကြယ်သော လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါကလား။

❀ ❀ ❀

[၅]

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမျိုးပြု၍ ရွာထိပ်မှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကို တည်တော်မူလေသည်။ ဘစ်ရွာလုံး ဝိုင်းလုပ်အားပေးကြရကား အကျွေးအမွေးများဖြင့် စည်ကားလှပေ၏။

ထီးတော်တင်သည့်နေ့တွင် ကိုရင်ကြီးသုံးပါးတို့က ထီးတော်တင်နန်းရထားကြီးကို ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ဝိုင်းဆွဲကြ၏။

ထိုကိုရင်ကြီးသုံးပါးကိုကြည့်၍ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးဝိဇ္ဇာတို့သာမက တစ်ရပ်လုံးကလည်း ဝမ်းသာနေကြ၏။

ထီးတော်ကြီးကို လှိုက်လှဲဝမ်းသာဆွဲနေသည့် ကိုရင်ကြီးသုံးပါးကား ...

ကိုရင်ကြီး ငမည်း၊

ကိုရင်ကြီး ကိုဘုကြီးနှင့်

ကိုရင်ကြီး ငရမန်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထီးတော်ကို ငှက်မြတ်နားနှင့်တကွ ပိန္နဲတိုင်မှာ စွပ်ပြီးသောအခါ အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ”ဟု အားလုံးဟစ်ကြွေးနေစဉ်မှာပင် အိုးစည်ဒီတတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

သံများနှင့်အတူ ဆိုင်းခါးပြတ်ဝိုင်းမှ စည်တော်တီးသံကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ လူအုပ်ကြီးသည် တဝေးဝေးအော်ဟစ်ကာ လူတစ်ဦးကြုံနေသည့် ငွေစက္ကူများကို ဝိုင်းလုကောက်နေကြသည်။ ငွေစက္ကူများသည် လိပ်ပြာများကဲ့သို့ မိုးပေါ်မှာ ပလုပ်နေ၏။

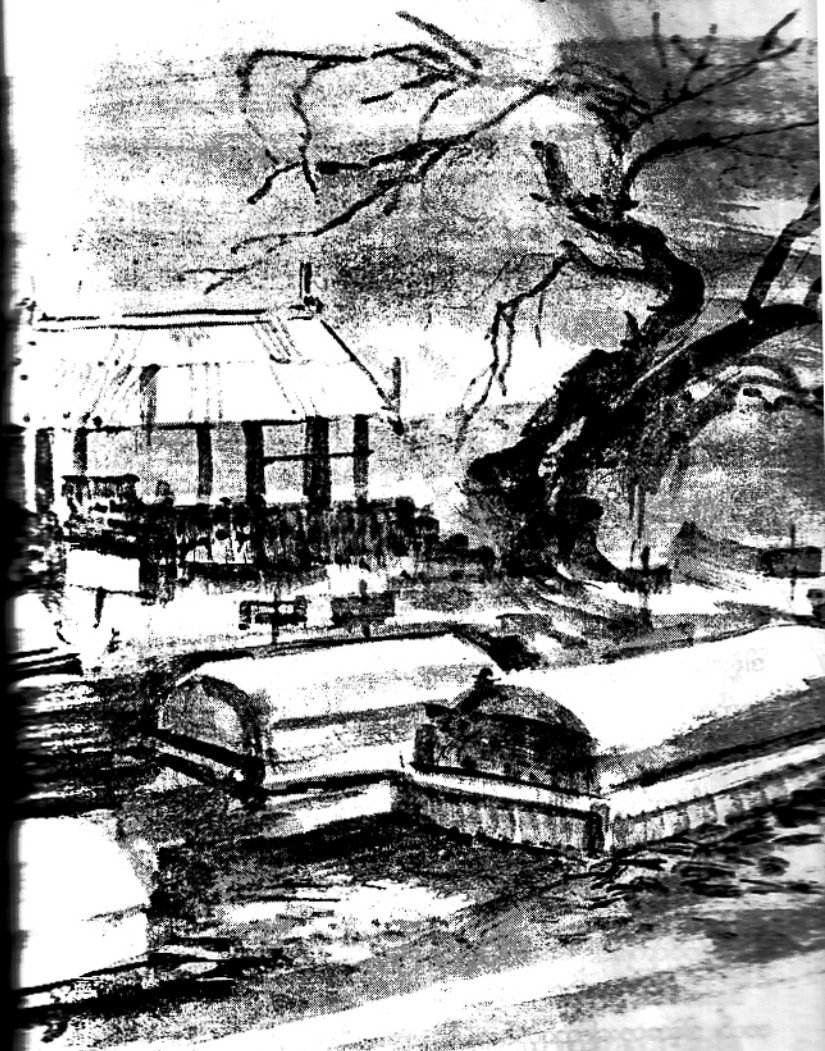
ဘယ်သူများကြုံနေပါလိမ့်ဟု ကိုဝိဇ္ဇာနှင့် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးတို့အပါအဝင် လူများက လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

အလို ... တခြားမဟုတ်၊ ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်ပါလား။ ဒီမှာပဲ ကိုဝိဇ္ဇာ မျောက်ကြီးတောကျော်ကို လက်ဆွဲ၍ ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လိုက်လေသတည်း။

မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

ဝဏ္ဏဝေသန်း

“မြသန်း ...”

“ဗျ ...”

“ငါ ... နားကြားများ လွဲလို့လား၊ မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမလို့”

“သရဲနဲ့တစ္ဆေကို သွားရှာမလို့”

“ဘုရား ... ကျားသားမိုးကြိုး”

ဖားကန့်မှာ ကျောက်သွားတူးမလို့၊ မြစ်ဆုံမှာ ရွှေသွားကျင်မလို့ ဆို လမ်းစရိတ်လေးပါ ရှာပေးမလို့ဟာ။ ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သရဲ တစ္ဆေ သွားရှာမလို့ပြောတော့ ဦးစိန်အောင် ကြောင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တရှုံရှုံ နေတဲ့ ချွေးမ မီးယပ်ပိန်မီးယပ်ခြောက် မိရွှေပန်းနားကပ်ပြီး တိုးတိုးမေး တယ်။

“ရွှေပန်း ...”

“ရှင် ... အဖေ”

လူလားမြောက်ကတည်းက ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း စတဲ့ပန်းများကို ခြာမြတ်နိုးနိုးရှိလို့ နာမည်ရင်းက မခင်ရွှေ၊ သို့သော် မခင်ရွှေက အိမ်အနီး က နှစ်ယောက်ရှိနေတာနဲ့ ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်သွားအောင် ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း ကြိုက်တဲ့သင်းကို ပန်းတစ်လုံးတိုးပြီး မခင်ရွှေပန်းလို့ ခေါ်လိုက်တာ။

အပျိုတုန်းက မခင်ရွှေပန်းက လန်းလန်းစွင့်စွင့်လေးပါ။ သူ့သား ကြောင်တစ်ရာမြသန်းနဲ့ ညားပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး တပိန်ပိန်တလိမ်လိမ် ဖြစ် သွားတာ ကလေးနှစ်ယောက်ရတဲ့အထိ ရုပ်မပေါ်တော့ဘူး။

အရပ်က ဝိုင်းပြောတယ်။

“ညည်း ... မြသန်းနဲ့ဆက်ပေါင်းရင် အရိုးနဲ့အရေတောင် က ကောင်းမှုကျန်မယ်” တဲ့။

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်အဖေဘဝနဲ့ အနန္တဂိုဏ်းဝင် (အမှန်က ဘယ်သူကမှ မြသန်းလို အူကြောင်ကြောင်လူစား ကို အနန္တဂိုဏ်းထဲ မသွင်းချင်ကြပါဘူး။ သို့သော် သင်းနဲ့ရတဲ့ ကလေးနှစ် ယောက်၊ (ခေါင်းကြီးကြီး၊ ကိုယ်သေးသေးနှစ်ယောက်)ကိုတော့ အနန္တ ဂိုဏ်းဝင်လို့ အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ခေါ်ကြတာ။)

[၁]

“ဟေ့ကောင် ... မြသန်း”

“ဘာတုံးဗျ”

“အံ့မာ ... ကိရစ္ဆာန်ကောင်၊ ဖအေကိုများ ဘာတုံးဗျတဲ့။ အရှင် လတ်လတ်မြေမျိုပြီး အဇာတသတ်တို့၊ ဒေဝဒတ်တို့နဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်ခဲ့ကောင်၊ ဒါနဲ့မင်းက အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဘာလဲ၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတာလား ... ဟုတ်လား”

အဖေလုပ်သူ ဦးစိန်လှိုင်က ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲ အဝတ်အစား များ ထိုးထည့်နေသည့် သားလုပ်သူ ‘ကြောင်တစ်ရာမြသန်း’ ကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်ရော ကြောင်တစ်ရာမြသန်းက ...

“ကျုပ် အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သရဲနဲ့ တစ္ဆေကို သွား ရှာမလို့”

ကြားရချက်စကားကြောင့် ဖခင်ဦးစိန်လှိုင် အလွန်ကို အံ့သြသွား တယ်။ ဒါနဲ့အတူ ကြောင်တစ်ရာမြသန်းရဲ့မိန်းမ မခင်ရွှေပန်းကလည်း ကလေး ကို နို့တိုက်ရင်းက တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေတယ်။

၂၁၆ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

အဲလို အနန္တဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်သည့်တိုင် မယားလုပ်သူကို အလုပ် လုပ်မကျွေးဘူး။ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ်တယ်။

ဒါနဲ့ မရမ်းကုန်းတစ်မြို့လုံးက 'ယောင်တစ်ရာမြသန်း' လို့လည်းခေါ် သလို အပေါင်းအသင်းများကတော့ ဟိတ်လေးဟန်လေးရှိအောင် 'ကြောင် တစ်ရာမြသန်း' လို့ခေါ်တယ်။ (အထူး မေတ္တာရပ်ခံလိုတာက ဂမ္ဘီရစာရေး ဆရာကြီး မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်) ရေးသားတဲ့ 'ကြောင်တစ်ရာသက်ပြင်း နှင့် အင်းတစ်ထောင်မင်းခေါင်' ဝတ္ထုရှည်ထဲကလို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကြောင် နက်ကောင်ရေတစ်ရာ အရပ်ထိုးထားတဲ့ ကြောင်တစ်ရာလိုလူစားမျိုးလို လူ စွမ်းကောင်းလို့ မထင်လိုက်ကြပါနှင့်ဟု မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျား။)

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းရဲ့အဖေ ဦးစိန်လှိုင်က သူ့လောက်မကြောင် ပါဘူး။ အရပ်ထဲမှာ ဘုရားလူကြီးလည်း လုပ်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် : လည်း ဖွင့်ထားတယ်။

နောက်ပြီး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာပါ။ ရှင်ရှိသေ၊ လူရှိသေ ပါ။ သူ့သားမြသန်းကျခါမှ နေရာတကာကြောင်လွန်းလို့ 'ကြောင်တစ်ရာ မြသန်း' လို့ အမည်ကြီးရတာပါ။

အခု ... သူ့အနီးမှာရှိနေသေးတော့ သူ့အကြောင်း အရမ်းဖမ်း တင်လို့ မကောင်းဘူး။ သူ့ခရီးထွက်သွားမှ သူ့ကြောင်ကွင်းတွေကို ပြောပြ ပါမယ်။

“ဟဲ့ ... ရွှေပန်း”

“ရှင် ... ရှင် ... အဖေ ...”

“နင့်လင်မြသန်း ဦးနှောက်ကောင်းသေးရဲ့လား ဟင် ..”

ရွှေမကို တိုးတိုးလေး မေးရတယ်။ ရွှေမက တိုးတိုးပြန်ပြော တယ်။

“ညည သူတော်တော်နဲ့မအိပ်ဘူး ... အဖေ”

“မအိပ်ဘဲ သင်းက ဘာလုပ်နေတုံးဟဲ့”

“ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လိုက်၊ ဆုပ်လိုက် လုပ်လုပ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ပြီးတော့ရော”

“ဟိုလေ ... ပုဆိုးလွန်ပြီး သူ့ပေါင်ကို ဖွတ်နေတယ်”

“အဲဒါက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်တုံးဟဲ့ ... ရွှေပန်းရဲ့”

“မသိဘူး ... အဖေ၊ သူ့ပေါင်ကိုသူဖွတ်ပြီး တစ်ခါတလေ ရယ် ဘယ်။ ရယ်ရင်းကနေ ပါးစပ်က ချုံ ... ချုံနဲ့ ရွတ်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ...။ ဒီကောင် ကြောင်နေတာ ကြာပြီဟ”

“နောက်ပြီး သင်တုန်းစားကြီးဖွင့်ပြီး ဖြတ်ပစ်မယ်၊ ဖြတ်ပစ်မယ် ... မကြာခဏ ကြိမ်းဝါးနေတယ် အဖေ”

“ရွှေပန်း ...”

“ရှင် ... အဖေ”

“သင်တုန်းစားနဲ့က ဘာကိုဖြတ်မလို့တဲ့တုံး”

“မသိပါဘူး ... အဖေရယ်၊ မေးလည်း မပြောဘူး။ တစ်ညမှာ :

သူ သင်တုန်းစားကြီးကိုငြိပြီး သင်းရှိနေလို့ ငါ အခုလို ဒုက္ခရောက်နေတာ သင်းမရှိရင် ငါဘဝလွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး ပြောနေတာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက မသင်ကံ ချဲ့ ကိုမြသန်း ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲလို့ အော်မေးမှ နှုတ်ခမ်းမွေး ခတ်မလို့ပါတဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါ အဖေ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ နှုတ်ခမ်း မွေး ခိုတ်စရာလား ... ဟင် ...”

“အေး ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်ကို ကြောင်တစ်ရာမြသန်း ချဲ့ ခေါ်ကြတာပဲ။ သင်တုန်းစားကို သိမ်းထား၊ ဝှက်ထား။ တော်ကြာ .. ခုဒင်း ... အဲလေ ... ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်ကုန်မယ်။ ကြား တား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ငါက အရပ်ထဲမှာ လူကြီး၊ နင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

“နေဦး ... ဒီကြောင်ကိုပါ သေသေချာချာ မေဦးမယ်၊ တော : ကောင် ... မြသန်း”

“ဘာတုံးဗျာ ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း နာမည်ပဲခေါ်နေတာပဲ”

“မင်းက ဘာကိစ္စ သရဲနဲ့တစ္ဆေကို သွားရှာမှာတုံး”

“ညိုမိုင်းဆိုတဲ့ကောင် တစ္ဆေသရဲအကြောင်း ရေးလွန်းလို့ တစ္ဆေ သရဲ တကယ်ရှိမရှိ သွားသုတေသနလုပ်မလို့”

“မင်းနဲ့ ဘယ်သူပါမှာတုံး”

“တင့်နိုင်ပါမယ်”

“လူကောင်းတွေပဲ။ ကျော်ဦးရော ပါဦးမှာလား”

“ပထမတော့ ကျော်ဦးပါ လိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဒီလမှာ ကျော်ဦး မြွေကိုက်လို့ သေသွားပြီ။ ဂျီတင့်နိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်ပဲသွား ရှာမှာ”

“မြသန်းရာ ... သရဲတစ္ဆေ ရှိရှိမရှိရှိ မင်းတို့အလုပ် ဘာပါလို့ တုံးဟ”

“ဒီကောင်ညိုမိုင်း ဒီလိုရေးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ထံက ပိုက်ဆံညှာ ယူနေတာကို သက်သေပြချင်လို့ပါ”

“မင်းတို့က မရှိဘူးဘက်ကပေါ့”

“အဲဒါ အခု သုတေသနလုပ်မှာ။ သုတေသနလုပ်လို့ သရဲတစ္ဆေ မရှိမှန်း သိရရင် အဲဒီစာရေးဆရာ ညိုမိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ လက်နှစ်ချောင်း ကို နှစ်တစ်လက်မတူနဲ့ ရိုက်ချိုးပြီး ပညာပေးမှာ။ ကြည့်နေ”

“ဘုရားဟောမှာ တစ္ဆေသရဲရှိတယ်လို့ ဟောထားတယ်လေ”

“ဘုရားက သူ့ဘာသူ့ဟောတာ၊ ကျုပ်တို့က လက်တွေ့မှ ယုံမှား အချိန်မရှိဘူး။ သွားတော့မယ်”

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းက ပြောရင်းကနေ ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်ပြီး သူ့မိန်းမဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။

“ရွှေပန်း ...”

“တော် ... ဟော် ... ဟော် ...”

“အခုကိစ္စက စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်ရမှာ။ ငါသေရင်လည်း သေမယ်။ ငါပြန်မလာတော့ရင် နင်ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားကို ယူလိုက်၊ တစ်

ခုတော့ ကြုံပြောထားခဲ့မယ်။ ညိုမိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို လုံးဝယူနဲ့ ခေါ်စား နဲ့။ အဲဒီကောင်ကိုယူခဲ့ရင် နင် အခုထက်ပိုနိုးပြီး အသေမြန်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ

ညိုမိုင်းလိုကောင်ရယ်။ ညိုမိုင်းရဲ့ အမျိုးရယ်ကလွဲရင် နင်ကြိုက်တဲ့လူကို ယူ။ ကြားလား ...။ အဲဒီကောင်ကို ဝေးဝေးရှောင်ရင် ကြီးပွားမယ်”

“ကိုကြောင် ...”

“ဘာ ... ဘယ်လိုခေါ်တယ်၊ နင် သေချင်ပြီနဲ့တူတယ် ... တုတ် လား”

“ကန်တော့ပါ ... ကိုမြသန်းရယ်၊ ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်နှရက်စောင့် ... စောင့်ရမှာလဲ ဟင် ...”

“ဘာလဲ ... နင်က အခုကတည်းက နောက်လင် လိုချင်လို့ လား”

(အမှန်က သင်းလိုလူစား အူကြောင်ကြောင်ထက်စာရင် ဆိုက်ကား သမားလင်တော်ရတာက ထမင်းစားရဦးမှာပါ။ မခင်ရွှေပန်း ပြောချင်တာက သိုရမည်ရ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ရှင် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ပါလားလို့ ပြောချင် ဘာပါ။ သို့သော် ယောက္ခမ ဦးစိန်လှိုင်ကိုအားနာလို့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ သို့ သော် သူမ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။

အခုသွားမည့်လမ်းမှာ သူ့ယောက်ျား ကြောင်တစ်ရာမြသန်းရော၊ ဂျီတင့်နိုင်ရော ပွဲချင်းပြီး သေမယ်ဆိုတာ အိပ်မက်လည်း ကြုံရထားပြီးပြီမို့ ခင်ထဲမှာ အကြီးအကျယ်ဝမ်း သာနေတယ်။ သို့သော် သူတို့သားအဖ မရိပ် မိအောင် မျက်လုံးကို ရေဆွတ်ပြီး မျက်ရည်ကျချင်ယောင် ဆောင်လိုက်နေ ဘာ။)

“မဟုတ်ပါဘူးတော် ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုပဲ စောင့်နေပါ့မယ်တော်”

“ဟင်း ...”

အဲဒီလို ဟင်းလို့ပြောပြီး အထုပ်ကြီးလွယ်လို့ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်း သွားတယ်။ ဖအေကြီးဦးစိန်လှိုင်က စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဒီမှာ မယားလုပ်သူက ဝမ်းနည်းလို့ ဟစ်ပြီးခိုရာ ...

၂၂၀ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“အမယ်လေး ... ကိုမြသန်းရဲ့ ... အခုတော့ သွားရှာပြီပေါ့
တော် ... ဟီး ... အင် ... ဟီး ...”

အဲဒီမှာ ဂုန်းဆို ကြောင်တစ်ကောင်မြသန်း ဒေါက်ကြီးမောကြီးနဲ့ ပြန်ဖြေ
တက်လာပြီး ...

“ဟဲ့ ... အကန်းမ၊ ငါ ခရီးသွားမှာ သေတာမဟုတ်ဘူး။ နင်
ပြန်ပြင်ဦးစမ်း ... ဝိုလေ ... တယ် ... ငါ လုပ်လိုက်ရရင်ကွာ ... တောက်”

ဒါနဲ့ မယားလုပ်သူက ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ပြင်ဦးတယ်။

“အမယ်လေး ... ကိုမြသန်းရဲ့ ဖြစ်ရလေခြင်းတော့ ... ဟင့်
ဟင့် ...”

ဖခင်လုပ်သူ ဦးစိန်လှိုင်အနေနဲ့ အမျိုးမျိုး တားတယ်။ တားလို့မရ
ဘူး။ တားလို့မရတော့ သွားပေါ့။ နဂိုက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ မြသန်းလို
ခံကြာင်ပုံက မူလတန်းကတည်းက သူငယ်တန်းမှာ ဆရာမက နေရာချပေး
တာကို စတုတ္ထတန်းမှာ သွားထိုင်နေတယ်။

သူငယ်တန်းပြဆရာမ ဒေါ်သီတာစိန်မြင့်က ကျောင်းခေါ်ချိန်စာ
ရင်းကြည့်ပြီး

“မောင်မြသန်း ...”

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်နေရာက ထူးတာတဲ့ မောင်မြသန်း
ရဲ့”

“အနော် ... ဒီမှာ ... ချရာမ”

“ဟဲ့ ... မောင်မြသန်းရဲ့၊ အဲဒါ စတုတ္ထတန်းနေရာဟဲ့။ လာ
ဒီမှာ မင်းထိုင်ရမှာ”

‘လာ ... ဒီမှာ မင်းထိုင်ရမှာ’ ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပေါက်လို့
လည်း မသိဘူး။ ဆရာမထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်အနီးမှာ တောင့်တောင့်ပြီး
ရပ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ဆရာမကမေးရော ...

“မောင်မြသန်း ... ဘာပြောချင်လို့တုံး”

“ဆရာမပဲ ဒီမှာထိုင်ရမှာဆို၊ ဖယ်ပေးလေ”

“မြတ်စွာဘုရား ...”

ဆရာမ လန့်သွားတယ်။ မြသန်းက ထွက်လာတဲ့နှစ်ချိုးကို ပြန်ရှုံ့သွင်းရင်း သွားချေး (သချေး) တွေကို လျှာနဲ့ထိုးပြီး စုပ်နေတယ်။

နောက်ဆုံး ဆရာမက သူငယ်တန်းနောက်ဆုံးမှာ ကြောင်များ ဒီနေရာမှာချေးယိုနေတဲ့ ပြောသလိုမျိုးပြောပြီး နေရာချပေးထားရတယ်။

အဲဒီလိုကြောင်တာ။

အဲဒါ ဆရာမက မြသန်းရဲ့အဖေ ဦးစိန်လှိုင်နဲ့တွေ့တော့ မေးရတယ်။

“ဦးစိန်လှိုင် ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာမ”

“ဦးစိန်လှိုင်သား မောင်မြသန်းဟာ ဦးနောက်ကောင်းရဲ့လားဟင်” သိလိုက်ပြီ ... ဒီကောင် ဆရာမကို ဒုက္ခပေးနေပြီ။

“မောင်မြသန်းက သိပ်ကျပ်မပြည့်ဘူး ... ဆရာမ”

“ဪ ...”

“ကိုးလနဲ့မွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနစ်လနဲ့ မွေးတာ။ ညှပ်ဆွဲမွေးရတယ်။

အဲဒါ အိမ်ဘေးက ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားမကြီးနို့စို့ပြီး ကြီးလာတာပါ ဆရာမ။ အိမ်မှာအိပ်ရင် ကန့်လန့်အိပ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ နှပ်ချေးနဲ့ထမင်း နယ်စားတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းကို တူနဲ့ထခဲ့ပြီး ကော်နဲ့ပြန်ကပ်တယ်။ ဘောလုံးထဲမှာ ဘာရှိသလဲသိချင်လို့ ဘောလုံးကို ဓားနဲ့ခွဲကြည့်တယ်။

ပါးစပ်ကဝင်သွားတဲ့ ထမင်းဟာ ဘာကြောင့် စအိုကနေ ဟိုသင်း အဖြစ် ထွက်ရတာလဲလို့ ခဏခဏမေးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရတယ်။

ကြောင်ပုံကကမ်းကုန်ပို့ သူ့ကို ရိုက်နှက်ဆုံးမစရာရှိရင် ကျီးကျွဲတန်တန် ခွဲကွဲပြဲပြဲ ရိုက်ဆုံးမပါ ဆရာမ။ သေသွားလည်း ကျွန်တော် အမှုမလုပ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဆရာမ ဒေါ်သီတာစိန်မြင့် ကြားရချက်ကြောင့် ပါးစပ်ပွင့်ပြီး အံ့သြခဲ့ရတယ်တဲ့။ သဘောကောင်းလိုက်တဲ့ ဖအေနယ်။

အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ကြည့် ...။

မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ရင် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကိုယ် မသစ်ဘူး။

အပျိုကြီး မစန်းမြတို့အိမ်ရှေ့မှာ သွားသွား မျက်နှာသစ်တယ်။

အကြိမ်ပေါင်းများတော့ အိမ်နီးနားချင်းများက မေးရော ...

“ဟဲ့ ... မိစန်း ...”

“ဘာတုန်း ... မချစ်စိန်”

“နင်နဲ့မြသန်းနဲ့ ညားနေလားဟင် ...”

“အလို ... ဘာလို့ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ ညားရမှာတုံးတော့ ...”

“မြသန်းက မိုးလင်းရင် ညည်းအိမ်ရှေ့မှာ မျက်နှာနေတိုင်း သစ်သစ်နေတာ တွေ့ရလို့။ ဟို ... ညည်းနဲ့များ ညား ...”

“ဟင် ... မြသန်းက အဲဒီလိုလုပ်တယ်”

“အေး ... မနက်တိုင်းဟဲ့။ နင် မသိဘူးလား”

“သေချင်းဆိုး ... အနာကျကောင် တွေ့ရောပေါ့ဟာ”

နောက်နေ့မိုးမလင်းခင် အပျိုကြီးမစန်းမြ အသာချောင်းနေတယ်။

ဒဲသားမြသန်း ရေခွက်နဲ့ သွားတိုက်ဆေးအစုံနဲ့ ရောက်လာတယ်။ နောက် မစန်းအိမ်ခြံဝမှာ စတိုင်လ်နဲ့ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်နေပါရော။

ကြည့်စမ်း ... မသိရင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဟိုဒင်း ... အဲ ...

...။

“ဗျောင်း ...”

“အမလေးဗျ”

“သေဟ ...”

၂၂၄ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

အပျိုကြီးက ရေထမ်းပိုးနဲ့ နောက်ကျောကို သုံးလေးချက် ဗျင်းလိုက်မှ အသံကုန်အော်ရင်း သွားပွတ်တံပစ်ချပြီး ပြေးရော။ သည်တော့မှ အရပ်က မြသန်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသွားတယ် 'ငကြောင်'တဲ့ ရှိသေးတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားတယ်။ အပြန်မှာ သောက်လက်စ ရေသန့်ဘူးကို ယူလာတယ်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ... မြသန်း”

“အဖေ အိပ်ရာကနီးရင် သောက်ဖို့တဲ့”

ဘယ်လောက်ကြောင်လဲဗျ။ ဟင်း ... တစ်ခါတစ်ခါ အောက်ပိုင်းမှာ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပြီး အပေါ်မှာ တိုက်ပုံဝတ်တယ်။ ဘောင်းဘီတရှမ်းဘောင်းဘီမဟုတ်ဘူး ဖင်ကျပ်။ မျက်စိနောက်ပြီး ခွေးတွေလိုက်ကိုတ်လို့ ဆေးခန်းမှာ သုံးရက်ဆေးထိုးရတယ်။ ခွေးရှူးပြန်မှာ စိုးလို့တဲ့။

သင်းကြောင်ပုံတွေကိုရေးရင် လုံးချင်းတစ်အုပ်စာ မကဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြောင်တစ်ရာမြဲသန်းလို့ အရပ်ကခေါ်တယ်။

အခု သရဲတစ္ဆေ သွားရှာမလို့တဲ့။ ဂျီတင့်နိုင်ဆိုတဲ့ အရူးလိုလို၊ ဝပေါလိုလိုလူနဲ့ သွားပြီ။

ဂျီတင့်နိုင်ဆိုတဲ့ လူကလည်း သွပ်ချောင်ချောင်၊ အခြေအနေ ကောင်းရင် ဘုန်းကြီးဝတ်တယ်။ စုမိရင် ပြန်ထွက်တယ်။ မိန်းမယူတယ်။ သုံးလေးရက်ပေါင်းပြီး ပြေးရော။ သူ့ကို လင်ပျောက်မှုနဲ့ ရဲစခန်းတိုင်ထားဘာ မိန်းမသုံးယောက်ရှိတယ်။

သန်လျင်၊ မြောက်ဒဂုံနဲ့၊ တပ်ကုန်း သုံးမြို့မှာတဲ့။

သို့သော် သူတို့ ကျပ်မပြည့်နှစ်ယောက်ကတော့ စာတော့ တော်တော်ဖတ်တယ်။ ဖတ်တာက ဂန္ထီရဝတ္ထု။ အဲဒါ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်) ဆိုတာ ဂန္ထီရလုံးချင်းတွေရေးပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေတယ်။ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ချွေနဲ့၊ ငွေနဲ့ လှူဒါန်းပေးကမ်းကျော်စောနေတာကို လုံးဝကြည့်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ဂျီတင့်နိုင် ... မင်းစဉ်းစား၊ ညိုပိုင်းဟာ တကယ်ဆိုတဲ့ သရဲတစ္ဆေကို ရှိသယောင်လုပ်ရေးပြီး ဒီကောင် ဘော်ချက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်... မြသန်း၊ ဒါ အမျိုးသားရေးကို ထိခိုက်နိုင်တယ်၊ ငါတို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မသင့်ဘူး”

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တဲ့ စကားရယ်။

“အဲဒီတော့ မင်း... ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်မှာလဲ... ဂျီတင့်နိုင်”

“လက်ပိုက်ကြည့်လို့မသင့်ရင် လက်နောက်မစ်ပြီး ကြည့်ရမှာပေါ့ကွ... ကြောင်တစ်ရာကြီးရ”

“မင်း၊ ငါ့ကို ကြောင်တစ်ရာလို့မခေါ်နဲ့... ဂျီတင့်နိုင်”

“ဆောရီးကွာ... ဘွာ... ဘွာ... မြသန်းရာ... တို့... ဘာလုပ်မလဲ။ မင်းနဲ့ငါ ရှိရှိသမျှ သင်္ချိုင်းမှာ သရဲတစ္ဆေကို လိုက်ရှာမယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ မှတ်တမ်းတင်မယ်။ သင်္ချိုင်းစုံလို့မှမတွေ့ရင် ဒီနေ့ လုပ်ကြံစားသောကံ နှိုင်းတိုက်တယ်ဆိုပြီး မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဂျာနယ်တွေကနေ ဝိုင်းအော်ကြမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ...”

“အိုကေ... သိပ်ကောင်းတယ်။ သင်းထုတ်ဝေသူ တင်ထွန်းကိုပါ ရောပြီး အရေလှန်ရမယ်ကွ။ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

“အေးကွာ... အရေးထဲမှာ ကျော်ဦးက မြွေပွေးကိုက်ပြီး သေရသေးသကွာ။ ကျော်ဦးပါပါရင် သိပ်မြိုင်မှာကွ၊ သိလား”

“ကျော်ဦးများ သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေသလား မသိဘူး”

“ဒီလတွဲတေးက စာရေးဆရာ ဟို... အသားမည်းမည်းနဲ့ ဂမ္ဘီရရေးတာ ဘယ်သူ...”

“မျက်မှန်နဲ့အရပ်ပုပု မောင်ဖြူဖွေးမဟုတ်လား”

“သူ့ကိုယ်သူ မြန်မာအစစ်ပါဗျာလို့ ကျိန်ကျိန်ပြောနေတဲ့ စာရေးဆရာကွာ”

“ထားပါကွာ... သူက ဘာပြောလို့တုံး”

“ကျော်ဦးဟာ မြွေကိုက်သေပြီးနောက်ပိုင်း ဒီလသင်္ချိုင်းမှာ မကျွတ်မလွှတ်တဲ့ဘဝ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား... မြသန်းရာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အခုည ငါတို့ ဒီလသင်္ချိုင်းမှာ အဲဒီကိစ္စကို ဟုတ်ဟုတ် စုံစမ်းလေ့လာရမယ်”

“ဟုတ်နေရင် ညှိနှိုင်းကောင်းစားမည့်ခွင့် ဖြစ်သွားမယ်နော်... မြသန်း”

“ကျော်ဦးက အကုသိုလ်ကောင်ပါကွာ။ ဒီကောင် သရဲတစ္ဆေဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခုလောက်ဆို အဝီစိငရဲမှာ အိုးကင်းတိုက် ခံနေရပါပြီ။ သို့သော် သေချာအောင် သွားလေ့လာကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား...”

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ သားမယား၊ မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို စွန့်ပစ်ပြီး သရဲရှာပုံတော်ဖွင့်မည်ဟု သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ (အကျဉ်း) ပြုလုပ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြလေရဲ့။

အချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ ...။

နေရာက ဒလသချိုင်း။ ပင်လယ်ကလာတဲ့လေက ဒလသချိုင်းထဲက အပင်အကြီးအသေးတို့ကို တွန်းတိုက်ပြီး တဝေါဝေါပြည်နေတယ်။ လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေတယ်။

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းနဲ့ ဂျီတင့်နိုင်တို့ဟာ လက်နှိပ်ခတ်မီး ကင်မရာကိုယ်စီနဲ့ အုတ်ဂူမြေပုံများကို မီးထိုးပြီးရှာတယ်။

ဂူတွေကိုမီးထိုးပြီး ဂူရှေ့ကစာကို ခပ်မြန်မြန်ဖတ်ရတယ်။

ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ)၊ အသက် (၄၅)နှစ်။

ဦးလေးမောင် အသက် (၆၄)နှစ်။

ကိုသိန်းဝင်း (နွားပွဲစားကြီး) အသက် (၆၂)နှစ်။

ဆုမွန်ဦး အသက် (၄၃)နှစ်။

ကြည့်ရတာ အာဂန္တုတွေနဲ့ တူပါရဲ့။

“ဖရူး ... ကျွီ ...”

“အမလေးဗျ ...”

“ဟ ... ဟ မြသန်း၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဟ”

“ခြေ ... ခြေထောက်ကို လာကိုက်လို့ ... အမလေး ... အား”

“ကြွက်ပါကွာ ... ဟိုမှာတွေ့လား”

အမွေးစုတ်ဖွားဖွားနဲ့ ပြည်တောင်းလုံးလောက်ရှိတဲ့ သချိုင်းကြွက်ကြီးကို မီးနဲ့ထိုးပြလိုက်မှ ကြောင်တစ်ရာမြသန်း အလန့်ပြေသွားတယ်။ မြွေကိုက်တယ် အောက်မေ့လို့။ ကျော်ဦးများ မြွေပွေးနဲ့တိုက်သလားပေါ့။

(မှတ်ချက် - စာရေးဆရာ လွန်ကျော်ဦးမဟုတ်ပါ။ ဒလ-ကျော်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။)

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟိုမှာ ... ကျော်ဦးမြေပုံကွ”

“ဟေ့ ... ဟုတ်တယ်ဟေ့”

ကျော်ဦးကား ဂူလုပ်ရန်အုတ်ဖိုးမရှိ၍ ဂူမသွင်းလိုက်ရ။ အစိမ်းသေ့ မသာဖြစ်တာကြောင့် စတိမီးသဂြိုဟ်ပြီးမြေမြှုပ်တာ။ ထင်းရှူးပြားနှင့် မှတ်တိုင်စိုက်ထားရတယ်။

“ကိုင်း ... မြသန်း၊ လုပ်လေ”

“မင်း ... မင်းလုပ်ပါကွ ... ဂျီတင့်နိုင်ရ”

“ငါက မင်းခေါ်လို့ လိုက်လာတာ ... မြသန်း၊ မင်းကိစ္စ မင်းလုပ်”

ဒါနဲ့ ကြောင်တစ်ရာမြသန်းက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲက အမဲသားစိမ်းကို ကျော်ဦးရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို သစ်ရွက်တွေကာပြီး မီးထွန်းလိုက်တယ်။

“ကျော်ဦးရေ ... သူငယ်ချင်းကျော်ဦး”

“ကျော်ဦးရေ ... ကျော်ဦး ...”

“အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ... ကျော်ဦးရေ ... ကျော်ဦး”

“ကျော်ဦး လူ့ဘဝတုန်းက နားလေးလို့ အခုအော်ခေါ်နေရတာ။ ငါတို့ မင်းကြိုက်တဲ့အမဲသား ယူလာခဲ့တယ်သူငယ်ချင်း။ မင်း မကျွတ်လွှတ်သေးတဲ့ဘဝကိုရောက်နေရင် ကိုယ်ထင်ရှားပြပြီး အမဲသားတုံးကို လာစားပါ ... သူငယ်ချင်း၊ အမြန်လာစားပါ။ လာခဲ့ ... လာခဲ့ ... လာခဲ့ ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဂူး ... ဂူး ... ဂူး ...”

“အူ ... အူ ... အိန် ... အိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ...”

“အူ ... ဂူး ... ဂူး ... ဂူး ...”

“ဂိ ... ဂိ ... ဂိ ... ဂိ ...”

“မြ ... မြ ... သန်း ... လာပြီနဲ့ တူ ... တူ ... ပါရဲ့ဟ”

“အေ ... ဝေါ ... ဝေါ ကြက်သီးတွေထလိုက်တာ ... ဂျီကြီး ရာ။ ဘုရား ... ဘုရား”

လေတိုက်သံနဲ့အတူ ခွေးအူသံ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံများပါ ကြားရပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားကြတယ်။

အုတ်ဂူများကြားမှာလည်း မည်းမည်းလှုပ်လှုပ်တွေ စမြင်ရတယ်။ မျက်လုံးတွေက ရဲနီနေတာပဲ။ နှစ်ယောက်သား မှားပြီနဲ့တူရဲ့ဆိုပြီး ကြောက် လို့ ဖက်ထားကြတယ်။

“ဝေါ ...”

“ဖရူ ... ဖရူ ...”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

ဖြတ်ပြေးသံ၊ စုတ်ထိုးသံကြားရသလို၊ ငိုသံလိုလို၊ ရယ်သံလိုလိုပါ ကြားနေရတယ်။

“ပြေးကြမလား ... ကြောင်တစ်ရာ”

“ခ ... ခဏ ... လေး ... လေးကွာ”

ကျီတင့်နိုင်က သားရေဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကောက်ပြီး လက်နဲ့ကိုင် ထားလိုက်တယ်။ မျက်လုံးကလည်း မြေပုံကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ တယ်။

ကျော်ဦးဟာ ဆရာကြီးမြကြောရဲ့ ဝတ္ထုထဲကလို မြေပုံကိုခွာပြီး ထလာမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုအုတ်ဂူကြားကနေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာမှာ လား။

နောက်ကျောကနေ ပခုံးကို လာဖက်မှာလား။ တွေ့ပြီး လန့်နေကြ တယ်။ မျက်စိထဲမှာလည်း ကျော်ဦးရဲ့ မြေပုံကြီးမြေသားတွေ ခုံခုံထက်နေ တယ်လို့ မြင်နေတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဖယောင်းတိုင်မီးက ငြိမ်းသွားသိရော။ ဒါနဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ကြပါရော။

ဘုရားရေ ... လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှစ်လက်စလုံး ထိုးလို့မီးမလင်း တော့ဘူး။ ကြက်သီးတွေက တဖြန်းဖြန်းထလာပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးလာပြီး ဒီအချိန်မှာ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကျော်ဦးရဲ့မြေပုံရှိရာကို ဦးတည် ရောက်လာပြီး မြေပုံပေါ်ကအမဲသားတုံးကို အနံ့ခံနေတယ်။ စည်ပင်သာယာ ဘာ အမဲသားအဆိပ်တုံးများလားလို့ပေါ့။

မြသန်းနဲ့ဂျီကြီး မလှုပ်ခဲ့ဘူး။ အသံမထွက်ခဲ့ဘူး။ ခွေးနက်ကြီးက နက်လုံးရဲရဲကြီးအစုံနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ပြီး မြေပုံကို ခြေလက်နဲ့ယက် ခဲ့ပါတယ်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ကျော်ဦးထွက်လို့ရအောင် မြေကြီးကို ခွဲ ပြဲပေးနေသလား မသိဘူး။ တော်သေးတယ်။ မြေကြီးကို အကုန်မယက် ဘူး။ အမဲသားတုံးကို ပါးစပ်နဲ့ကိုင်ပြီး ကျော်ဦးမြေပုံပေါ်မှာ ခုနစ်ပတ်လှည့် တယ်။ ပြီး ... သေးနဲ့ပန်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ ဂူကြိုဂူကြားကို ဝင်ပြေးပြီး ပျောက်သွားတယ်။

“မြ ... မြသန်း ...”

“ဘာ ... ဘာတုန်း ... ဂျီ ...”

“အဲ ... အဲဒါ ... ကျော် ... ကျော်ဦးများလား ဟင် ... ဘင်”

“ကျော်ဦးတော့ အဲဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါ ... ဒါ ... ဆို ... အဲဒါ ... ဘယ် ... ဘယ်သူဖြစ်နိုင် ပဲဟင်”

“ဟို ... မည်းမည်းနက်နက်ကြီးဆိုတော့ () မှာဖြစ် မလား။ အို ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာ ... ဂျီ ...”

“ဘာ ... ဘာတုံး ... မြ ... မြသန်း ...”

၂၃၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ဒါ ... ဒါ ခွေးအစစ်ကွ။ ဒီဒလသချိုင်းမှာ သရဲတစ္ဆေ လုံးဝမရှိဘူး။ ငါ ... အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်”

“ဒါဖြင့် ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဂျီ ... သရဲတစ္ဆေဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ဟား ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... လာကြစမ်းကွ။ တစ္ဆေသရဲရှိရင် လာကြစမ်း။ ထွက်ကြစမ်း။ ငါ့နာမည် ကြောင်တစ်ရာမြသန်း ... အဲ ... အဲ ... မြသန်းကွ။ မြသန်း ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ငါ့နာမည် ဂျီတင်နိုင်ကွ။ တစ္ဆေသရဲရှိရင် လာခဲ့ကြ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ညိုမိုင်းရေ ... မင်း ... ငါတို့အကြောင်းကို မကြာခင် သိစေရမယ်ဟေ့ ... ကြောင်တစ်ရာမြသန်း”

“ဘာ ... ဘာ ... ဟေ့ကောင် ...”

“ဆောရီးကွာ ... မြသန်းနဲ့ဂျီနဲ့ပေါင်းရင် ညိုမိုင်းဆိုတဲ့ကောင် မြောင်းထဲကို ရောက်ရစေမဟေ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

[၅]

သူတို့ သချိုင်းတော်တော်စုံသွားတယ်။ တွံတေး၊ ကော့မှူး၊ သချိုင်း သွားပြီ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် စောင့်ပြီးကြည့်တာ။ စူးစမ်းတာ။ ဘာ သရဲတစ္ဆေမှ မရှိဘူး။

နောက်ဆုံး ပျဉ်တောင်ကျောင်းသချိုင်းကို ရောက်သွားတယ်။ ပျဉ် ဘောင်ကျောင်းသချိုင်းဆိုတာ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာ မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်) ဒေတွဲမြို့ရဲ့ အထင်ကရသချိုင်းပဲ။

“ဂျီ ...”

“ဘာတုန်း ... မြသန်း”

“ဒီကောင်ညိုမိုင်း ... ဒီသချိုင်းအကြောင်းကို ရေးဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... တစ္ဆေသချိုင်းကုန်းဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာရေးတာ။ ဒီည ခုနဲ့ ဒီသချိုင်းမှာစောင့်ကြည့်မယ် ... ငါ့”

“သချိုင်းစောင့်တွေကို အသိပေးဦးမလား”

“မလုပ်နဲ့။ တော်ကြာ ညိုမိုင်းကိုသွားပြောရင် ဒီကောင်က သရဲ သရဲလုပ်ပြီး လာခြောက်လို့ ငါတို့ကို လှန့်နေမယ်။ ဘယ်သူမှသိတာ ကောင်းဆုံးပဲ”

ဒါနဲ့ ညကီးနာရီ လူခြေတိတ်ချိန်မှာ ပျဉ်တောင်ကျောင်းသချိုင်း
ရေဝဲထဲဝင်ပြီး အသာစောင့်ကြည့်နေကြတယ်။

သည့်နောက် ...

အမဲသားစိမ်းအချို့ကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မြေပုံပေါ် တင်လိုက်
ပြီး ...

“သချိုင်းစောင့် ဒေါ်ဖဲဝါခင်ဗျား ... ဒီပျဉ်တောင်ကျောင်းသချိုင်း
မှာ တစ္ဆေသရဲများရှိခဲ့ရင် မြင်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ်ထင်ပြပေးပါ။ ဒေါ်ခဲပါခင်ဗျာ”

“ဒေါ်ဖဲဝါကိုလည်း အသားများ ကျွေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

သည့်နောက် သူတို့ ဦးပွေးဆင့်အသက် (၆၀)ဆိုတဲ့ အုတ်ဂူပေါ်
မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး လက်နှိပ်မီးနဲ့ စောင့်နေလိုက်တယ်။

“ကြောင်တစ်ရာ ...”

“ဘာတုန်း ... ဂျီ”

“မင်းပြောတော့ သရဲတစ္ဆေမယ့်ဘူး။ မရှိဘူးလည်းဆိုရဲ့၊ ဘယ်က
သချိုင်းစောင့်မဖဲဝါကို အမဲသားကျွေးပြီး လာပါ။ ကူညီပါချည်း ပြောနေ
တယ်။ မင်းလုပ်ပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲမြသန်း”

“ရှူး ... တိုးတိုး၊ ဟုတ်သော်ရှိမဟုတ်သော်ရှိ ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း
ညိုမိုင်းကို ထောက်ခံတန်ထောက်ခံပြီး ဖားမလို့ပါကွာ။ အရေးရှိ ပိုက်ဆံ
ကလေးဘာလေး ချေးလို့ရတာပေါ့။ အကယ်၍ သရဲတစ္ဆေမရှိဘူးဆိုရင် ဒီ
ငန်ကို ပုံးပြတ်သွားအောင် လုပ်လို့ရပြီပေါ့ကွ ... ငရီရ”

“ငမိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ဆီက ပိုက်ဆံချေးဖို့တို့၊ ဘာတို့ မစဉ်းစားနဲ့
မြသန်း။ ဒီကောင် ယောက်ျားချင်းဆိုရင် ငွေမကျဘူး။ မိန်းကလေးချောချော
လှလှ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့်ဆိုရင် ... ညီမလေး ... ညီမလေးနဲ့
ငွေကို ဒလဟောသုံးတဲ့ကောင်ဟ”

“ဂီ ...”

“ဟ ... ဟ ... မြသန်းရ ... ငှက်ဆိုးထိုးသံဟ”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“ဟော ... ခွေးဟောင်သံပါ ကြားရပြီ။ တစ်ခုခုပဲကွ ... ငရီရ”

“အူ ... အူ ... ဂူ ... ဂူ ... ဂူ ...”

“အိုင် ... ဂိန် ... အိန် ... အိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ...”

သူတို့နှစ်ဦး ငှက်ဆိုးထိုးသံ ခွေးအူသံများကြောင့် ~~ခေါင်းနာသန်း~~
တွေကြီးပြီး ကြိုက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားကြတယ်။ ညဉ့်က နက်သထက်နက်
လာနေပြီလေ။

“လာပြီနဲ့တူတယ် ... မြသန်း”

“ဘယ်သူလာတာတုံး”

“မင်းနှမယောက်ျားလေ”

“တောက် ... ငါကွာ”

“ဂီး ...”

“အမလေးဗျ ...”

ကံဆိုးချင်တော့ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က ကြောင်တစ်ရာမြသန်းရဲ့
ခေါင်းပေါ်ကနေကပ်ပြီး အော်ပျံလိုက်ရော။ ကြောင်တစ်ရာမြသန်း လန့်ပြီး
မှောက်လျက်လဲသွားပါရောဗျား။

ဖြစ်ချင်တော့ ခွေးချေးပုံပေါ် မှောက်လျက်လဲတော့ အကျီရင်ဘတ်
တစ်ခုလုံး ခွေးချေးတွေပေါ်ပြီး နံဟောင်နေပါရောဗျား။

“အေ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ...”

“မြသန်း ... မြသန်း ...”

“အေ ... ဝေါ့ ... ဘာ ... ဘာတုံး ... င ... ငရီ”

“ဟို ... ဟိုမှာ ... လာနေပြီ ... လာနေပြီ”

“ဘယ်မှာတုံးဟ ... ဟေ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဟိုမှာ ... သချိုင်းအောက်ဘက်လမ်းမကြီးကနေ ငါတို့ဆီကို
လာ ... လာနေတာကွ ... ဘုရား ... ဘုရား”

ဟုတ်ပေမယ့် ... ကြယ်ရောင်ကင်းမဲ့တဲ့ မဟူရာညမှောင်မည်းထဲ
မှာ ဖြူဖြူလိုအရာကြီး သူတို့ရှိရာကို တရွေရွေလာနေတာ နီနီလိုက်မြင့်
လိုက် လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့။

“ပေးစမ်း ... လက်နှိပ်မီး ...”

လက်နှိပ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်ရော မီးက မလင်းဘူး။ ထပ်ထိုးတယ်။ မလင်းဘူး။ (ဘယ်လင်းမှာလဲ၊ ဓာတ်ခဲမပါဘဲ ထိုးနေတာကိုး)။

“ဘုရား ... ဘုရား ... အစီအစဉ်ယူ ... ဗုဒ္ဓေါ ... ဗုဒ္ဓေါ”

ကျီတင့်နိုင်က ရသမျှဘုရားစာကို ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာ ရွတ်တယ်။ ဖြူဖြူအရာကြီးက လေဟာပြင်ထဲမှာ ရပ်ပြီးလွင့်ပြီး လာနေတာ။

“မြ ... မြသန်း ...”

“ဘာ ... ဘာ ... တုံး ... ဟုံ ... ဟုံ ...”

“ခေါင်း ... မ ... ပါဘူး။ လက်လည်း မပါဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်”

“ခြေထောက်လည်း မပါဘူး။ ကိုယ်လုံးကြီးပဲ လာနေတာ”

“ဘု ... ဘုရား ... ငါ ... ငါလည်း ဒီလို ခြေမပါ၊ လက်မပါ ခေါင်းမပါ ... သ ... သရဲကို ... အ ... အခုမှပဲ ... မြင် ... မြင်ဖူးတယ်”

“သရဲ ငါတို့ဆီကို ပြေးလာနေတာ ... ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“ပြေး ... ပြေး ... ကြစို့လား”

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းက ရှေ့ကနေ ပြေးတော့တယ်။ သူ့ဆရာ ပြေးတော့ ကျီတင့်နိုင်ကလည်း ဖိနှပ်နှစ်ဖက်ကိုင်ပြီး နောက်ကနေ လိုက်ပြေးတော့တာပဲ။ ပြေးရင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။ ဘုရားရေ ... ခေါင်းမပါ၊ လက်မပါ၊ ခြေမပါ၊ ဖြူဖြူကိုယ်လုံးကြီးက ညဉ့်မည်းမည်းမှာ လေထဲလွင့်ပြီး အမြန်လိုက်လာပါရော။

“အမလေး ... လုပ်ကြပါဦးဗျ။ သ ... သရဲ ... သရဲ”

“ကယ်တော်မူကြပါဗျာ ... သရဲလိုက်လာလို့ ... အမလေး ... လာကြပါဦး ... လုပ်ကြပါဦး ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အူ ... ဂူ ... ဂူ ...”

“ဂီ ... ဂီ ... ဂစ် ... ဂစ် ...”

“အိန် ... အိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ... ဂိန် ...”

“ဝုန်း ...”

“အမလေး ... အမေမပြေးကြီး ... ကယ်ပါ”

ကြောင်တစ်ရာမြသန်း သစ်ငုတ်နဲ့ပုဆိုးငြိပြီး လဲရော၊ ပြန်လှည်းထတော့ ပုဆိုးမပါဘူး။ ပုဆိုးမပါဘဲ အော်ပြီးထပြေးတယ်။

“ကယ်တော်မူကြပါဦး ခင်ဗျား”

“သရဲ ... သရဲလိုက်လို့ ကယ်ကြပါဦးဗျ”

“အသံပြ၊ အသံနက်ကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်သား ပျဉ်တောင်ကျောင်း သချိုင်းကိုသာမကဘူး။ ရှေ့နားက ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဝင်းထဲက အိမ်များရော၊ အနီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေရော၊ လန့်နိုးကုန်ရော။

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲဟေ့ ... ငဝင်း”

“သူခိုးလိုက်တာနဲ့တူတယ်ဗျ ညံ့နေတာပဲ”

“သူခိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဓားပြနဲ့တူတယ်။ အော်သံတွေ ကြားရတယ်”

“အဲဒါဆို မလွတ်စေနဲ့၊ မိရင်အသေသာချ”

“ဟေ့ ... ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ကောင် ... ရပ်လိုက်စမ်း”

ဒီလို အော်သံတွေကြားရော လေထဲမှာလွင့်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ခြေမပါ။ လက်မပါ၊ ခေါင်းမပါသရဲက နောက်ပြန်လှည့်ပြေးပါရော။

“ကိုဝင်း ... ဟိုမှာ ဖြူဖြူကြီး ပြေးပြီဗျ”

“သချိုင်းကုန်း လမ်းပေါ်မှာဟေ့”

“သရဲများလားဟ ... ကျင်ထွန်းရ”

“မသိပါဘူးဗျ ... ပြေးတာမြန်တယ်”

“လိုက်ကြစမ်းကွာ ... မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

လူအချို့က သချိုင်းကုန်းထဲက ဖြူဖြူ၊ ခေါင်းမပါ၊ လက်မပါ နောက်ကို တုတ်၊ ဓားတွေနဲ့ အပြေးလိုက်ကြတယ်။

“ဝိုင်းဟေ့ ... တီးဟေ့”

“ချဟေ့ ... အသေသာချကွ”

“ကိုဝင်းရေ ... ဒီမှာ ဓားပြနှစ်ယောက် ဟောပြောနေတယ်ဗျ”

“ရိုက်ကွာ ... ဒါ ငှက်ကြီးစီတောင်ဘက်သို့တော့”

“ဟို ... ဝဝဖြူဖြူ ထိပ်ပြောင်ပြောင်က ဓားပြရွှေချိုင်းနဲ့တူတယ်ဟေ့ ... ချ ... ချ ...”

“ဗုန်း ...”

“ဟင် ...”

“ဖောင်း ...”

“အမလေးများ ... သေပါပြီဗျ ... ဟောဟဲ ... ဟော ... ဟဲ ...”

“ကန်ထည့်စမ်းဟေ့”

“ဖောင်း ...”

“သေပါပြီ ... အမေရဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ပြော ... မှန်မှန်ပြောနော်”

“မြ ... မြသန်းပါခင်ဗျာ”

“မြသန်း ... ဘယ်မြသန်းလဲ ... ခါးပိုက်နှိုက်မြသန်းလား”

“ဖြန်း ...”

“အမလေး ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေပါဗျ”

“ဟိုငနဲ နာမည်ကရော”

“ဂျီ ... ဂျီတင့်နိုင်လို့ခေါ် ... ခေါ်ပါတယ် ... ဆရာတို့ရယ် ... ဟီး ...”

“အမ်မာ ... မသာကြီး၊ လာဦးနေသေးတယ်။ သေဟ ... သေသေ ...”

“ဖြန်း ... ဖောင်း ...”

“အမလေး ... မြတ်စွာဘုရား ... ကယ်တော်မူပါဘုရား”

“မင်းတို့ ဘယ်အရပ်သားတုံး ... ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့ ... မ ... မရမ်းကုန်းကပါခင်ဗျာ”

“အခု ဘယ်ကလာတာတုံး”

“သင်း ... သင်း ... သချိုင်းကုန်းထဲက လာ ... လာ ...”

“သချိုင်းကုန်းထဲက”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ကိုင်း ... ဒီကောင်နှစ်ကောင် ညာနေတာ၊ ဓားပြတွေဗျ”

“မ ... မဟုတ်ရပါဘူး။ ဆ ... ဆရာကြီးတို့ရယ်၊ ဘုရားစူးရစေခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဘုရားလူကြီးပါခင်ဗျာ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်းတို့ ဟိုး ... မရမ်းကုန်းကနေ ဒီသန်လှင် ညှပ်တောင်ကျောင်းသချိုင်းကုန်းထဲ အချိန်မတော်ဘာလုပ်လို့ အော်ဟစ်ပြေးသွားနေရတာလဲ”

သည်တော့မှ ကြောင်တစ်ကောင်မြသန်းက သူတို့ သရဲတစ္ဆေ တကယ် ခုံမရှိသိချင်လို့ သချိုင်းစုံအောင် လိုက်ရှာသည့်အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

ဒီသချိုင်းရောက်မှ ခေါင်းမပါ၊ လက်မပါ၊ ခြေမပါ လေထဲမှာ သွင့်ပြီးလိုက်လာတဲ့ လေဟုန်စီးသရဲတွေ့ပြီး အတင်းလိုက်လို့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးရသည့်အကြောင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်း၊ ရှိုက်ကြီးတငင် ပြောပြကြတယ်။

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး”

“ဒီနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့မသင်္ကာဘူး ... ကိုင်း”

“ဟို ... မြသန်းဆိုတဲ့ငနဲကို အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ မြင်းဖူးသလို”

“အမလေး ... မဟုတ်ရပါဘူး ... အစ်ကိုတို့ရယ်။ ကျွန်တော့် အဖေက ဘုရားလူကြီးဦးစိန်လှိုင်ပါဗျာ။ မယုံရင် သွားစုံစမ်းပါ ... အစ်ကိုတို့ရယ် ... ဟီး ... ဟီး ... အင့်ဟင်း ... ရွတ် ...”

“ထိတ်တုံး ခတ်ထားလိုက်။ မိုးလင်းမှစုံစမ်းပြီး ရဲလက်ကိုအပ်ရယ်”

သည့်နောက် ကြောင်တစ်ကောင်မြသန်းနဲ့ ဂျီတင့်နိုင်ဆိုသူနှစ်ဦးကို ညှပ်ထောင်ကျောင်းကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌရုံးမှာ ထိတ်တုံးခတ်ထားလိုက်တယ်။

“ဘာအမှုနဲ့ အရေးယူမလဲ ... ဥက္ကဋ္ဌ”

၂၄၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“သချိုင်းကုန်းထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နေမှု တစ်မှု၊ ရပ်ရွာကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားအောင်လုပ်မှု တစ်မှု၊ သူတစ်ထူးကောင်းစားနေတာကို အကျိုးပျက်ရာပျက်ကြောင်းကြံစည်မှု သုံးမှုဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

“သုံးမှုဆိုရင် ထောင်ဒဏ်နည်းနေမယ် ဥက္ကဋ္ဌ။ အနည်းဆုံး အနှစ်လေးငါးခြောက်ဆယ်ကျအောင် လုပ်ပစ်မှ နောင်ကြဉ်မှာဗျ”

“အေးပေါ့လေ ... အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဒီအချိန်မှာလည်း မောင်ကျင်ထွန်းတို့အုပ်စုက လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းခေါ်လာတယ်။ သူတို့ခေါ်လာသူက အသားနက်ကြုတ်ကြုတ်နဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့လူ။ စက်ဘီးတစ်စီးလည်းပါတယ်။ သူဝတ်ထားတာက စွပ်ကျယ်လက်စကအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးက အနက်ကွက်။

❀ ❀ ❀

[၆]

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မောင်ကြည်လှိုင်လို့ခေါ်ပါတယ် ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“မင်းက ဘာလူမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော် ဗမာလူမျိုးပါ”

“ဟွန်း ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ကိုယ့်လူ။ မီးသွေးတုံးထက် မင်းက မည်းနေတယ်။ မင်း ငါ့ကို မညာနဲ့နော်”

“မ ... မညာပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ကျွန်တော် အညာသားစစ်စစ်ပါ။ ဒီကိုပြောင်းလာတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အသားမည်းရတာက နေပူထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရလို့ပါခင်ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုသားချင်း ရှိသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ်။ စိုးယဉ်ထွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုပါ။ မောင်ဖြူဖွေးလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ သူက ဒလမှာနေပါတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လို မည်းနက်နေတာပဲခင်ဗျ။ ဗမာလူမျိုးစစ်စစ်ပါခင်ဗျ။ ဂင်းနစ်စာအုပ်မှာ အသားအမည်းဆုံးစံချိန်ရဖို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ ရဖို့များနေပါတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၂။ သူ၏အမည် (သန်လျင်)

“မင်းကဘာကိစ္စနဲ့ အချိန်မတော် သချိုင်းကုန်းထဲမှာ စက်ဘီး စီးလာတာနဲ့ ... မောင်ကြည်လို့”

“ဒီလိုပါဥက္ကဋ္ဌကြီး ကျွန်တော့်မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါခင်ဗျာ။ အဲဒါ ဗိုက်နာနေတာနဲ့ ဝမ်းဆွဲဆရာမဒေါ်ချစ်စရာကို သွားခေါ်မလို့။ လမ်းနီးတဲ့ သချိုင်းကုန်းအလယ်လမ်းကနေ စက်ဘီးအမြန်နင်းလာနေတုန်း ရှေ့ကလူ နှစ်ယောက်က သရဲ ... သရဲနဲ့ အော်ပြီးပြေးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သရဲ ကြောက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ပြေးရတာပါခင်ဗျာ”

“ဟူး ... ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကိုး”

“ဟို ... မြသန်းနဲ့ဂျီတင်နိုင်ကို ခေါ်ခဲ့စမ်းဟေ့”

“ဟေ့ကောင် ... နှစ်ကောင်၊ မင်းတို့ အမှောင်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ ခေါင်းမပါ၊ လက်မပါ၊ ခြေမပါသရဲက ဒီကောင် မောင်ကြည်လို့ပဲကွ”

“ဗျာ ...”

“ဟင်း ...”

ကြောင်တစ်ရာမြသန်းနဲ့ ဂျီတင်နိုင်တို့ စွပ်ကျယ်အဖြူလက်စက ဝတ်ထားတဲ့ မောင်ကြည်လို့ဆိုသူ အသားနက်ကြုတ်ကြုတ် ပိန်းပိတ်မည်း မှောင်ပြီး ရယ်လိုက်လျှင် သွားကိုသာမြင်ရသည့် လူကိုကြည့်ပြီး အလွန် အံ့သြသွားကြတယ်။

“သူ .. သူက အသားမည်းလို့ စွပ်ကျယ်အဖြူပဲ ညအက်မှာပေါ် တယ်”

“ထား ... ထားပါဦးခင်ဗျာ။ ဘာ ... ဘာလို့ ... လေ ... လေထဲမှာလွင့် ... လွင့်လိုက်လာနေတာကိုး ... ဟမ်း ... ဟင်”

“လေထဲမှာ လွင့်လွင့်လိုက်မှာပေါ့။ သူက စက်ဘီးစီးပြီး မင်းတို့ ရှိရာကို နင်းလာနေတာကိုးဟ ... ငတုံးနှစ်ယောက်ရဲ့ ငကြောင်တွေရ”

“ဗျာ ...”

“ဗျာ ...”

“အမလေး ... ဖြစ်ပုံဖြစ်ရပေမယ့်ရယ်၊ ညမှောင်မှောင် သချိုင်း ကုန်းလမ်းထဲ မီးသွေးရောင်က အဘလို့ခေါ်လောက်တဲ့အသားနဲ့ လူက စွပ်

ကြောင်တစ်ကောင်

ကျယ်အဖြူလက်စကဝတ်ပြီး စက်ဘီးစီးလာတာကိုး။ ခေါင်းမပါ၊ လက်မပါသရဲ လိုက်လာတယ်ထင်ပြီး ပြေးခဲ့ရတဲ့ဘဝ။ အသားဆိုး လွှာလွှာ ခူးပြ၊ ပုဆိုးလည်းမရှိ၊ အင်္ကျီလည်း ချေးပေးနဲ့စော်၊ သူ့ရဲ့ တာကြွတ်ပြ ဝိုင်းထုပျင်းလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ပွဲချင်းပြီး မသေတာရယ်”

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီအကြောင်းတွေ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာကြီး ညိုပိုင်းသားသိရင် ...

ဘုရား ... ဘုရား ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ ပြဿနာပဲဟေ့။

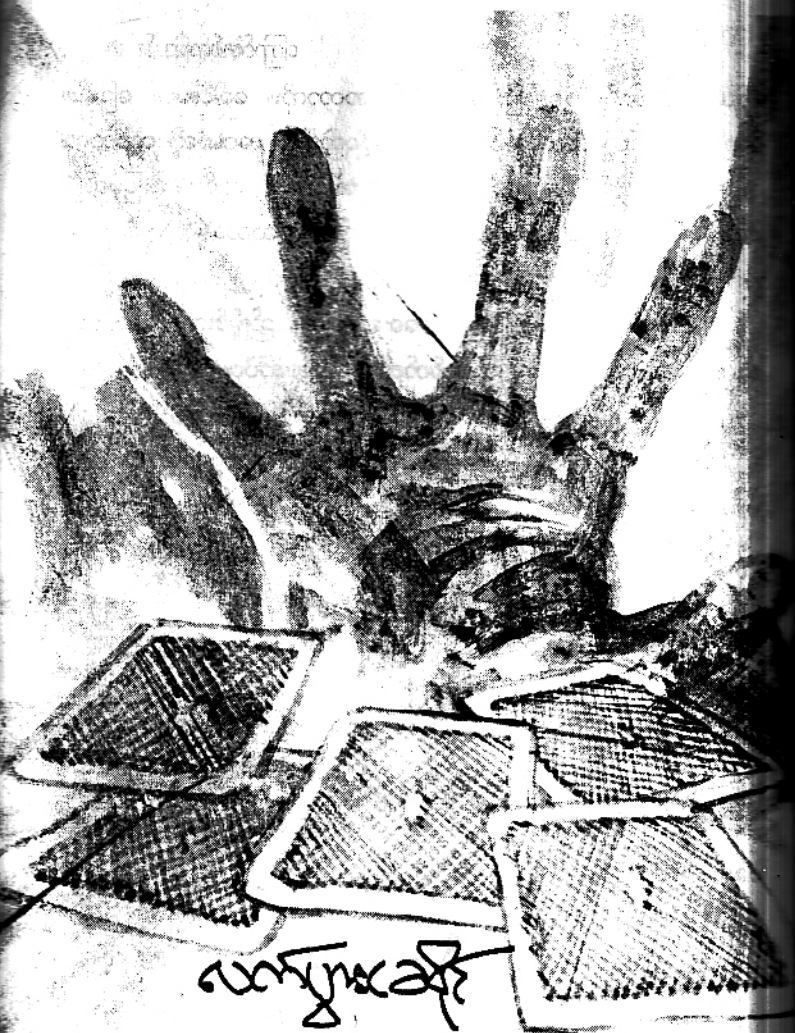
ပွဲချင်းပြီးသေလိုက်ရင် ကောင်းမှာ။

ခုတော့ ငါတို့ကိုအရှက်ကွဲအောင် ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ စွပ်ကျယ်လက်စ က သရဲရယ် ... ဟီး (ငိုချင်း)။

(မှတ်ချက်- ဤဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသည့် စာရေးဆရာကြီး မောင်စိန်လှိုင် (ဥဿာ)ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

လက်ပွားဆို

[၁]

လက်ပွားခေါ် နဖူးမှချွေးသီးများကို လက်ညှိုးနှင့် သပ်ချလိုက်သည်။ ချွေးသီးများက ရေအဖြစ် မြေပေါ်သို့ ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ကျသွားအနိုက် ...

“ငဆိုင် ... မင်းလိုချင်တဲ့ ငွေပမာဏကို ငါပေးမယ်။ အရေးကြီးတာက ဒီချိန်းဝိုင်းမှာ မင်း ဒိုင်နေရာက ဝင်ကိုင်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီပွဲက အချို့ကြီးငဆိုင်။ ဒီပွဲက သူရောကိုယ်ရော သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ်ပွဲပဲ။ စန္ဒရားဘညွန့်ဆိုတာကလည်း ဖဲဘုရားလို အမည်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီကောင်ကို ငါဖြိုပြီးရင် ကျေနပ်ပြီကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ အားကိုးတကြီးပြောနေတာ။ ဒါကိုမှ မင်းက ငြင်းမယ်ဆိုရင် မင်းလည်း ငါ့အကြောင်းကြားဖူး သိပြီးသားပါ .. ငဆိုင်။

မင်းဦးခေါင်း ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ထားမှန်းမသိတဲ့ဘဝမျိုး မင်းကြုံချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းလက်နှစ်ဖက်ကိုဖြတ်ပြီး တုံးတံဘဝနဲ့ လမ်းဘေးတောင်းစားရတဲ့ဘဝကို မင်းရောက်သွားချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ချမ်းချမ်းသာသာ တင့်တင့်တယ်တယ်ဘဝနဲ့ မင်း လူရာဝင်ချင်သလား။ ကြိုက်ရာ

၂၄၆ * ယောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

စဉ်းစားပြီး ငါ့ကို အဖြေအတိအကျပေး။ မင်းဆီကအဖြေရမှ ငါကရက်ချိန်းပေးရမှာ။ ဒါပဲ”

သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့စကားကို လက်မှားသောင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကြားရပြီး ချွေးသီးများက စိန်စိန် ကျလာခဲ့သည်။

“သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်”

နာမည်ဆန်းသလို လူကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။

မြို့ရွာမျက်နှာဖုံးအရေကို ခြုံထားပြီး လူကြီးလူကောင်းလို မှင်မောင်းကောင်း ဟိတ်ဟန်ထည်ဝါနေသော်လည်း ဒုစရိုက်မှုမှန်သမျှ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှာ ... နောက်လိုက်တပည့် လူပွားကိုယ်စားလှယ်များနှင့် အကုန်လုပ်သည်။

စားသောက်ခန်းတွေ မြို့အနှံ့မှာ ထောင်သည်။

တီးဝိုင်းတွေ၊ အဆိုအကတွေ၊ ပန်းကုံးတွေနှင့် ပလူပျံနေအောင် ငွေကို ရေလိုသုံးပြီး ထောင်သည်။

အဲဒီရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ...

လျှို့ဝှက်ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်း ငွေရှာသည်။

အချို့တောရွာများမှာ တပည့်လက်သားများကို စေခိုင်းပြီး ဓားဖြတ်ိုက်သည်ဟု ကြားရဖူးသည်။

လူမှိုက်များစွာ လူလိမ်လူရှုပ်များစွာကို လက်သပ်မွေးထားတာမို့ သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်ကို တော်ရုံပြိုင်ဘက်များက မော်မကြည့်ရဲ။

ဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အားပြိုင်သလို စမ်းလာလျှင် ဆိုင်ထဲကို တပည့်များလွှတ်၍ ရန်ဖြစ်စေပြီး အကုန်ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်သည်။ လိုအပ်လျှင် မူးယစ်ဆေးဝါးပစ်၍ သက်ဆိုင်ရာကို သွားတို့သည်။

ဒါကိုမှ ဓားဓားချင်းလှံလှံချင်း ပြိုင်လာလျှင် အဲဒီလူ နောက်များမကြာခင် အသေဆိုးနှင့် သေရ၏။

ယုတ်စွအဆုံး အိမ်ရောဆိုင်ပါ မီးနှင့် အရှိခံရ၏။

ဦးဘကြမ်းအိမ်တို့ကလုပ်ရင် အားလုံးလက်စတုံး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထက်ပိုသော * ၂၅

ဘယ်သူမှစုံစမ်းလို့မရအောင် ပိရိသေသင်မှာ လုပ်ထုပ်ထုပ်၍ အကြောင်းသိသူများက သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်ဆို ပလူပျံခြင်း

လူကြီးကလည်း အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလကောင်းကောင်းကြီး

မြို့မျက်နှာဖုံးများနှင့် ရောရမည့် ပွဲလမ်းသဘင်မျိုးမှာ တိုက်ပုံအတို

နှင့်၊ မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနှင့် အချိတ်ပုဆိုးနှင့် ကားအကောင်း

နှင့် ပွဲဝင်လေ့ရှိ၏။

လူစရာရှိလျှင် သိန်းငါးဆယ်၊ တစ်ရာ ပက်ခန့် ရက်ရက်ရောရော

သွား၏။

ကမြင်းကြောထရမည့်ပွဲမျိုးတို့ နိုက်ကလပ်တို့ကျလျှင် အနောက်ဘိုင်းဝတ်စုံနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဟာဝေယံရှပ်လက်တိုနှင့်၊ ဘောင်းဘီတိုဘတ်ရှ်လည်းကောင်း ကြွချီတော်မူ၏။

အညွန့်အဖူးလေးများမှ ပန်းဦးပန်၏။

မွေးကြိုင်အိစက်နေသည်ကိုမှ တပြိုင်ပြိုင်ယစ်မူးပြီး အရသာခံစားသေ့ရှိ၏။

ကာမဂုဏ် သောင်းကျန်းရာမှာလည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ။ ယောက်ျားအားဆေးမှန်လျှင် အင်္ဂလိပ်ရော၊ မြန်မာဆေးရော အစုံသုံးဖူးသည်။ လက်နဲ့ အသက်(၆၀)မှာ တရားဝင်မယား သုံးယောက်ရှိသည်။ အသက်က (၂၀) ကျော်လေးများချည်းဖြစ်၏။

ရှပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးအောင် လှ၏။ နိုင်ငံခြားဖြစ်ကိုမှ သုံးစွဲစေ၏။ မယားချောတစ်ယောက်ကို တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး တစ်လအသုံးငွေ ၁၀) သိန်း။

မယားချောလေးများကား အိစက်ညက်ညော၏။ အဖေအရွယ်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုကြီးဟုခေါ်၏။ ကိုကိုဟု ပလီချွဲ၏။

သင်းတို့လည်း သူ့ဆန်စားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မဖောက်ပြန်လိုက်နှင့်။ ဖောက်ပြန်လိုက်သူသည် မျက်နှာမှာ ဓားမွန်းရာနှင့် အမှိုက်ပုံနံ့ဘေးရောက်သွားရစမြဲဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဦးဘကြမ်းအိမ် ဝါသနာပါတာ သုံးမျိုးရှိသည်။
တစ် ... အရက်ကောင်းကောင်းသောက်ခြင်း။
နှစ် ... ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ထူးကဲစွာခံစားခြင်း။
သုံး ... ဖဲကစားခြင်း။

အဲဒီမှာ ဖဲကစားသည့်အလုပ်ကို စီးပွားရေးလိုလုပ်၏။ လိမ်လျာ
ညာ၏။ အချဉ်ဖမ်း၏။ အပွကြီးကြ၏။ ပြိုင်ဘက်ကစားသမားကို မွဲပြာကျ
ပြီး ကုန်းကောက်စရာမရှိ မျက်ရည်စို့သည်တိုင်အောင် ဖြိုလှဲလေ့ရှိ၏။

အဲဒီလိုဖြိုလှဲပစ်နိုင်ဖို့ ဖဲကစားကျွမ်းကျင်သူများကို အထူးစပါယ်
ရှယ် လက်သပ်မွေးထား၏။ သူမွေးသည့် ဖဲကစားကျွမ်းကျင်သူစာရင်းမှ
လက်ပွားခေါင်က အဓိကဇာတ်ကောင်။

လောင်းကစား ဝါသနာအားကြီးသည့် လူကုံတံသူဌေးများ စည်း
စိမ်ပျက်သွားအောင် ပညာပြခဲ့သည်က လက်ပွားခေါင်။ လက်ပွားခေါင်နဲ့
ဖဲဝိုင်းမှာ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ကြပြီဆိုလျှင် ပြိုင်ဘက်ကစားသမားများ
မျက်ရည်ခဲရန်ခွက်ကို အသင့်ဆောင်ထားပေရော့။ ချွေးသုတ်ရန် လက်ကိုင်
ပဝါကို အနီးမှာ ဒါဇင်လိုက် ပုံထားပေရော့။

နို့မဟုတ်ရင် ...

ဇောချွေးပင်လယ်မှာ အရှုံးသမားပက်လက်မျော၊ မှောက်လျက်
မျော၍ သောကချွေးမျက်ရည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးအောက်မှာ စုံးစုံးမြုပ်ပြီလို့
သာမှတ်။

အခုပွဲက ...

အချိုကြီးပွဲ ... ။

စန္ဒရားဘညွန့်ဆိုတာကလည်း အထက်မြန်မာပြည်နယ်တစ်ရိုးက
နာမည်ကြီးဖဲကစားသမား။ သူဌေးလည်း သူဌေး။

သူကလည်း လက်ပွားခေါင်လို ဖဲကိုကိုင်လိုက်ပွတ်လိုက်သည်နှင့်
ဘာကဏန်း အတိအကျပြောနိုင်သူတဲ့။ သူ့နောက်က ကျောထောက်နောက်ခံ
သူဌေးကလည်း ပေါ့သေးသေးမဟုတ်။ ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်သူဌေး
ကြီး။

အဲဒီသူဌေးကလည်း ဖဲများကစားရလျှင် အိမ်ကမိန်းမကို ကျီစား
ငှား လင်းတဆွဲဆွဲ အရေးကိုမစိုက်တဲ့။

ဒီပွဲကြီးပွဲကောင်းမှာ လက်ပွားခေါင်က လုံးဝ ဝင်မပါ။ မကစားချင်
တာ။ အကြောင်းကရှိနေသည်။

ဒါက နှလုံးသားရေးရာကိစ္စလည်း ပါနေ၍ဖြစ်သည်။
ပြီး ... ညစ်ထေးနေသည့်ဘဝကို ခဝါချချင်နေပြီ။

သူ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး အချစ်နှင့်
ဘဝကို မွေးကြိုင်သန့်ရှင်းစွာ နေချင်ပြီ။

ဒါနှင့် ... ငြင်းလိုက်သည်။

ငြင်းလိုက်သည့်အချိန်ကစ၍ သူဌေးလူမိုက်ကြီး ဦးဘကြမ်းအိမ်က
သူ့တိုက်မှာခေါ်ကာ ညင်သာစွာ ရာဇသံပေးခဲ့၏။

သူ့ရာဇသံက ပြန်ပြင်ရိုးထုံးစံမရှိ။

အယူခံလွှာတင်ခွင့်မရှိ။ ရှေ့နေငှားခွင့်မရှိ။

ထွက်ပြေးရင် လွတ်မလား။ အချိန်ကာလအတန်ကြာ လျှို့ဝှက်စွာ
ပုန်းအောင်းနေလျှင် ရနိုင်ကောင်းပါသော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာမှာ
ပြိုင်ဘက်မရှိတာ။ သူ့ကိုအာခံလျှင် ကျူပင်ခုတ်ကျူငုတ်မကျန် မြေလှန်ရာ၌
ရိုင်းပစ်လေ့ရှိသော ဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ ခြေလှမ်းများက နိုင်ငံရပ်ခြားမပြော
နှင့် မဟာအဝီစိငရဲပြည်နှင့် ဒယ်အိုးအောက်မှာ ပုန်းနေသည့်တိုင် အဝီစိ
အရောက်လူသတ်သမားငှား၍ အကြောင်းပြမည်ဆိုတာကို လက်ပွားခေါင်
သိရသောအခါ ...

ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထခဲ့ရပြီ။

ခေါင်းနုပန်းကြီးခဲ့ရပြီ။

နှလုံးခုန်သံသည် စာပို့အမြန်ရထားငါးစင်း အပြိုင်မောင်းနေသလို
မြည်နေ၏။

ဟူး ...

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...

ရှေ့ကို တိုးရမှာလား ...

၂၇၀ * မောင်ညိုပိုင်း (သန်လျင်)

နောက်ကို ဆုတ်ရမှာလား ...

သူ မကြာခင် ချစ်ရသူနှင့် လက်ထပ်တော့မည်။

ဒီအကြောင်း ... ဆရာကြီးဦးဘကြမ်းအိမ်များ သိခဲ့လျှင် သူ့ချစ်
ရသူလည်း နီးရာသင်္ချိုင်းမှာ ထာဝရအိပ်ရာတစ်ခုအတွက် စရန်ပေးချေပြီး
သား ဖြစ်ရတော့မည်။

သူ ... သူ့လက်ဝါးနှစ်ခုကို ငုံ့ကြည့်မိလိုက်သည်။

လက်ပွား ...

ဒီလက်ပွားက သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ။ လက်ပွားရယ် ... မင်း
နေရပ်ဌာနေကို မင်းပြန်လို့ရရင် အပြီးပြန်လိုက်ပါတော့။

ငါ ...

ငါ့ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာကြည်နူး
စွာ အိပ်စက်ချင်လို့ပါ လက်ပွားတို့ရယ် ...။

[၂]

လက်ပွားရဲ့ နောက်ခံဘဝရာဇဝင်ကလည်း ဂန္ထီရဆန်လွန်း၏။

လက်ပွားရဲ့ အမေအမည်ကား ဒေါ်လွန်းပျံ။

လက်ပွားရဲ့ အဖေအမည်က ကိုကျောက်ထွား ...။

အိမ်ထောင်သက် အနှစ်(၂၀)နီးပါး။ အသက် (၄၀) နားကပ်လာ
သည့်တိုင် ရင်သွေးတစ်ဦးမျှမရခဲ့။

ရင်သွေးလိုချင်လွန်း၍ နတ်မေးရသည်လည်း (၃၇)မင်းကုန်နေပြီ။

ဆေးစားရလွန်း၍လည်း သူတို့လင်မယားရဲ့ ခန္ဓာအိမ်သည် ဘယ
ဆေးဆိုင်လို ဝမ်းဗိုက်ထဲဆေးမျိုးစုံနေ၏။

နားလည်ကျွမ်းကျင်သူများက ညအိပ်ရင်ဘယ်လိုအိပ်၊ ဘယ်လို
နေဟု အကြံဉာဏ်ပေး၍ ဆရာသမားကြီးငယ်များ ပြောသည့်အတိုင်း အိပ်ရာ
ထဲမှာ အတူချစ်တင်းနှောကြ၏။

လူသားကလေးဝေး၍ ကြွက်ပေါက်စလေးတောင် မငွေ့ခဲ့၊ ငွေ့စား
သားသမီးလည်း မလိုချင်။ သစ္စာရှိလျှင် တော်ပါရဲ့။ သစ္စာမရှိလျှင် နိဗ္ဗာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လေး။ စုထားတာလေးပြောင်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တောင်းစားရမည့် ဘဝ အိုကြီးအိုမအရွယ်မှာ မရောက်ချင်။

သို့နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဘုရားစုံအဖွဲ့နှင့် မြို့ရွာအနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်ကြ၏။

သထုံ ရွှေစာရုံမှာ သားဆုပန်ခဲ့၏။

ရွှေတိဂုံမှာ သားဆုတောင်းခဲ့၏။

ပြည်ရွှေဆံတော်၊ ပုဂံဘုရား၊ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိ ရောက်ရာ အရပ်နှင့် ဘုရားတိုင်းမှာ သားရှူး၊ သမီးရှူးရှူးနေသူများပီပီ သားဆုသမီး ဆုပန်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ...

ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် သူတို့ ကြုံကြိုက်ခဲ့၏။

ဆရာကြီးအား သားသမီးရလို၍ အဆောင်အစီအရင်များ ပြုလုပ် စီရင်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၏။ ဒီမှာ ရှမ်းဆေးဆရာကြီးက လမ်းညွှန်လိုက် သည်။

“သမီး (....) မြို့က ရုက္ခစိုးညောင်ပင်ကြီးဟာ တို့တိုင်းရင်း သားမိခင်များ ကလေးမရရင် သွားပြီး သားဆုပန်လေ့ရှိတယ်ကွယ့်။ အများ အားဖြင့် အဲဒီညောင်ပင်ရုက္ခစိုးကြီးထဲမှာ သားဆုသွားပန်ရင် လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြသူများသကွယ့်။ ယုံကြည်စိတ်ရှိလို့ရယ် အကျိုးအကြောင်း ပဋ္ဌာန်း ဆက်ဆံခဲ့ရင်ရယ် ဖြစ်နိုင်တာပဲကွယ့်။ သွားချင်ရင် သွားကြပါလားဟဲ့။

ဒေါ်လွန်းပျံ့နဲ့ ကိုကျောက်ထွားက သားရှူး၊ သမီးရှူးရှူးနေ အလိုရှိ နေဥစ္စာ။ သားသမီးသာရမယ်ဆိုရင် မြန်မာပြည်တစ်လွှား ဘယ်ဘုရားမှာ ဆုပန်ရ၊ ဆုပန်ရ၊ ဘယ်နတ်ကွန်းမှာ တိုင်တည်ရတိုင်တည်ရ ... ဘယ်သူ ပဲရှိခိုးရ ရှိခိုးရ ... လိုချင်နေတဲ့ဥစ္စာ။

ရှမ်းဆေးဆရာကြီး ‘ဦးဖွဲ့တော်’ လမ်းညွှန်သည့် (.....) မြို့ ညောင်ပင်ကြီးသို့ ရောက်သွားသည့်နေ့ ...

ရောမညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ...

လူအယောက်တစ်ရာလောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဝိုင်းဆိုကြည့်ကြ သည်။ ဘာသာစကားမျိုးစုံနဲ့လည်း စကားပြောပြီး သူထက်ငါ တိုးစေကြည် နေကြတာရယ်။

ဦးကျောက်ထွားတို့ လင်မယားလည်း ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ မျက် လှည့်ပွဲလား။ မြွေအလမွှာယ်ပွဲလား။ သိချင်လို့ ဝင်တိုးကြည့်လိုက်ကြသော အခါ ...

လူတစ်ယောက် ညောင်ပင်ကြီးပါးပျဉ်းအနီးမှာ ပက်လက်သေဆုံး နေသည်ကို အသည်းယားစဖွယ် မြင်လိုက်ရသည်။

ရင်ဝမှာ သွေးများ ခြင်းခြင်းရဲနေ၏။ လက်နှစ်ဖက်က ရင်ဝမှဒဏ် ရာကို ဖိအုပ်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထူးခြားသည်ကား ...

သေသူ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လက်ပွားနှစ်ခု ပါနေခြင်း။ လက် ပွားသည် ရိုးရိုးလက်ချောင်းငါးချောင်းနံဘေးမှကပ်၍ ပွားနေသည့် လက်ပွား တစ်ချောင်းမျိုးမဟုတ်။

လက်မအောက်နားမှာ လက်ငါးချောင်းအစုံပါ လက်ဝါးသေးသေး လေး ပါနေခြင်း။

၎င်းလက်ဝါးသေးသေး (လက်နှစ်လုံးအရွယ်)နှစ်ခုသည် သေသူ၏ ဘက်လက်မအောက်နှင့် ညာလက်မအောက်မှာကပ်၍ တွဲလောင်းပါနေခြင်း ပဲ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ရဲအမှုထမ်းများရောက်လာ၍ လူအုပ်ကို ခွဲလိုက်သည်။ ရဲအမှုထမ်းများသည် လူသေကောင်အလောင်း၏ အထောက်အထားကို ရှုထောင့်စုံမှ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများရိုက်ကြ၏။ ပေကြိုးများ တိုင်းကြဆွဲကြ၏။

‘သဲလွန်စများကို ရှာကြ၏။ အနီးရှိခရီးသွားနှင့် ရပ်ကြည့်သူများကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြ၏။

“ဒီသေသူကို သိကြလား”

“မသိ ...”

“မြင်ရော မြင်ဖူးကြသလား”

“မမြင် ...”

“ဘယ်အရပ်သားလို့ ထင်သလဲ”

“မသိ”

တိုင်းရင်းသားတို့ကား ဇိုးသားကြ၏။ မသိ၊ မမြင်ဟုသာ ဖြေကြ၏။
ဒီလိုနှင့် အတန်ကြာမေးမြန်းပြီးနောက် လူသေအလောင်းကို လှည်းတစ်စီး
ပေါ်တင်ပြီး ထွက်ခွာ၍ သွားကြလေ၏။

ကိုကျောက်ထွားနှင့် ဒေါ်လွန်းပျံတို့ လင်မယားလက်ထဲမှာ ရွှေ
ညောင်ပင် အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးကို သားဆုပန်ရင်းလှူဒါန်းရန် အမွှေးတိုင်များ
ပန်းများ၊ သစ်သီးများနှင့် ဖယောင်းတိုင်များ ပါခဲ့ကြ၏။

“လွန်းပျံ ...”

“ရှင် ... ကိုကျောက်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ... ဒီနေ့ကျမှ ညောင်ပင်အောက်မှာ လူ
သေကောင်ကို မြင်ရကြရတော့ ငါတို့ ဒီနေ့သားဆုပန်လို့ သင့်ပါ့မလား
လွန်းပျံရယ်”

“မသင့်ပါဘူး ... ကိုကျောက်ရယ်။ မြေပြင်မှာလည်း သွေးသံရဲ့
ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့။ မနက်ဖြန်မှပဲ ကျွန်မတို့ လာဆုပန်ကြတာပေါ့။
မကောင်းဘူးလား ဟင် ...”

“အိမ်း ... အဲဒါ မှန်တယ်၊ ငါတို့ပြန်စို့”

အဲဒါနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် မေတ္တာတည်းခိုနေသည့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။

နောက်နေ့မိုးလင်းပြီးရော ရွှေညောင်ပင်ကြီးရှိရာကို ရောက်သွား
ကြရော။ မနေ့က သေသူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က သွေးကွက်တွေကို ခရီးသွားအချို့
က သံတွေနဲ့ဖုံးထားပေမဲ့ သံပြင်ပေါ်မှာ မည်းမည်းကွက်တော့ ပေါ်နေတာ
ပဲ။ မနေ့ကလိုတော့ ရင်ဖိုစရာမရှိတော့ဘူး။

သည့်နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် အလွန်ကြီးမားပြီး အိမ်
အဝါသကောင်းလှသည့် ညောင်ပင်ကြီးရှိ နတ်ကွန်းပေါ်မှ ညောင်ရေခိုး
သုံးလုံးကို ပန်း၊ ရေတော်လဲလိုက်သည်။ သစ်သီး၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်း
တိုင်များ လှူတင်လိုက်သည်။

ကိုကျောက်ထွားက ညောင်ပင်ဝန်းကျင်မှ အမှိုက်သရိုက်၊ ညောင်
ပင်များကို စုပုံလှဲကျင်း၍ တစ်နေရာမှာ သွားထားနေသည်။

ကိစ္စဝိစ္စပြီးသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းရှေ့
မှာ တိုင်တည်သစ္စာပြုကြလေသည်။

အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးရှင် ... အဘိုးသည် သားဆု၊ သမီးဆုများတောင်း
ပူ၍ ချီးမြှင့်သည်ကြားသိရပါ၍ သားတို့သမီးတို့ လာရောက်ဆုတောင်း
အလှူဒါနပြုပါသည်။ သားကောင်း၊ သမီးကောင်းတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ်
အမွှားပူးများ ချီးမြှင့်နိုင်ပါကလည်း ချီးမြှင့်ပေးသနားပါ။ ရုက္ခစိုးကြီးရှင်။
သို့ကလို လိုလိုလားလား ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။

ပြီး ... ညောင်ပင်ကြီးကို ရေချမ်းအိုးနှင့် ရေသွန်းလောင်းသည်။
ပါလာသည့် ယပ်တောင်နှင့် ရုက္ခစိုးရှပ်တုကို ယပ်သွင်းပြီး မေတ္တာများပို့
သည်။

ပါလာသည့်ပြောင်းဆန်နှင့် ပေါက်ပေါက်ပွင့်များကို ညောင်ပင်
အောက်မှာ ကြပ်ကပ်၍ ငှက်များကို အစာကျွေးသည်။

ငှက်အချို့ ညောင်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အစားအစာများကို အလှ
အယက် ကောက်စားကြသည်။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဒါကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးလို့မဆုံး။ ပါးစပ်
သည်း အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို မေတ္တာပို့လိုက်ပြန်သည်။

ပြီးသည်နှင့် ...

“အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးရှင် ... သမီးတို့ပြန်ပါတော့မယ်ရှင် ... သား
သမီးများကို တစ်ပါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါ ... အဘိုးရှင်”

စကားကြွယ်လွန်းလှသည့် မလွန်းပျံ့က ပြန်ခါနီး ထပ်တွန့်တက်
လိုက်သေး၏။ သူ့အတွန့်တက်တော့ ကိုကျောက်ထွားလည်း မနေသာ။ ထပ်
၍ အပိုလေးများ ဆုတောင်းလိုက်ရလေ၏။

ဒီလိုနှင့် သူတို့နေသောမြို့သို့ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လကြာသောအခါ
မလွန်းပျံ့ (ခေါ်) ဒေါ်လွန်းပျံ့မှာ ကိုယ်ဝန်ထူးခြား ရှိလာလေသည်။

ပျို၏။ အန်၏။ မူး၏။ လွဲနေရ၏။ ဆရာဝန်နှင့် သွားပြတော့
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။

အိုး ... ဝမ်းသာလိုက်ကြတာ။

များမကြာမီ ကိုယ်ဝန်သားရလာ၏။ မြို့ဆေးရုံမှာ အပ်၏။ ဘုရား
ရေ ... အမွှာပူးတဲ့။

ပြောမနေနှင့်တော့ ငါတို့ ဆုတောင်းပြည့်ပြီကွဟု ကိုကျောက်
ထွား ထခုန်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားတရားအလုပ်ကို ပိုလုပ်၏။ ဒီလို
နှင့် ကိုးလကျော်စပြုသောအခါ မလွန်းပျံ့မီးဖွားရန် ဆေးရုံတက်ရလေသည်။
အသက်(၄၀)နားနီးမှ ကိုယ်ဝန်အမြှာပူးလွယ်ရ၍ မွေးရခက်နေသောကြောင့်
တည်း။

ဗိုက်က အယ်စတုံကြီး။ သားဦးအမြှာပူးကို နောက်ဆုံး ဆေးရုံမှာ
ခွဲမွေးလိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦး အမြှာပူး
အိုး ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာရယ်။ အသားဖြူဖြူလေးတွေရယ် ...
ဟိုက် ...

ထူးခြားတာ သားယောက်ျားလေးရဲ့ လက်ကလေးလက်နှစ်ဖက်ရဲ့
လက်မအောက်နားမှာ အလွန်သေးနုလှသည့် ပျော့သေးသေးအရာနှစ်ခု။
သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

လက်ငါးချောင်း အင်္ဂါစုံစုံပါသော လက်ငါးလက်ပွားနှစ်ခု။ ဆရာဝန်
နှင့် ဆရာမများပါ အံ့သြကုန်ကြ၏။ မိခင်လုပ်သူ ဒေါ်လွန်းပျံ့နှင့် ဦးကျောက်
ထွားတို့ပါ ပို၍ အံ့သြခဲ့ရသည်။

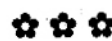
သူတို့ အမြှာပူးဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။ တကယ်လည်း အမြှာပူးဆု
... ရသည့်နှစ်ဦးအနက် သားယောက်ျားလေးမှာ လက်ပိုအပွားနှစ်ခုပါသည်

... အံ့ဖွယ်မြင်လိုက်ရသောအခါ ...

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဟို ... ဟိုလူ ...

ရွှေညောင်ပင်အောက်မှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးခဲ့သူများ သူမ
... ဝင်စားခဲ့လေရောသလား။

ဒီလိုနှင့် ကလေးများ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အရွယ်ရောက်
တော့လည်း ချောချောမောမော၊ အသားဖြူဖြူ ချစ်စရာလေးတွေ။

ပညာလည်း တော်ကြ၏။

စကားပြောလည်း ကြွယ်ကြွယ်။

မိန်းကလေးလုပ်သူက ပို၍ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို
မိခင်အားကိုးရအောင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ သားလုပ်သူကား အိမ်မှာ
သိပ်မကပ်။ သူငယ်ချင်းများကို မင်သည်။ ပိုထူးဆန်းသည်ကား ဖဲချပ်များ
နှင့် ကစားရသည်ကို ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်လေ၏။

သမီးချောလေးအမည်က ... ခင်လွန်းပျံ့ရွှေ။

သားချောလေးအမည်က ... ချစ်လွန်းဆိုင်။

သို့သော် အများက မောင်ချစ်လွန်းဆိုင်ဟု မခေါ်။ 'လက်ပွား'
ဟု ခေါ်ကြ၏။ အချို့က မောင်ဆိုင်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

လောင်းကစားသမားဖြစ်မှာစိုး၍ မိဘနှစ်ပါးက အမျိုးမျိုး ဆုံးမ
ပဲ့ပြင်ပါသော်လည်း မောင်ချစ်လွန်းဆိုင် (ခေါ်) မောင်ဆိုင် (ခေါ်) လက်ပွား

သည် (၁၀)တန်းအရောက်မှာ အပေါင်းအသင်းစုံပြီး ဖဲသမားလောင်းကစား
သမား ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

သမီးခင်လွန်းပျံ့ရွှေက ကျောင်းပြီးသည်နှင့် သူနာပြုသင်တန်းတက်
ပြီး သူနာပြုဆရာမလုပ်ငန်းနှင့် နယ်မြို့ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျ၏။

မောင်ဆိုင်ခေါ် လက်ပွားကား မည်သို့ပင် ရိုက်ရိုက်ဆဲဆဲ၊ ဆုံးမ
ဆုံးမ ထိန်းလို့မရသည့် ဖဲသမားဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

မောင်ဆိုင်ကြောင့် ...

မိဘနှစ်ပါး များစွာစိတ်ညစ်ရ၏။

စိတ်ညစ်ရသည်မှာ မိဘအမွေအနှစ်ကို ထိုင်ဖြုန်းလောင်းကစား
နေ၍မဟုတ်။ လက်ပွားမောင်ဆိုင် ဖဲကစားရင်း ငွေများသောင်းသိန်းချီ၍
အနိုင်ရရလာသောကြောင့်တည်း။

“မောင်ဆိုင် ... နင့်ပိုက်ဆံတွေကို ငါတို့မလိုချင်ဘူး”

“အမေတို့မလိုချင်ရင် ကျွန်တော် ဒီငွေတွေ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော”

“နင် ... ဖဲလည်း မကစားနဲ့။ ငါတို့ ဖဲသမားအဖေအမေ အခေါ်
မခံနိုင်ဘူး ... မောင်ဆိုင်။ မင်းတစ်နေ့ အဲဒီလောင်းကစားကြောင့် အဖမ်း
အဆီးခံရလိမ့်မယ်။ သိရဲ့လား ... လူမိုက်ရဲ့”

“ယောက်ျားပဲ ... အမေရာ”

“ဘာ ... ဘာ ... ယောက်ျားပဲ ဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆို
တာကို နင် ဘယ်လိုခံယူထားလို့လဲပြောပါဦး ... လူတတ်ကြီးရဲ့”

“လုပ်ရဲရင်ခံရဲရမှာ ယောက်ျားစိတ်ဓာတ်ပဲဗျ”

“ဟဲ့ ... လူမိုက်ငနွားရဲ့၊ လုပ်ရဲလို့ခံရတာဟာ ယောက်ျားအလုပ်
မဟုတ်ဘူး။ ဒုစရိုက်မကောင်းမှု အကုသိုလ်အလုပ်ကို ရှောင်ပြီး သုစရိုက်
ကောင်းမှု ကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ အများအကျိုး၊ ကိုယ့်မိသားစု၊ ဘဝအကျိုး
ဆောင်ရွက်နိုင်မှ ယောက်ျားစစ်စစ် ယောက်ျားကောင်းစစ်စစ်ခေါ်တယ် ...
ငမိုက်ရဲ့။ ဟီး ... ဒုက္ခပါပဲတော်။ ငါ ဆုတောင်းမှားခဲ့လွန်ခဲ့ပါတော့ ...
ငဆိုင်ရယ်။ ဟီး ... နင့်ကြောင့် ငါတို့ ရှက်လွန်းလို့သေချင်တယ်ဟဲ့ ...
လူမိုက်ရဲ့ ... ဟီး ...”

၂၈ * မောင်ညိုဝိုင်း (သန်လျင်)

ဒေါ်လွန်းပျံ ထိန်းမရ ဆိုမရသားအတွက် ရှက်လွန်း၍ နေ့စဉ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

သူ့ ဖခင်ရလာသည့်ငွေများကို ဒေါ်လွန်းပျံတို့လင်မယား လုံးဝ မသုံး။ လက်ပွားငဆိုင်ကား၊ လောင်းကစားမှ ရသည့်ငွေများကို အပေါင်း အသင်းများနှင့်အတူ စိတ်ကြိုက်သုံးခဲ့၏။

လက်ပွားငဆိုင် ဘယ်လောက်များ ဖဲကျွမ်းသလဲဆိုရင် ဖဲချပ်ကို လက်နှင့်ကိုင်၍ ဖဲချပ်ကိုမလှန်ဘဲမပြောင်းဘဲ လက်ညှိုးနှင့် ပွတ်စမ်းလိုက် သည်နှင့် ဘာကဏန်းဆိုတာကို တန်းခနဲသိ၏။

လက်ပွားငဆိုင်ရဲ့ လက်ချောင်းလေးများသည် မိန်းမလက်ထက် နူးညံ့၏။ ချောမွတ်၏။ လက်ပွားအပိုနှစ်ခုသည် ဖဲချပ်များကို ကုလားဖန် ထိုးလိုက်လျှင် လှုပ်လှုပ်နှင့် ယပ်တောင်ခတ်သလိုရှိ၏။

အချို့လောင်းကစားသမားကြီးများက ငဆိုင်ရဲ့လက်မှ လက်ပွား နှစ်ခုက လောင်းကစားအကျိုးပေးနေသည်ဟု ဆို၏။

ဖဲချပ်များကို ငဆိုင်များ ကုလားဖန်ထိုးလျှင် အနီးရှိလူများ ငေး ကြည့်ချီးကျူးကြရ၏။

ယပ်တောင်လို ရှိုးခနဲ ခင်းပြ၏။
စက်ဝိုင်းလို ဖျပ်ခနဲ ခင်းပြ၏။
ငါးပုံဆိုငါးပုံ၊ သုံးပုံဆိုသုံးပုံ ထပ်နေအောင်လည်း ထူးဆန်းလှပစွာ ခင်းပြ၊ ကုလားဖန်ထိုးပြနိုင်၏။

ဒါမှမဟုတ်ဘူး ...

အပေါ်နှင့်အောက် လက်သန်းတစ်လုံးကွာ တန်းစီနေပုံမျိုးလည်း လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ခင်းပြနိုင်ရကား အချို့သော သမ္ဘာရင်ဝါရင့် ဖဲကစား သမားကြီးများက သူ့ကို ဖဲနတ်မျက်စိရှိသူဟု ခေါ်ကြ၏။

အချို့က ဖဲမှော်အောင်သူဟု ဆိုကြပြန်၏။

အချို့က ဖဲသမား အကျော်အမော်ပေးသေ၍ ဝင်စားတာဟု ဆိုကြ၏။ ကြည့်လေ ... ငါးအိမ်ကိုင်ရန်များသူက ဒိုင်ကိုင်လျှင် ဟိုလေး အိမ်မှာ ဘယ်နှပွင့်ဆိုတာကို သူက အတပ်သိနေ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လက်ပွားငဆိုင် * ၂၉

သူ့အိမ်ဘယ်နှစ်ပွင့်လဲကို ဖဲမလှန်ဘဲပြော၍ အားလုံးကို စာကြံရ လား။ အကောင်များများက သူပြောသည့်အတိုင်း သူခေါ်သည့်အခွင့်အတိုင်း သူ့ဖဲဖြစ်နေသည်ကို အကြိမ်များစွာ ကြုံကြရပြီး ပြိုင်ဘက်ကစားသမားများ ဖုတ်ခါချွေးသုတ်၍ ပြန်ရသည့်အကြိမ် မနည်းခဲ့။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ...

သူ့ကို ဖဲညာရိုက်သည်။ လိမ်ရိုက်သည်ဆိုပြီး ရုံးသူများ ပြဿနာ ရှာ၍ ကစားဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရိုက်ကြနက်ကြနှင့် လက်မြန်သော လက်ပွားငဆိုင်ရဲ့ လက်ချက်နှင့် ကစားသမားနှစ်ဦး ဓားထိုးခံရပြီး ငဆိုင် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

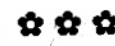
အဲဒီမှာ ဒေါ်လွန်းပျံတို့ သားဇောကပ်၍ ငွေနှင့် အမှုကို လိုက်ခဲ့ ကြရ၏။

တရားဥပဒေကား ငွေမျက်နှာကို မကြည့်ပါ။

နောက်ဆုံး လက်ပွားငဆိုင် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ငဆိုင် ထောင် ကျနေစဉ် ကာလအတွင်း ဖခင်ဦးကျောက်ထွား ကုန်ကားမောင်းရင်း ကား မှောက်၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်လွန်းပျံလည်း သားအပူ လင်အပူ၊ သားဇော လင်ဇောနှင့် အိပ်ရာထဲမှာ စိတ္တဇအနာ စွဲလာခဲ့သည်။

နယ်မှာရောက်နေသည့် သမီးခင်လွန်းပျံရွှေက အမေလုပ်သူကို လာခေါ်ပြီး နယ်မှာ ဆေးကုသပေးပါသော်လည်း မရတော့။ သားအလွမ်း လင်အလွမ်းနှင့် ဒေါ်လွန်းပျံ ရင်နှင့်စွာ၊ အပူသည်းစွာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် ခဲ့ရလေသည်။

ဒီလိုနှင့် လက်ပွားဆိုင် ထောင်ကထွက်သည့်နေ့မှာ အမေလည်း လာမကြို။ အဖေလည်း လာမတွေ့။ ညီမလေးလည်း မတွေ့မြင်ခဲ့ရ။ ထောင်ဘူးဝမှ ခေါင်းငုံ့ထလာပြီး ဟိုဒီကြည့်နေစဉ် ...

သူ့နံဘေးသို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ဦးလာကြပြီး ကိုရိုလာကားတစ်စီးနှင့် ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

ဒီမှာ သူ အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ညှော်ခန်းမှာ ရောက်ရှိနေ၏။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ယမကာများနှင့် ညှော်ခင်းကို ကြုံတွေ့ခံစားရ၏။ ထောင်ထွက် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ညှင်းသိုးသိုး သူ့အနီးမှာ အလွန်လှပချောမွေ့သော အရွယ်ပျိုမိန်းကလေးသုံးဦးက လိုလေသေးမရှိ ညှော်ခင်းနေ၏။

မနေ့တုန်းက ...

သူ ထောင်ထဲမှာ ပုံစံထမင်းကို ငါးပိစိမ်းနှင့် စားခဲ့ရ၏။

ကြည့်စမ်း ...

အခု ... နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားလှသည့် တိုက်အိမ်ကြီးမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ကိုယ်သင်းနဲ့ တကြိုင်ကြိုင်နှင့် စားသောက်ကြည့်နူးနေရသည်။

သူ နတ်ပြည်များ ယောင်မှား၍ရောက်နေသလား။ မကြာခင် ထွက်ခွာဦး သူ့ရှေ့ရောက်လာခဲ့၏။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလထောင်ကောင်းကြီး။ မျက်နှာအသွင်အပြင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဟန်။

“လက်ပွားမောင်ဆိုင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ အန်ကယ်ရဲ့အမည်က ...”

“ဦးဘကြမ်းအိမ်တဲ့ကွ”

“ဦးဘကြမ်းအိမ် ... ဟို ... ဟို ... သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်ဆို ဘာလားဟင် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့လူက ကြားဖူးသားကိုး။ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ငါ့လူ ထောင်ကထွက်လာရင် ဘာလုပ်မလဲနဲ့”

“အဖေနဲ့အမေကို အရင်တွေ့ချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“မတွေ့ချင်ပါနဲ့တော့ ... ငါ့လူ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ... ကိုယ့်အဖေနဲ့ အမေပဲဥစ္စာ”

“သူတို့ မရှိတော့ဘူး ...”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လိုဗျ ... အမေတို့ ပြောင်းသွားလို့လား”

“ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ ...”

“သူတို့နှစ်ဦးအနက် မင်းအဖေက ကုန်ကားမှောက်ပြီး ကွယ်လွန်သလို၊ မင်းအမေ ဒေါ်လွန်းပျံ့ကတော့ မင်းစိတ်၊ မင်းအဖေစိတ်နဲ့ မန္တလေးက မင်းနမအိမ်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ ... ငါ့လူ”

သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ စကားဆုံးသောအခါ သူ ချုံးပွဲချ၍ ငိုစစ်လိုက်သည်။ အမေနှင့်အဖေက သူ့ကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ သူက မိခင်စကားကို နားမထောင်ခဲ့။

အဖေနှင့်အမေ မကြိုက်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ခဲ့သည်။ အမေ ခြံ၍ နှိမိတ်ဖတ်ခဲ့သလို သူမိုက်ပြစ်နှင့် ထောင်ကျခဲ့သည်။ သူ့အဖေနှင့်အဖေကို ရိုးရိုးသားသားလုပ်အားခနှင့် ထမင်းတစ်နပ် မကျွေးခဲ့ရ။

ခုတော့ ...

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး သူ့ကို ဆုံးမစကားပြောရန် အနီးနားမှာ မရှိတော့။

“မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပါ ... ငါ့လူရာ။ လူ့ဘဝမှာ ဒါတွေဟာ မင်းရော၊ ငါရော လူတိုင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုရမဲ့ အနိစ္စ တရားပါ။ အရေးကြီးတာက ငါ့လူရဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးကိစ္စ။ ကိုင်း အခု ငါ့လူ ထောင်ကလွတ်လာပြီ။ ငါ့လူ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင် စားသောက် နေထိုင်မလဲ ပြောပါဦး”

“မ ... မသိသေးပါဘူး ... အန်ကယ်ရယ်”

“ကောင်းပြီ ...။ ငါ့လူ ဘာလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း”

“ဗျာ ...”

“လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင်သလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“လက်သမားအလုပ် တတ်သလား”

“မတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ရော ရလား”

“တစ်ခါမှ မချက်ဖူးဘူး”

“ဒါဆို ဦးက အလုပ်ပေးရင် လုပ်မှာလား”

“ဘာအလုပ်မျိုးလဲဟင်”

“ငါ့လူက (၁၀)တန်းမအောင်သေးဘူးလို့ စုံစမ်းသိရှိရတဲ့အတွက် အလုပ်ကြမ်းပဲရမှာပေါ့”

“ဟာ ... အလုပ်ကြမ်း ... အဲဒီအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးဘူး”

“ထောင်ထဲမှာ ဆန်အိတ်၊ ဆားအိတ်တွေတောင် ထမ်းခဲ့ရင်း ဥစ္စာ ... ကွာ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ထောင်ထဲမှာက ထောင်ကျနေလို့ဗျ။ အခု အပြင်ကိုပြန်ရောက် ပြီဥစ္စာ။ ဒီလိုပင်ပန်းတဲ့အလုပ် လုံးဝမလုပ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ငါ့လူ ဘာလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သလဲ ပြောပါဦး”

“ဟဲ ... ဟို ... ဟို ... ဒင်းဗျာ”

“ပြောပါ ... ရဲရဲပြောပါ။ ဦးက ငါ့လူကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ကို ဦး နန်းဖေးမ ကူညီလို့ရရင် ကူညီချင်လို့ပါ”

လက်ပွား အိမ်ရှင်လူကြီးသူဌေးရဲ့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး ပြော သင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ပြောလေ ...”

“ဟို ... ဟို ... ဖဲရိုက်တဲ့အလုပ် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါ ... မောင်ရင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်တဲ့လား”

လက်ပွား လူကြီးရဲ့ရယ်သံကြောင့် ရှက်သလိုဖြစ်ချေ၏။

သူ့ကိုများ အထင်သေးသွားပြီး အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချမှာလား။

ဒီလူကြီးကို သူ တစ်ခါမှမမြင်ဖူး။ မသိဖူး။ ခေါ်လာ၍သာ ဒီအိမ် ကြီးပေါ် ရောက်လာရသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခေါ်လာကြမှန်း လုံးဝ မသိ။

“မောင်ရင် ... ဖဲကစားကျွမ်းကျင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လောက်များ ကျွမ်းကျင်လို့လဲကွယ့် ... ဟင် ...”

“အန်ကယ်မှာ ဖဲထုပ်အသစ်ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ ...”

“ရှိရင် ဖဲထုပ်အသစ်ကို ချလိုက်ပါ။ ကြိုက်ရာဖဲချပ်ကို ဆွဲလိုက် ပါ။ ကျွန်တော် ဖဲချပ်ကိုကိုင်ပြီး ဒါ ဘာဂဏန်း၊ ဘာပွင့်လဲ ပြောလိုက် မယ်”

“အကယ်၍ လွဲချော်သွားရင်ရောကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ချက်ချင်း မောင်းထုတ်လိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

ဒီမှာ အိမ်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးဘကြမ်းအိမ်က ဗီရိုအံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်၍ ဖဲထုပ်အသစ်သုံးထုပ် ချလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖဲထုပ်ကို စိန်ခေါ်ချင်သလဲ ... မောင်လက်ပွား”

“ကြိုက်ရာအထုပ်ကို လုပ်ပါ”

ဒီမှာလူကြီးက ဖဲထုပ်အသစ်ထုပ်ကို ပါကင်ဖွင့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ကုလားဖန်ထိုးပြလိုက်သည်။

ဖတ် ... ဖတ် ... ဖတ်ဆို ဖဲချပ်များက စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်သွား၏။

လူကြီးက သူ့လုပ်ရပ်ကိုပြပြီး ပြုံးနေ၏။

လက်ပွားခေါင်က လူကြီးခင်းထားသည့် ဖဲချပ်များကို ရုတ်ခြည်းစုစည်းလိုက်ပြီး အပေါ်ကိုမြှောက်၍ ကုလားဖန်ခင်းချလိုက်ရင်း ဖဲချပ်(...) ချပ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိကတ္တီပါစပေါ်မှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပုံသွင် ပေါ်သွားရကား လူကြီးက အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အန်ကယ် ... ကြိုက်ရာဖဲထုပ်ကို ဆွဲလိုက်ပါ”

ဒီမှာ ဦးဘကြမ်းအိမ်က ဖဲခင်းထဲမှ ဖဲတစ်ချပ်ကိုဆွဲ၍ ...

“ဒါ ဘာပွင့်လဲ ... ငါ့လူ”

“အဲဒါ ... King ကုလားပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“လှန်ကြည့်လိုက်ပါ”

ဦးဘကြမ်းအိမ်က ဖဲချပ်ကို လှန်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် King ကုလားဖဲက ထင်းခနဲ။

“မဆိုးပါဘူး။ နောက်တစ်ချပ်ဆွဲမယ်”

“ဆွဲပါ ...”

“ကိုင်း ... ဒါ ဘာဖဲချပ်လဲ”

“ဂျက် ...”

လူကြီးက မှောက်ထားသည့်ဖဲချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျက်ဖဲ

ဒီလိုနှင့် ငါးချပ်တိတိကို လက်ပွားက လှန်မကြည့်ဘဲနှင့် တစ်ဆစ်ပြောလိုက်တိုင်း ကွက်တိမှန်နေသည်ကို ကြုံရသောအခါ ဦးဘကြမ်းအိမ်လက်ပွားကို အထင်ကြီးသလို ငေး၍ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဖဲချပ်ကို လက်နဲ့စမ်းပြီး ဘာကဏန်းလဲ ပြောနိုင်သလား မောင်လက်ပွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောနိုင်ပါတယ် ... အန်ကယ်”

“ပြောစမ်း၊ ပြစမ်းကွယ်”

“အန်ကယ် ... စိတ်ကြိုက် ကုလားဖန်ထိုးလိုက်ပါ”

ဦးဘကြမ်းအိမ်က ဖဲချပ်များကိုကိုင်၍ စိတ်ကြိုက်ကုလားဖန်ထိုးလိုက်သည်။ ပြီး ... လက်ပွားကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

လက်ပွားက ဖဲထုပ်ကိုယူပြီး အပေါ်တစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ပွတ်၍ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ စပိတ်တစ်”

“မှန်လိုက်လေကွာ”

“ဟောဒါ ... ကွင်း”

“မှန်လိုက်လေ ... ငါ့လူရာ”

“ဟောဒါ ... တစ်ဆယ်ဖဲ”

“မှန်လှချည်လား ... ငါ့လူရာ”

“ဟောဒါက ... ရောက်ကား”

“ကွက်တိပါပဲ ... ငါ့လူရာ”

ဒီလိုနှင့် ဖဲချပ်များကို လှန်မကြည့်ဘဲ လက်ညှိုးနှင့်ပွတ်ကြည့်ပြီး အချပ်(၂၀)ကို တစ်ချက်တစ်လုံးမလွဲ ပြောပြလိုက်သောအခါ ဦးဘကြမ်းအိမ် ထိုင်ရာမှထပြီး လက်ပွားကို အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မောင်လက်ပွား ...”

“ခင်ဗျား ...”

“ငါရှာနေတာ၊ လိုချင်နေတာ မင်းလိုလူကိုပဲ”

၂၈ * ယာညိုပိုင်း (သန်လျင်)

“ဗျာ ...”

“ငါကလည်း ဖဲကို အလွန်ဝါသနာကြီးတာ။ မင်းငါနဲ့ လက်တွဲ လိုက်စမ်းပါ ... လက်ပွား။ မင်း ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲရဘူး။ မင်းကို ဘယ်လိုလူမှ မျက်စောင်းထိုး မကြည့်ရဲစေရဘူး။ မင်းနဲ့ငါပေါင်းလိုက်ရင် တို့ အချမ်းသာဆုံးလူစာရင်းမှာ ကျိန်းသေပါပြီ။ ငါ့လူ ဘယ်နှယ့်လဲဟင်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါမယ် ... အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ။ ခု ... ဘယ်သွားမလဲ”

“အိမ်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးဘကြမ်းအိမ်က ဘဲလံတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ အရိုအသေပေး၏။

“ထွန်းအံ့ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဆရာကြီး”

“မောင်လက်ပွားကို သူ့အိမ်ထဲ ကားနဲ့ လိုက်ဖို့လိုက်။ ပြီးရင် သူ သွားချင်ရာအရပ်ကို မင်းလိုက်ဖို့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာကြီး”

“မောင်လက်ပွား ...”

“ခင်ဗျာ ... အန်ကယ်”

“ရှေ့ ... ဒါလေး ငါ့လူ သုံးဖို့စွဲဖို့”

ဦးဘကြမ်းအိမ်က ငွေစက္ကူအုပ်ကြီးတစ်အုပ် သူ့ကိုလှမ်းပေး၏။

“မယူပါရစေနဲ့ ... အန်ကယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

“မင်းကို ပြန်ဆပ်ဖို့ချေးတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးချင်သလိုသုံးဖို့ ဦး က အကြံပေးလိုက်တာ ...”

“ဗျာ ...”

အဲဒီနေ့၊ အဲဒီအချိန်ကစ၍ အမေမရှိ၊ အဖေမရှိ နမလေးတစ် ယောက်လည်း အားကိုးလို့မရ။ ကိုယ်ကလည်း သိက္ခာရှိရှိ မစောင့်ရှောက် နိုင်သော လက်ပွား။ နောက်ဆုံး သူဌေးလောင်းကစားသမား ဝါသနာကြီး ဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ခိုလှုံရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

ဦးဘကြမ်းအိမ်က သူ့ကို လိုလေသေးမရှိ ကြည့်ရှု၏။

သူပိုင်ကြိုက်ရာဟိုတယ်မှာ ကြိုက်သလို စားခွင့်ပြု၏။

သူပိုင်တည်းခိုခန်းများမှာ ကြိုက်သလို နေထိုင်ပျော်ပါးခွင့်ပြု၏။

လက်ပွားလုပ်ရသည့်အလုပ်က ...

တစ်ခါတစ်ရံ ဖဲဒိုင်ကိုင်သူ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လက်သန်းလက်ထိပ် ထိုးသားအဖြစ် ဦးဘကြမ်းအိမ်တို့လို ပိုက်ဆံဝါလာ။ သူဌေးလူကုန်များ က ရက်ချိန်းနှင့် လျှို့ဝှက်ဖဲကစားကြ၏။ ကိုးမီးရိုက်သည်။ ရှိုးခုတ်သည်။

ကိုးမီးနှင့်ရှိုးက ကြေးကြီး၏။ ပိုက်ဆံရှိသူများ ချိန်းပိုင်းဖို့ ငွေပုံကြီး တွေ ဖွေးနေ၏။ ကုန်သွားလို့က ဖုန်းဆက်လိုက်သည်နှင့် ကားနှင့် ချက် ချင်း ငွေလာပို့ကြ၏။

အလျင်တုန်းက သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်မှာ ဖဲကစားကျွမ်းကျင်သူ နှစ်ဦး ရှိခဲ့၏။

သူတို့အမည်က ...

ကျောက်စိမ်းနဲ့ မဟူရာ ...။

နှစ်ဦးစလုံး ဖဲကစားကျင်လည်ပါ၏။ သို့သော် သူတို့က လိုအပ်လျှင် ဖဲကို လိမ်ရိုက်တတ်သည်။ လိမ်ရိုက်မှန်းမသိအောင် ဖဲထုပ်အသစ်ကို ချက်ချင်း လက်သည်းနှင့် အထာပေး၍ ကစား၏။

လက်ပွားရောက်လာတော့ ကျောက်စိမ်းနှင့် မဟူရာက အကူဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ လက်ပွားက ဖဲချပ်ကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘာပွင့်ဆိုတာ နတ်မျက်စိမြင်သလို တန်းသိသူ။ ရှိုးခုတ်လျှင် သူက အဲဒီဖဲနတ်မျက်စိမြင်သလို မျိုးနှင့် လောင်းကြေးကို တင်ရိုက်ရကား။ ပြိုင်ဘက်ကစားဘက်များ ဝက်ဝက်ကွဲ ထိကြရ၏။

ကိုးမီးကစားလျှင်လည်း ကစားဖက်များ အံ့သြသွားရအောင် ဖဲကုလားဖန်ကို ပညာအမျိုးမျိုး၊ သတ္တန်အမျိုးမျိုးပြ၍ လုပ်ပြရကား အားလုံး အံ့သြကြရ၏။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုအတာနှင့် နှစ်ကြောင်းပေးပြီး ခွင်ချက်ဖြူရန် ကြံစည်ကြစည် လက်ပွားတို့က ကိုယ့်ရှေ့ ဖဲသုံးချပ်ရောက်သည်နှင့် ဘာပွင့်၊ ဘာဂဏန်း ဘယ်နှစ်ပေါက်ဆိုတာ သိနေ၏။

ဒိုင်က တိုးချင်တိုးလို့ စိန်ခေါ်လျှင် ကိုယ့်ဂဏန်း သေးနေမှန်းသိလျှင် လျှိုထား၏။

ကိုယ့်ဂဏန်းကြီးမှန်းသိနေပြီ၊ သူ့အိမ် ဘယ်နှစ်ပွင့်ဆိုတာသိလျှင် တိုက်ရိုက်တိုက်ပါထပ်၊ ကားရှိလျှင် ကားပါထပ်၊ မယားရှိလျှင် မယားပါထပ်ဟု စိန်ခေါ်ပြီး အပိုင်ရိုက်၏။ ရိုက်တိုင်းရ၏။ ရ၍လည်း သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ချမ်းသာ၏။ နာရီပိုင်းနှင့် သိန်းငါးဆယ်တစ်ရာ ဝင်ခဲ့ရကား လက်ပွားခေါင်ကို သားတပည့်အရင်းလို ပူးဖူးမှုတ်ထားသည်။

အခု လက်ပွားခေါင်ကို ကြည့် ...

သူဌေးသားလို ကြောနေအောင်နေသည်။ ရွှေဆွဲကြိုး၊ စိန်လက်စွပ်၊ ဟမ်းချိန်း၊ အကောင်စားနာရီနှင့် ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး ပျံနေအောင်

နေသည်။ ကားကြိုကားပို့ ရှိသည်။ အသင့်ပြင်ပြီးအစားအစာကို ခိုဆေးချာလေးများက အနီးမှာယပ်ခတ်၍ ပြုစုရ၏။ ဦးဘကြမ်းအိမ် ဌေးသားသည် ဝါရင့်တပည့်လူမိုက်များ လက်ပွားကို မျက်စောင်မထိုးရဲ၊ ပရိသေ

လက်ပွားနေမကောင်းလျှင် ဦးဘကြမ်းအိမ်ကအစ ပျာယာခတ်နေ၏။ လက်ပွားလည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေ၏။ လူလားမြောက်သည် အချိန်ကစ၍ သူ ဖဲကစားချင်၏။ ဖဲချပ်များကိုကြည့်ပြီး ဘာဂဏန်းဟု လှန်ဘဲပြောနိုင်သည်ကို အံ့သြ၏။ ပါရမီထူးချွန်လို့လားမသိ၊ ကစားတိုင်း နိုင်၏။

အမေတို့ပြောသလို သူ ဖဲသမားအဓိပတိသေပြီး ဝင်စားရောသလား။ ညအိပ်ရာဝင်လည်း ဖဲချပ်ဖဲပွင့်နှင့် ငွေပုံကြီးများကိုပဲ အိပ်မက်ကံသလို မြင်မက်နေ၏။

အလကားနေရင်း ဖဲချပ်များကို လက်ညှိုး၊ လက်သန်း၊ လက်သယ်နှင့် ပွတ်ကြည့်ပါများနေ၍ ထောင့်ဂဏန်း ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း ဘယ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်လာ၏။ ပြီး ... နှုတ်စီး၏။ ခေါ်သည့်အပွင့်လာ၏။ သူ့ကို ဖဲလိမ်ရိုက်သည်မှတ်၍ ပြိုင်ဘက်များက လူမိုက်များခေါ်လာပြီး ချက်၏။ ရှိုး၏။ ကြိုက်သလို လုပ်ကြ။ သူက အပြုံးမပျက်၊ ဂရုမစိုက်၊ အချိန်တန်လျှင် သူဌေးဦးဘကြမ်းအိမ်က ငွေပုံကြီးကို သားရေအိတ်နှင့် သည့်၍ အတူပြန်လေ့ရှိ၏။

ပိုက်ဆံများအရမ်းရလာတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းကလို အမေတို့ သူ့ကိုရဖို့ သားဆုပန်ခဲ့ရာ (...)ဒေသ ရွှေညောင်ပင်သို့ သိပ်မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ အလုပ်နှင့် ဝန်ပိသလို ရှိနေ၍ဖြစ်၏။ သူငယ်ငယ်ကျောင်းသားဘဝ အမေတို့ အဖေတို့နှင့်အတူ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် ရွှေညောင်ပင်အဘိုးကွစိုးရှိရာသို့ သွားခဲ့ရဖူး၏။

အမေတို့က ရွှေညောင်ပင်အဘိုး ရုက္ခစိုးကြီးကို ခိုခိုသေသေ နှုတ်သိုလ်ဒါနပြုပြီး မေတ္တာပို့ခဲ့၏။ ကြီးလာလို့ ဖဲသမားဘဝ ထိန်းမနိုင်သိမ်း နိုင်ဖြစ်လာတော့ အဖေက သူတို့ သူ့ကိုရဖို့ သားဆုပန်ခဲ့စဉ်တာထက်

၅၂ * ယောင်္ကျီ (သန်လျင်)

မြင်ခဲ့ကြ၊ ခွဲရသော လူသေကောင် လက်ပွားလှူကြီးအကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်ကို ပုံပြင်ဟု ကြားသိခဲ့ရ၏။

လက်ပွားပါလာပုံကတော့ သူတို့မြင်ခဲ့ရသည့် လူသေကောင် လက်ပွားအတိုင်းဟု ဆိုခဲ့၏။

ဖဲရိုက်ထူးချွန်ပုံကတော့ ထိုလူသေကောင်လက်ပွားကိုယ်၌က ဖဲသမား ဖြစ်နေလို့လား။

အဘိုး ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုးကြီးက သားဆုတောင်းစဉ် ပေးစရာမရှိ၊ ထည့်စရာမရှိ၍ ရှိတာထည့်လိုက်၊ ပေးလိုက်သလားဟု အမေတို့ အဖေတို့ ဝေဖန်ကြသည်ကို သူကြားဖူး၏။

တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစား၏။

အမေတို့အဖေတို့တွေးသလို ငါ ဖဲသမား၊ လူဝင်စားများလား။ အို ... တတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကံအကျိုးပေးနှင့်ကိုယ် လူဖြစ်ခဲ့ရဉာဏ်။

ကံကြွေးချသမျှအတိုင်း ဘဝဇာတ်ခုံပေါ် ကနေရတာပဲ။ ကံကြွေးကုန်ရင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမှာပါပဲဟု ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံကို နင်းနေခဲ့လိုက်သည့်အချိန်။

အဲဒီမှာ မွေးကြည်ဖြူနှင့်လက်ပွား သွားဆုံခဲ့ရ၏။

မွေးကြည်ဖြူက စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုမှ ဖျော်ဖြေရေး တေးသံရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ချောမောလှပ နုရုနေသူလေးဖြစ်သည်။ သီချင်းဆို အလွန်ကောင်း၏။ အင်္ဂလိပ်သီချင်း၊ မြန်မာခေတ်ပေါ်တေးသီချင်းမှသည် ကိုရီးယားရုပ်ရှင်သီချင်းပါ ကျွမ်းကျင်စွာ သီဆိုဖျော်ဖြေနိုင်သူဖြစ်၍ သူမသီချင်းဆိုမည့်သူကို ကြိုတင်ဘုတ်ထောင်ထားလိုက်လျှင် အဲဒီည စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ ဘုလားထိုင်စားပွဲ လူပြည့်နေပြီးသားဖြစ်၏။

ရင်ကလေးခါခါ ခါးကလေးလှည့်လှည့်၍ ဆိုလိုက်သည့် ဟန်ပန်အမူအရာလေးက ယောက်ျားတိုင်းတို့ရင်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်နေ၍ သက်ခပ်သံများ ပလူပျံ့နေသလို၊ ဆုပန်းကုံးနှင့် ပန်းစည်းများက ငွေးငွေ့သွပ်နေ၏။

သူမက ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ညမှာ ငါးပုဒ်ပဲ ဖျော်ဖြေ၏။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ညသာ ဖြေဖျော်၏။

လက်ပွား သူမရဲ့ သီချင်းဆိုဟန်နှင့်အသံကို စွဲမက်သွားခဲ့သည်။ စွဲမက်သည်နှင့်အမျှ ပန်းကုံးများကို ခဏခဏ ဆုချလိုက်မိသည်။

ပန်းကုံးတစ်ကုံးကို တစ်သောင်းရှိသည်။ ငါးသောင်းရှိသည်။ လက်
ပွားက ငါးသောင်းတန်ပန်းကုံး တစ်ရက်ကို ငါးကုံး ဆုချီးမြှင့်ရကား သူ့လို
အခြားသော ပန်းကုံးဆုချီးမြှင့်သူများ ဖြစ်တန်ခါသွားကြသည်။

ကိုယ်တိုင် ပန်းကုံးချီးမြှင့်လိုက်ရတိုင်း သူမရဲ့အပြုံးကို အနီးကပ်
မြင်လိုက်ရတိုင်း အကြင်နာကင်းမဲ့နေသော လက်ပွားရဲ့ရင်သည် သိမ့်သိမ့်
သွား၏။ လိုက်လံဝေသာ ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

လူတိုင်းက သူ့ကို သူဌေးသားဟု ထင်ကြ၏။

တစ်ရက်ကို နှစ်သိန်းခွဲ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ချီးမြှင့်၊ ပန်းကုံးစွပ်ခါ
သူ ဒီနေရာမှာမရှိ။ နှစ်ပတ်မြောက် ပန်းကုံးဆုချီးမြှင့်ပြီးသွားပြီးနောက်ပိုင်း
သူနှင့် မွေးကြည်ဖြူတို့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။

မွေးကြည်ဖြူရဲ့ဘဝကို ဒီမှာ လက်ပွားသိခဲ့ရ၏။ မွေးကြည်ဖြူမှာ
မောင်နှမလေးယောက်ရှိသည်။ အမေနှင့်အဖေ မရှိတော့။ စောစီးစွာ ကွယ်
လွန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သူမရဲ့အောက် မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ ပညာရေး
စားဝတ်နေရေးဘဝကို သူမက ဦးဆောင်ပြီး ရိုးသားစွာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်
ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

အဲဒီ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းက သီချင်းဆိုသည့်အလုပ်
တစ်ပတ်မှာလေးရက် နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်မှာ ပုံမှန်ဆိုနေ
သည်။ ကျန်သုံးရက်က ဘုရားကိစ္စ၊ တရားကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စနှင့်အတူ မိသားစု
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးကို သတ်မှတ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည်။

လက်ပွား မွေးကြည်ဖြူရဲ့ မိသားစုဘဝကို သိသွားပြီး မွေးကြည်
ဖြူကို လွန်စွာ သနားကြင်နာခဲ့ရသည်။

အဲဒီကစ၍ ကြင်နာချစ်နှင့် ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ရာမှ အချိန်မကြာခင်
ကာလအတွင်း ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရ၏။ ချစ်ရပါသော ဌေး
သည် အလုပ်အပေါ် သစ္စာရှိ၏။

မိမိသီချင်းဆိုကောင်း၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ဆုချီးမြှင့်ကြသည်ကို လေး
စားစွာခံယူသည်။ သို့သော် ... ဒီမိန်းကလေး ငွေပုံပေး၍ခေါ်လျှင် ရလိမ့်
မည်ဟု သွားမစမ်းနှင့်။

ရွှေပုံပေးလည်း မလိုက်။ အဲဒီလို မိမိသီချင်းဆိုလိုက် ခေါ်သော်လည်း
နိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်လို့လည်း လက်ပွား သူမကို ပို၍ ချစ်ခင်သောသူမလည်း
သူ့ကို ဘာလုပ်ငန်းလုပ်သလဲဟု မွေးကြည်ဖြူမေး၏။ လက်ပွားက
သောက်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ အဲဒီတုန်းက သူမကြည်ဖြူ
က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးခဲ့၏။

လက်ပွား ရင်တစ်ခုလုံးတုန်သလို ဖြစ်သွား၏။ လုပ်ငန်းကြီးသား
၏။ သို့ပေသည့် မှင်ကောင်းကောင်းနှင့် နေပြလိုက်သည်။ သူမက
ဆိုင်ကို လာရောက်ညှပ်ခံပေးပါဟု မဖိတ်ခေါ်ခဲ့။

အကြောင်းပြချက်က စားသောက်သူများ စရိုက်နည်းနည်းကြီး
လို့ဟု ပြောခဲ့၏။ လက်ပွား သူမကို အလွန်ကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။ သူ
ကြေးစားဖဲသမားမှန်း တစ်နေ့သိသွားလျှင် မွေးကြည်ဖြူက သူ့ကို စွန့်ခွာ
သွားမှာ သူ အရမ်းစိုးရိမ်သည်။

သို့နှင့် ရသမျှငွေကြေးကို အရင်တုန်းကလို ထင်တိုင်းမသုံးဘဲ
သိမ်းလေသည်။ အရင်းအနှီးကြီးစွာ ပေးခဲ့ရသည့် ဘဝရွေးနည်းစာအဖြစ်
ဝဆောင်းပြီး ကွန်ပျူတာဆိုင်တစ်ခု ထူထောင်ထားလိုက်သည်။

ဘယ်လိုပင် ဣန္ဒြေဟန်ကောင်းကောင်းနှင့် သရုပ်ဆောင်ဆောင်၊
တစ်နေ့ သူ ကြေးစားဖဲကစားသမားမှန်း သိသွားခဲ့တော့သည်။ အဲဒီတုန်း
က ချစ်ရပါသောမွေးကြည်ဖြူက သူ့ရင်ခွင်မှာ ရှိုက်၍ ငိုကြွေးခဲ့သည်။

"အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုက ရှေးစကားနဲ့ပြောရရင် အတောင်
နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားပါ။ ညီမလို အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားတောင်မှ မိသားစု
ကို ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနိုင်သေးရင် အစ်ကို
က ခွန်အားနဲ့ ယောက်ျားပါ။ သမားအာဖီဝ ခွေးနည်းစာနဲ့ ခိုခိုသာသာ
လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး အချစ်ကို၊ ဘဝကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိ ဆောင်ရွက်ပါ။
နေစမ်းပါ ... အစ်ကို။ ဘယ်သူမှ ဖဲသမားမယား၊ ဖဲသမားချစ်သူ၊ ဖဲသမား
အဖေ၊ ဖဲသမားအမေ၊ ဖဲသမား၊ အရက်သမား၊ သားသမီးအဖြစ် အသိ
အမြင် မခံချင်ပါဘူး ... အစ်ကိုရယ်။

"ညီမ အစ်ကိုရဲ့ ဇာတိဘဝရပ်အမှန်ကို သိသွားလို့ အစ်ကိုကို
မှန်းတီးရှုံ့ရှာသွားပြီလား ဟင်"

၂၇၆ * ဖောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

“မုန်းတာတော့ မမုန်းပါဘူး အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ညစ်မည်းစွန်းပေနေတဲ့ ဘဝနဲ့တော့ ရေရှည် လက်တွဲလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ... အစ်ကိုရယ် ... အင်း ... ဟင့် ... အီး ...”

“ဒါဆို အစ်ကို ဒီကြေးစားဖဲသမား လောင်းကစားအလုပ်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ရော ဟင် ... ဟင်လို့”

“အစ်ကို ... အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလား ဟင် ... ဟင်လို့”

“တကယ်ပြောတာပါ ... မွေးရယ်”

“အို ... မွေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ... အစ်ကို။ အစ်ကိုမှာ အဲဒီလို ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ရှိရင် မွေး အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ... အစ်ကိုရယ်။ လူဟာ ငွေကြေးနေဥစ္စာ အဓိကချမ်းသာဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး ... အစ်ကို။ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းချမ်းသာပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းရင် ဒီလိုလူမျိုးသေပြီးရင် ဘဝကူးကောင်းဦးမှာလားဟင် ... အစ်ကို။ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပါစေ။ အကျင့်သီလ ဖြူစင်သူမျိုးကိုပဲ ညီမလေးစားတယ်။ တန်ဖိုးထားတယ်။ အလုပ်မရှိရင် ညီမ အစ်ကိုကို ရှာကျွေးပါ့မယ်။ အကျင့်သီလ ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် နေပါ ... အစ်ကိုရယ် ... နော် ... နော် ... ကို”

“စိတ်ချပါညီမရယ်၊ နက်ဖြန်ကစပြီး ကြေးစားဖဲသမားလက်ပွား ငဆိုင် (ခေါ်) ကိုချစ်လွန်းဆိုင်ကနေ လူရိုးလူကောင်းလေး ကိုချစ်လွန်းဆိုင် ဘဝရောက်လာအောင် အစ်ကို ကြိုးစားပြုပြင်ပါမယ်။ အချစ်ကလေး ယုံနော်”

“ယုံလိုက်မယ်နော် ...”

“ယုံ ... ယုံ ... ယုံ ...”

“အို .. အစ်ကို ... အစ်ကို ... အို ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး ... သွား”

[၇]

အမှန်တကယ်ကို ချစ်သူကို ချစ်လွန်း၍ ထာဝရခရီးဖော်အဖြစ် ဝိုင်းဖြတ်ထားပြီဖြစ်သည်မို့ သူ လောင်းကစားဝိုင်းနှင့် အသောက်အစား အပျော်အပါးနေရာများကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားနေခဲ့လိုက်သည်။

ခက်သည်ကား ...

သူ့သွေးကြောထဲမှာ စီးစိမ့်ဝင်နေသည့် ဇာတိစိတ်။ တစ်နည်း မွေးရာပါ သန္ဓေစွဲစိတ်။ ၎င်းစိတ်သွေးအလျင်က အချိန်ကျလျှင် လက်ပွားကို သွေးထိုးလှုံ့ဆော်နေ၏။ သူ လောင်းကစားဝိုင်းအနီး မချဉ်းကပ်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်သည်။ သို့သော် လက်ချောင်းများ မရိုးမရွှဲဖြစ်လာ၏။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ပူးဝင်ချဉ်းကပ်၍ လှုံ့ဆော်နေသလိုနဲ့ ခံစားရသည်။ သူ ထိုင်လိုက်ထလိုက် ဂနာမငြိမ်။ သူ ထုတ်ချောင်း (၁၉) ချောင်းအပြင် အပိုလက်ပွားလေး (၁၀) ချောင်းပါ စူးကျင်သလို ထုတ်ချောင်းသလို ဖြစ်နေသည်။

မနေနိုင်သည့်အဆုံး ဖဲထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ကုလားနေကြမိကြမိ ထိုးနေလိုက်သည်။ ပြီး ... ဂဏန်းနှင့် အပွင့်သင်္ကေတများကို ထုတ်နှင့်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မင်းရင်း စိတ်အာရုံနှင့် အပွင့်ဂဏန်းများကို ရေရွတ်၍ လှန်လှန်ကြည့်နေ
မိသည်။ ဒါနှင့်အတူ သူ့စိတ်အာရုံကို မသိမမြင်ရသူတစ်ဦးဦးက လောင်း
ကစားဝိုင်းများရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်နေသလိုမျိုး တွန်းပို့နေသလိုမျိုး သုံးရက်တိုင်
တိုင် ခံစားနေရ၏။

သူ့ အပြင်ကို သိပ်မထွက်ဖြစ်။ ပေါင်းသင်းလုပ်ကိုင်နေသူများကို
ရှောင်သလိုလုပ်နေ၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကပင် သူ့ကို မသက်သာသလိုမျိုး
မေးမြန်းစူးစမ်းလာခဲ့ကြသည်။

“ကစားဝိုင်းကို ဘာလို့မလာတာလဲ ... လက်ပွား”

“ငါ ... စိတ်မပါတော့ဘူး ... ချစ်ညို”

“ဘာလဲ ... စုဆောင်းမိသွားပြီလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ကြဉ်ကြည့်လုပ်နေတာလဲ ... ကိုယ့်လူ
ရဲ့”

“ဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်လာသလိုရှိလို့”

“မြတ်စွာဘုရား ... မင်းလို ဖဲကစိမ့်နတ်မျက်စိပိုင်ရှင်က လိုတိုင်း
ရ၊ တတိုင်းဖြစ်နေတာကို စိတ်ကုန်လို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မှာလား”

သူ ဘာမှပြန်မပြော။ ချစ်ညို။ ငမည်းကြီး။ အောင်သန်းစိန် စသည်
ဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက် လက်သပ်မွေး လက်မရွံ့လူမိုက်များက
လက်ပွားငဆိုင်ကို မသက်သာသလိုကြည့်ပြီး ခိုကြတော့သည်။ အောင်သန်း
စိန်ကတော့ သူ့ကို ကြင်နာသနားသလို အကြည့်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေရာ
သည်။

“လက်ပွား ...”

“ဘာလဲ ... ငမည်းကြီး”

“အခု ငါပြောချင်တဲ့စကားက ငါတို့ဘဝနဲ့တော့ မတန်ဘူးပေါ့
ကွာ။ နမူနာ ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြော ...”

“ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က သူ့သားတော်ရာဟုလာတဲ့ ဆုံးသယ် ခုန်
သား ရာဟုလာတဲ့။ မပြောခင် စဉ်းစား။ စဉ်းစားပြီးမှ ပြော ပြန် ပြန်
တားတဲ့။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ် နားလည်ရဲ့လား ... ကိုယ့်လူ”

“နားလည်တယ်”

“ကိုယ့်အနာဂတ်ဘဝကို ကိုယ်တွေး လက်ပွား မင်းက တစ်ကောင်
ကြွက်လိုကောင်”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက လက်ပွားကို သတိပေးသလို ဆုံးသယ်
ကေားပြော၍ ထွက်သွားကြ၏။ အလစ်မှာ အောင်သန်းစိန်က သူ့ဘက်သို့
သုည၍ လက်မထောင်ပြသွား၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်များပါလိမ့်။

လက်ပွားစိတ်တွေ သုံးရက်တိုင်တိုင် ဂနာမငြိမ်။ သူ ညဘတ်
စဉ်းစားသည်။ မိမိဟာ ဖဲစိစွာများသေပြီး ဝင်စားလာလို့လား။ သူ့မိဘမျိုးရိုး
မှာ ဒီလိုပါရမီထူးချွန်သော လောင်းကစားသမား (ဖဲသမား)တစ်ဦးမှမရှိ
သူ ငယ်စဉ်ဘဝပုံရိပ်များကို အိပ်မပျော်တပျော်မှ ပြန်မြင်ယောင်
သာ၏။ အိပ်မက်လိုလို၊ လွင့်မျောနေသလိုလို။

အမေတို့နှင့် သူတို့မောင်နှမ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရွှေညောင်ပင်အဘိုး
ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းသို့ ရောက်သွားကြပြီး အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးကို အလှူဒါနပြု၍
အမေက ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောနေသည့်ဖြစ်စဉ်။

သူက ရွှေညောင်ပင် အဘိုးရုက္ခစိုးပေးသည့်သားတဲ့။ ညီမလေး
ကလည်း ရွှေညောင်ပင်အဘိုး ရုက္ခစိုးပေးတဲ့သမီးတဲ့။ အဘိုးရုက္ခစိုးကြီး
ရယ် ... အဘိုးပေးလိုက်တာမှန်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ နာမည်ကျော်
ဖဲသမားဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ညီမလေးကိုကျတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိသည့် လူ
အသက်ကယ်ပညာတတ် သူနာပြုဆရာမဖြစ်အောင် ဖန်တီးရတာလဲဟင်

ဒီအတွေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ သူ ဆုံး
ခြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

လက်ပွား အမေတို့ သားဆုသမီးဆုပန်ခဲ့ရာ (.....) ခြုံငုံ
ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ အရောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရောက်သည့်နှင့် ထိလာ

သည့်ရေသန့်ဘူးကိုဖောက်၍ သောက်တော်ရေချမ်းကို ရွှေညောင်ပင်အဘိုး ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းမှာ ကပ်လှူသည်။ ပြီး ... သစ်သီးပန်းမန်၊ အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်များထွန်းညှိ၍ ဆုတောင်းစကားများ ပြောလိုက်တော့သည်။

“အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးခင်ဗျား ... သားတော်ကြီးကို လူ့လောကသို့ ပြန်ဝင်စားအောင် အကျိုးဆောင်သည်အား ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုး ဒါပေမဲ့အဘိုးရယ် ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက် လူအများစု မကြိုက်မနှစ်သက်တဲ့ ကြေးစားဖဲသမားဘဝနဲ့ လူ့လောကမှာ ရှင်သန်နေ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီဘဝကို မုန်းတီးရှုရှာနေပါပြီ အဘိုး။

ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ ကျွန်တော် ဖဲသမားဘဝနဲ့ ပျက်စီးပြီး ဖြစ်အော်ခံရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားလို့ ရင်ဆို့ကြေကွဲ သေပွဲဝင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန် တော်ချစ်တဲ့ ညီမလေးလည်း ဖဲသမားအစ်ကိုရဲ့ ညီမဘဝနဲ့ မျက်နှာမပြရ လို့ ကျွန်တော့်ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဝေးရာအရပ်မှာ အထီးကျန်နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခု ချစ်ခင်တွယ်တာရမည့် ချစ်သူဇနီးလောင်း ရှိပါပြီအဘိုး။ နိဂုံးပြစ်အားလုံးကို ခဝါချပြီး အမေ့ကျေးဇူး၊ အဖေ့ကျေးဇူးနဲ့ ချစ်သူရဲ့ကျေးဇူး ကို ကောင်းမွန်စွာပေးဆပ်လို့ အထီးကျန်ညီမလေးကို ပြန်လည်စောင့်ရှောက် ချင်ပါတယ် ... အဘိုးရယ်။

အကယ်၍များ သားတော်ကြီးဟာ အမေတို့ရဲ့ မဖြစ်မနေဆုတောင်း ကြောင့် မလွှဲမကင်းသာလို့ အဘိုးထည့်ပေးလိုက်သည့် လူဝင်စားဖဲသမားဖြစ် နေရင်လည်း သားတော်ကြီးတို့ကို ငဲ့ညွှာသနားပြီး ဒုစရိုက်သမား လူဝင်စား စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ရှင်းလင်းပြန်သိမ်းပြီး မိဘကျေးဇူး၊ လူ့လောကဝန်းကျင် ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်သိရှိနားလည် အကျိုးပြုမည့် သားကောင်းလူကောင်း တစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်အောင် ကူညီကယ်မ၊ပါ ... အဘိုးခင်ဗျား။

“ဟာ ...”

“အမလေး ...”

သူ နောက်ကို လန်ကျသလိုမျိုး ဖြစ်သွား၏။ နောက်ကနေ သူ ကျောကုန်းနှင့် ဆံပင်ကို လက်နှင့်ဆွဲလိုက်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မည်သူမှမရှိ။

သို့သော် သူ နောက်ကိုယိမ်းပါသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ နှင့် ဟန်ချက်ကို ပြန်ထိန်းပြီး ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်သောအခါ ...

“ဟင် ...”

ရှေ့ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သလိုမျိုး ခံစားရပြန်သည်။ ထူးခြားထူး ည်လား။ ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲထသွား၏။ ခေါင်းနပန်းများ ကြီးသွား၏။ ဘစ်ခုတော့ ထူးခြားသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံးသည် ဒီကိုလာခဲ့တုန်း ကလို လေးပင်တော့။

ရင်ထဲ ပေါ့ပါးနေသည်။ သောကကင်းစင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သက်ပွားရှေ့ရှု၍ လှမ်းလိုက်သည်။ လှမ်းလိုက်သည့်ခြေလှမ်းတိုင်း ပေါ့ပါး သက်လက်နေသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သလို ရှိနေသည်။

မိမိဆုတောင်းများ ပြည့်ရောသလား။

အဘိုးရယ် ...

သားရဲ့ဆုတောင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါ။ ဒါ သားကြီးရဲ့ မှန်သော သစ္စာစကားနဲ့ ရှေ့ဘဝခရီးယုံကြည်ချက်ပါ ... အဘိုး။

ဆုတောင်း ပြည့်မပြည့်တော့မသိ။ ဦးဘကြမ်းအိမ်ကခေါ်၍ ဆိုသဖြင့် သူ ဆရာကြီးထံ ရောက်ခဲ့သည်။

“လက်ပွား ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ငါတို့ အချို့ကြီးတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအချို့ကြီးလဲ .. ဆရာကြီး”

“မန္တလေးက ကျောက်သူဌေးတစ်ဦးနှင့် သူကုန်ကိုယ်ကုန်ကစားကြမှာ။ အဲဒီသူဌေးနာမည်က စန္ဒရားဘညွန့်တဲ့။ သူကလည်း ဖဲမှော်အောင်ထားသလိုမျိုးကို ဖဲကစားကျွမ်းကျင်တာတဲ့။ ငါတို့ ရက်ချိန်းပေးပြီး အပိုင်တွယ်ကြမယ်”

“ဆရာကြီး ...”

“ဘာလဲ ... လက်ပွား”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... အဲဒီ ဖဲလောင်းကစားတဲ့အလုပ် မလုပ်ချင်တော့ဘူး ... ဆရာကြီးရယ်”

“ဘာ ...”

“ဘာပြောတယ်”

ဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောထား လန့်စင်းပေါ်လာပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ။ ဘာလဲ စန္ဒရားဘညွန့်က မင်းအမျိုးမို့လား မင်းဆရာမို့လို့လား။ ပြော ... ပြောလေ ...”

“သူနဲ့ ဘာမှမတော်စပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို စွန့်လွှတ်ချင်လို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဟတ် အဟတ် ... အဟတ် ... လက်ပွားရာ ... စားလို့ဝပြီး အနိုးတောင်ချင်နေမှများ ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ချင်လို့တဲ့။ ဒီမှာလက်ပွား ... မင်း ဒီတစ်ခွက်လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်”

“မ ... မလုပ်ပါရစေနဲ့ ... ဆ ... ဆရာကြီး ခင်ဗျား”

“ဒီလိုလား ... ငါက လူတစ်မျိုး ... လက်ပွား။ ငါအမိန့်ပေးရင် တစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာမှ သဘောကျတာ။ အေး ... ငါအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ရင်လည်း ဆန့်ကျင်တဲ့လူ ဘယ်လိုဘဝမျိုး ရောက်သွားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီးသားပါ။ ငါ နှစ်ရက်အချိန်ပေးမယ်။ နှစ်ရက်စေ့လို့မှ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာရင် မင်းမိဘနှစ်ပါးနောက်ကို မင်းလိုက်သွားပေရော။ သွား ... စဉ်းစား ...”

ဆရာကြီးဦးဘကြမ်းအိမ်က သူ့ကို ကြိမ်းဝါးခြိမ်းခြောက်ပြီး နှင်လိုက်သည်။ သူ ငမည်းကြီး၊ အောင်သန်းစိန်နှင့် ချစ်ညိုတို့ရဲ့အကြည်ရွှေမှ ခြေလှမ်းမခိုင်တခိုင်နှင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အပြင်ကို လုံးဝမထွက်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံမှာ ဘဝသစ်သို့ ကောင်းမွန်စွာ ကူးပြောင်းရမိလိုက်တုလက်အုပ်ချီရှိခိုးရင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိ၏။

ညဘက်သို့ရောက်တော့ ...

သူ ချစ်ရသူရဲ့မျက်နှာ၊ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်တွေးဆပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

၂၄ * ယောင်ညိုင်း (သန်လျင်)

“ဟေ့ကောင် ... ငပွား”

“ဟေ့ကောင် ... လက်ပွား”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဟင် ...”

သူ ကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူနှင့် လူကြီးတစ်ဦး။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီလူကြီးကို သူမသိ။ အဖေလည်း မဟုတ်။

“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲ ... ဟင်”

“မင်းကို ငါ လာနှုတ်ဆက်တာကွ”

“ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲဗျား။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ငါ့နာမည်ကလည်း လက်ပွားတဲ့”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားနာမည် ... လက်ပွား ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒီမှာကြည့်”

“ဟာ ...”

လက်ပွားငါးဆိုင် မြင်လိုက်ရသည်ကား သူ့ရှေ့မှ လူဖြူကြီးသည် သူ့လိုပဲ လက်ပွားအစုံနှစ်ခုနှင့်ပါတကား။

“မင်းကိုငါ ဒုက္ခပေးရသလိုဖြစ်နေတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ... မောင်ဆိုင်။ မင်း နေ့စဉ်ပို့သသည့်မေတ္တာ၊ ကုသိုလ်ဒါနကြောင့် မင်းရင်ထဲမှာ ငါနေလို့ မရတော့ပါဘူး။ ငါလည်း ဘဝဟောင်းက လူပါပဲ။ မင်းရဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ဘာက အမျှပေးဝေတာကို ငါ ခံစားနားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ငါ မင်းကိုယ်ထဲက ထွက်သွားတော့မယ်။ ငါလည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားမယ်”

“ခင်ဗျား ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“ငါ့မှာ အဖော်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟိုမှာ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လက်ပွားငါးဆိုင် ထည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးအိုတစ်ဦး။ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်နှင့် အဘိုးအိုက လက်ပွားငါးဆိုင်ကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒီမှာပဲ ဦးလက်ပွားဆိုသူလူကြီးက ချာခနဲ သူ့အနီးထည့်ဆွတ် အဘိုးအိုက ဦးလက်ပွားပခုံးကိုဖက်ပြီး အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်ကို သူ ဝေဝေဝါးဝါး။ ရေးရေးလေး မြင်လိုက်ရသည်။

လက်ပွားငါးဆိုင် လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ဦးလေး ...”

“ဦးလေး ...”

“အဘိုး ... အဘိုး ... အဘိုး ... အဘိုး ...”

“ဝုန်း ...”

“အား ...”

သူ လှမ်းအော်ရင်း ခလုတ်တိုက် လဲကျသွားခဲ့၏။ သူ့မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

အိပ်မက်ပါလား။

အိပ်မက်ပါလား။ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ပါလား။

“ငါ ... မင်းကိုယ်ထဲက ထွက်သွားတော့မယ်”

တဲ့။ သူ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နေရောင်တောင် မြင်စပြုနေပါကလား။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

အလို အိမ်ရှေ့ကတံခါးခေါက်သံ သူကြား၍ သူ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ။ အစောကြီးရှိသေး ဥစ္စာကို”

“တံခါးဖွင့်ပါကွ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ချစ်ညိုတို့ပါ”

ချစ်ညိုတို့ဆို၍ သူ တံခါးကို ချက်ဖြတ်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ချစ်ညို၊ ငမည်းကြီးနှင့် အောင်သန်းစိန်။

“ဘာကိစ္စလဲ ... ချစ်ညို”

“ဆရာကြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လာခေါ်တာ”

“ငါ ... မလိုက်တော့ဘူး ... ချစ်ညို”

“အသေမစောချင်ပါနဲ့ ... လက်ပွား။ မင်း ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပြီးမှ ငရဲနဲ့ နိဗ္ဗာန် ကြိုက်ရာလမ်းကိုရွေးပါ။ ယောက်ျားပဲကွာ ... လာ”

သူတို့က သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ညှပ်၍ ကားပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ မကြာခင် ကားသည် ဆရာကြီးဦးဘကြမ်းအိမ်ရဲ့ တိုက်ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။

“လက်ပွား ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“နှစ်ရက်စေ့ပြီ။ မင်း ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း စန္ဒရားဘညွန့်ကို ရှိသမျှ စည်းစိမ်ပြုတ်သွားအောင် မင်းရဲ့ဖဲကစားအတတ်ပညာနဲ့ အရေခွံခွာမှာလား။ ပြော”

“ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့ .. ဆရာကြီး”

“မင်းလိုချင်တဲ့ ကြိုက်ဈေးကို ပြောပါ။ ဒါ ... နောက်ဆုံးပွဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ”

ဆရာကြီးဦးဘကြမ်းအိမ်က ဖဲထုပ်အသစ်ကို သူ့ရှေ့မှာခင်းပြပြီး ငွေပုံတစ်ထပ်ကြီးကိုလည်း မက်မောစွာ ခင်း၍ပြထားလိုက်သည်။

သူ ဦးစွာ ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ လွန်စွာ အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

“ဆရာကြီး ...”

“ဘာတုံး ... လက်ပွား။ မင်း လက်ခံပြီလား”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်တော် ဖဲကစားတွေကို အလျင်လို မမြင်ရတော့ဘူးခင်ဗျ”

“ဟား ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ...”

“လက်ပွား ... လက်ပွား ... မင်းက ဘကြီးအိမ်ကို ဆွဲ၍ အအမှတ်ပြီး လိမ်ညာလှည့်ဖြားဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး။ မင်းလို ဖဲသမားတောင် သလို၊ နတ်မျက်စိရှိသလို လူစားမျိုးက ခုချက်ချင်း ဖဲအတွင်းသွင်း၍ မမြင်ရတော့ဘူးဆိုတာ မွေးကင်းစကလေးတွေများပြောရင် ယုံချင်သေးမယ်။ ငါ့လိုလူကို ကျိန်တွယ်ပြောတောင် လုံးဝပဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ... ပြော ... ပြောတာပါ ... ဆရာကြီးရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ဆန့်ကျင်ရဲလို့ စည်းအပြင်ထွက်တာကိုး။ ကိုင်း ... နောက်ဆုံးမေးမယ်။ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်မှာလား”

“ဘယ်လိုမှလုပ် ... လုပ်လို့မရတော့ဘူး ... ခင် ... ခင်ဗျား”

“ချစ်ညို ...”

“ခင်ဗျား ဆရာကြီး ...”

“အပြတ်ရှင်းလိုက်”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဆ ... ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ...”

လုံးဝပြောလို့ မရတော့ပါ။ လူမိုက်ချစ်ညိုက သူ့မျက်နှာကို ထက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်လိုက်သည်။ စိမ်းစွဲစွဲအနံ့တစ်ခုကို သူ ရှူရှိုက်လိုက်ရပြီး သုံးဝကို သတ်လစ် မေ့မြောသွားခဲ့ရလေသည်။

| e |

“လူလေး ... မင်း မသေရဘူး။ လုံးဝမသေရဘူး”

သူ အသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ ... အဖေ ...”

“အဖေ ... အဖေ ...”

အဖေမျက်နှာကို သူမြင်လိုက်ရပြီး ဝမ်းသာသွား၍ တအားအော်
ခေါ်လိုက်မှ အဖေမျက်နှာ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွား၏။

“သား ...”

“သား ...”

“အမေ ... အမေ ...”

ဟော ... အမေ့ကို မြင်ရပြန်ပြီ။ အမေက သူရှိရာကိုပြေးလာ
နေသည်။ သူ ထရန်ကြိုးစားလိုက်စဉ် အမေ့အသံနှင့်ရုပ် ပျောက်သွားပြန်
သည်။ သူ အမေနှင့်အဖေ့ကို ပြုံး၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“လက်ပွား ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီအချိန်မှာ အလွန်ကြင်နာသနားဟန်ပါသည် အသံတစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရပြန်သည်။ သူ အသံလာရာသို့ မျက်စိကိုအားယူ၍ ခွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“လက်ပွား ...”

“အဘိုး ...”

အဘိုးအိုတစ်ဦး၊ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်နှင့်။ ဒါ ... ဒါ ... တစ်
ည အိပ်မက်တုန်းက မြင်မက်ခဲ့ရသည့် အဘိုးအိုပါလား။ သူက လက်ပွား
နံဘေးသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာပြီး သူ့နဖူးပေါ်သို့ လက်ဝါးကိုတင်လိုက်
၏။

လက်ပွား မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်သည်။ ဖွင့်လိုက်တိုင်း ပြန်ပြန်
အိပ်ချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

“အဘိုး ... ကျွန်တော် ... မ ... မ ... သေချင်ဘူး”

“ငါ့သား မသေစေရပါဘူး။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊
ဆရာကို အာရုံပြုထား။ ကုသိုလ်စိတ်၊ သုစရိုက်စိတ် မွေးနေတဲ့ ငါ့သား
လုံးဝ မသေစေရဘူးကွယ်”

ဒီနောက် အသံပျောက်သွား၏။ နဖူးပေါ်မှ လက်ဝါးလည်း ရုပ်
သွား၏။ သူ လွင့်မျောနေသည်။ ချာလပတ်လည်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ဝုန်း ...”

“ဖွမ်း ...”

“အား ... အား ... အာ ...”

“သတိရပြီလား။ ထပ်ပက် ...”

“ဝုန်း ...”

“ဖွမ်း ...”

ရေများက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ တဖွမ်းဖွမ်းကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာ
နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ချမ်းပြီး မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ခွင့်လိုက်
သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“လက်ပွား ...”

“လက်ပွား ...”

“သတိရပြီနော် ... သူငယ်ချင်း”

“မင်း ... မင်း ... အောင်သန်းစိန် ... အောင်သန်းစိန်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ... အောင်သန်းစိန်ပါ ... ထ ... ထ ... ထ ...”

အောင်သန်းစိန်က သူ့ကို ထူပေးလိုက်သည်။ မကြာခင် အခန်းထဲ အလင်းရောင်ကိုမြင်ရပြီး အားလုံးကို သူ သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အနီးဝန်းကျင်မှာ ...

သူငယ်ချင်း အောင်သန်းစိန်အပြင် ရဲယူနီဖောင်းဝတ်နှင့် ရဲအမှုထမ်းများ။

“အောင်သန်းစိန် ငါ ... ငါ ... ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“မင်း ... မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုထဲကို ရောက်နေတာ”

“သူတို့ ဖဲချိန်းဝိုင်းကြီးပြီးရင် ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် မင်းကိုသတ်ကြတော့မယ်”

“ဟင် ... ငါ့ကိုသတ်မယ် ... ခု ... ခု ... သူတို့ရော ...”

“သူတို့အားလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်ထားပြီးပြီ”

“ဘာ ... ဘယ်လို ...”

“သူဌေးအယောင်ဆောင် ဓားပြဗိုလ် လူသတ်သမား လောင်းကစားဒိုင် ဦးဘကြမ်းအိမ်ရော သူ့တပည့်လူမိုက်တွေကိုပါ အကုန် ရဲတပ်ဖွဲ့က လက်ပူးလက်ကျပ်မိသွားပြီ”

“မိသွားပြီ ... နေပါဦး။ ဘယ်လိုလုပ်မိသွားတာလဲ ဟင်”

“မင်း ... မင်းကရော ... အောင်သန်းစိန်၊ မင်းက ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဟင်”

“ငါ့ကို မင်းသူငယ်ချင်းလို သဘောထားပါ ... လက်ပွား၊ ဒီလို မဟုတ်ရင်လည်း ငါ့ကို အရေးပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ် နားလည်

လိုက်ပါ။ မင်း ဘယ်လိုရည်မှန်းချက်နဲ့ လူလဲ၊ သူတို့ ဘယ်လိုရည်မှန်းချက်နဲ့လူလဲ၊ သူတို့ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲဆိုတာ အားလုံး သန်သန်မာမာ ကုန်ပါပြီ။ လက်ပွား ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်း အခန်းကို ဝင်တယ်။ ကိုင်း ... ထ ... အပြင်မှာ မျက်ရည်လည်ခဲ့တဲ့ လူနာတွေနဲ့ စောင့်နေတယ်။ တွေ့လိုက်ဦး ... လက်ပွား”

“ဘယ်သူတွေလဲ ဟင်”

“သွားသာ တွေ့လိုက်ပါ”

လက်ပွား နံးချီခြေလှမ်းများဖြင့် အားယူပြီး မြေအောက်အနံ့မှ လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်သို့ အားတင်း၍ တက်လိုက်သည်။

မေ့ဆေးအရှိန်က ပြင်းသလိုရှိ၍ ငိုက်ငိုက်သွား၏။

သူတို့ အပေါ်အုတ်ကြမ်းခင်းတစ်ခုပေါ် ခြေချမိကြ၏။ ပြီး ... အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။ ဒီမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် သူ့ဆီ အပြိုင်ပြေးလာသူနှစ်ဦးကို လက်ပွား မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဦးက ...

ချစ်ညီမလေး ... ခင်လွန်းပျံ့ရွှေ။

နောက်တစ်ဦးက ...

ရင်နှင့်အမျှချစ်ရပါသော ချစ်သူ မွေးကြည်ဖြူ။

လက်ပွား အပြိုင်ပြေးလာသူနှစ်ဦးရဲ့ပခုံးကို လက်ဘယ်ညာနှင့် ပြေးဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လွတ်မသွားအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။ သန့်စင်မေတ္တာနှင့် ထုံမွှန်းရစ်ပတ်နေသော မျက်ရည်စက်များသည် လက်ပွားရဲ့ ရင်ဘတ်၊ ပခုံးနှင့်ပါးပြင်မှာ ရွဲရွဲစိုသွားခဲ့သည်။

မီးမြှိုက်ထားသည့် သောကမျက်ရည်ပူများ မဟုတ်တော့။

အနောက်ဘက်ရေစင်နှင့် ရောပြွန်းနယ်ဖတ်ထားသော သမုဒယတန်းလွန် မျက်ရည်မိုးများ။

ဩဝါ ... လက်စသတ်တော့ ညီမလေးနှင့်ချစ်သူ ဖွဲ့ကြည့်။

တို့က ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းများ ဆိုပါလား။

၂၂ * မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ညီမလေးရယ် ...

အလွမ်း၊ ဥပေက္ခာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့ရာသီ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီကွယ်။

မွေးရေ ...

ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကျားကန်မှ ခိုင်မြဲကြံ့ခိုင်မည် ဟောဒီအချစ်ကမ္ဘာ
ကြီးရဲ့ သစ္စာရှိသောဝင်ရိုးများ၊ နိရိုးများအဖြစ် ... ကိုယ့်တို့ရဲ့အချစ်များ
အားဖြင့်မြှုပ်နှံကြပါစို့ ... အချစ်ရယ်။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်မျိုးကြီးသိန်းဝင်း နိန်းကြာညို

